

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

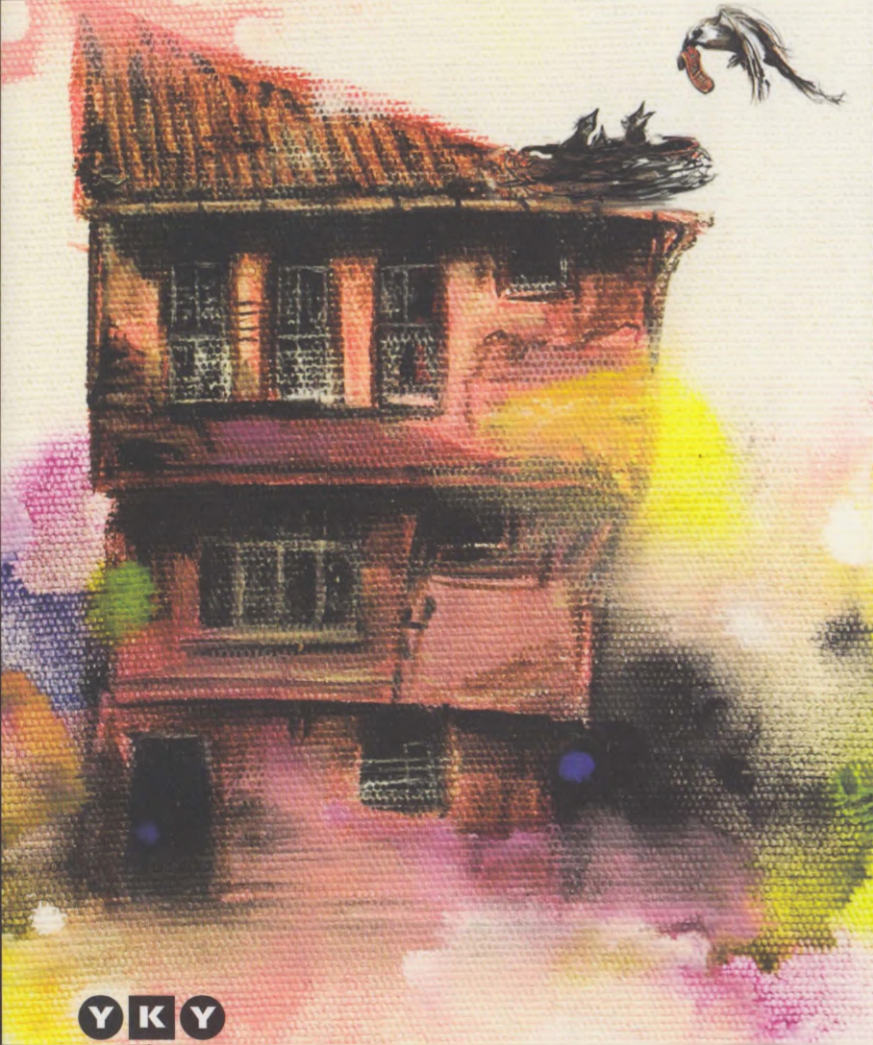
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Gökhan Yılmaz

Hevesin Kaçış Yönü

ÖYKÜ

YAPI KREDİ YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HEVESİN KAÇIŞ YÖNÜ

Gökhan Yılmaz İstanbul doğumlu. MSGSÜ Türk Dili ve Edebiyatı mezunu. *kitap-lık, Varlık, Notos, Dergâh, Hece, Natama, Post Öykü, Olağan Hikâye*'nin aralarında bulunduğu dergilerde öyküleri ve yazıları yayımlandı. Evli ve iki çocuk babası.

**Gökhan Yılmaz'ın
YKY'deki kitapları**

**Biraz Kuşlar, Azıcık Allah (2012)
İkiye Kadar Sayamamak (2013)
Hevesin Kaçış Yönü (2021)**

GÖKHAN YILMAZ

Hevesin Kaçış Yönü

Öykü

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5786
Edebiyat - 1661

Hevesin Kaçış Yönü / Gökhan Yılmaz

Editör: Fisun Yalçınkaya
Düzeltili: Filiz Özkan

Kapak tasarımı: Nahide Zarıfoğlu
Sayfa tasarımı: Mehmet Ulusel
Grafik uygulama: İlknur Efe

Baskı: Sena Ofset Ambalaj, Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sk. 2. Matbaacılar Sitesi B Blok
Kat: 6 No: 4NB 7-9-11 Topkapı - Zeytinburnu / İstanbul
Telefon: (0 212) 613 38 46
Sertifika No: 45030

1 baskı: İstanbul, Nisan 2021
ISBN 978-975-08-5036-3

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2020
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir

Kızlarım için...

İçindekiler

Bir Buçuk Dayı Hikâyesi •	9
İNSANLAR ikiye •	19
Ağla Allah Ağla •	25
Bakılık Arsa •	32
Diş Hediği •	37
En Büyük Ortak Bölen •	42
ffedaa •	49
İkimiz Bir Figanın •	57
İpe Sapa Gelmez •	60
Öyle Böyle Değil •	65
Baktım Göğе Bakar Gibi Toprağa •	77
Onmaz Olsun •	80
Başrol Ölürse Film •	86

Bir Buçuk Dayı Hikâyesi

On altı buçuk metre oda. Metre dediysek kare. Altı buçuk insan. İki yüz altı buçuk yıl ömür. Standart bir aile içi çatışması yaşanması için gayet uygun. Hava nasıl sıcak, piii... Nefesler çarpışıyor önce, enfes. Yeteerrrr, diye bağırmak bir ihtiyaç. Sırf sıcaktan bir ihtiyaç. Başka şeye gerek yok. Ama çocuklar var. Merkezde onlar. Öyledir. Çocuklar hayatın akan tarafıdır. Etrafındaki her şeyi durdururlar.

Gelelim şu ömürleri pay etmeye. Âdil olalım. Hakiki de olalım. Dede altmış var. Görsen altmışa altı buçuk daha eklersin ama tam altmış. Zorlama yok. Herkes hakkına razı. Her şeyi ölçüp biçtik.

Metreler bile kare. Buçuklar bile insan. Yıllar bile ömür.

Bu hikâyenin buçuklusu dede değil.

Dedeye tekrar döneceğiz. Çünkü orada bir mevzu var. Çünkü herkesin burada, dede evinde, bu şekilde var olma gerekçesi o zaten. Yani dede ölse mesela, kimse burada olmaz. Herkes kaçır, hatırlamanın güç olduğu bir yöne. Bu ev, dedenin merkezinde herkesin kendine bir şekilde anlam kattığı yer. Bir çeşit acil durum toplanma alanı. Dede de bunun farkında. Kısmen. Çünkü o bir dede. Kök salmış acıları ve tecrübeleri var. Arada bir çözdüğü yumruğu, geçmişten gelen.

Durumlar acil. Toplanmalar alan. Çeşitler bir.

Anneanne de tam altmış. Kocasına vurgun bir kadın bu. O yüzden o da tam altmış yaşında. Bir yıl fazla olmayı varlığına yediremez. Haddi aşmak sayar. Düşük olsa korkar kocasını da düşüreceğinden. Bazı şeyler yaşa başa bakar. Kocasının varlığının ispatı o. Gölgesi gibi. Bir öğün lokması eksik olsa, uykuları kaçır. Hatta ölür, tecrübeyle sabit. İlaçlarından birinin saati, ne saati Allah korusun, dakikası gecikse yine ölür. Ölmek onun var olma biçimidir. Şiir bilmez ki söylesin, sahne bilmez ki çıksın. En güzel sahnesi, en sade şiiri mevttir işte. Daha önce kaç buçuk kez ölmüştür. Artık pro-lisans sahibidir bu buçuklu ölmekler konusunda. Yabancı dili de var. Kendini iade edecek miktarda içine atmaca. İçine içine dü-

şürdükçe bir şeyleri, yükselir tansiyonu. On altı buçuk. Gözlerinden anlar herkes. Herkes onun gözlerine bakarak anlar bir şeyleri. Hava durumunu, beklenen torunun cinsiyetini, enflasyon rakamlarını, daha neler neleri, piii. Yiğidine bakışı bile değişir tansiyonu yükselince. Paniğe gerek yok. Çoktan ilaca başladı. Şimdilik daha az dönüyor dünya ve gözler. Gözler tam iki göz oda. İstedğin gibi döse. Böyle evlendiler. Gelinliği, yerden kaldırılan gözleri giymişti önce. Böylesi daha güzel.

Bu hikâyenin buçuklusu anneanne değil.

Otuzlardan biri anne. Dedik ya merkezde çocuklar var. Çocukların annesi. Dedenin kızı. Tam otuz. Otuzların kadını. Görsen yaşı başı değil de kilosu çarpar göze. Piii, nasıl zayıf. Güneş harlayıp duruyor bu arada hâlâ. Olacaklar başından belli aslında. Bu kadar güneş, bu kadar nem bu kadar insanın gırtlğından gırtlğından sıkarsa. Olacağı bu. Anne tam bir koruyucu anne. Herkesi koruyası var. En çok da babasını. Amma annesini de elbet. Evlenmiş, çekip gitmiş. Yok yok, teliyle duvağıyla, usulca. En son gözleri giymiş gelinliği. Evlenmek anadan kalma bir egzersiz. Yanlış hareket kas yırtılmasına, gönöl kurumasına yol açar. Evi ayrı, yolu ayrı. Ama yüreği burada. Kaç kez gözlerini belertip, kılıçlarını çekip yükselmiştir kocasına. Bir şeyden değil, aşırı düşkünlükten. Düşkünlükten yükselmek bir anlatma biçimidir onca. Yanlış anlamaya bile müsaade etmez. Ana babası masum ve mahfuzdur her daim. And içerim. Bu evin hâlâ direği değilse de bir şeyi işte, beli belki. Olanı olmayanı doluyor kendine. Babasının, düğün günü salon kapısının ardında dizlerini ovuştura ovuştura ağlaması hiç gitmiyor aklından. O eller hep ilaç kokuyor şimdilerde. Yumruksuz. Kendi dizlerine bakıyor aklına geldikçe, kemikli kemikli. Ne de az baktığını fark ediyor kendine. Bir ayna karşısına geçip şöyle, dayanamıyor süzme-ye. Aynada gördüğünde kendi eksik. Kaldırmayan bir yürek. İnsan bu kadar kendinden başkası olur mu hiç? Belki de tükendiğini görmemek için bakmıyor kalana. Silgi gibi, başkalarının hatalarını silmek için. Kendi yakın tarihi böyle tükenmelerle dolu. Ülkenin yakın tarihine benzetiyor onu baba. Kocasını yani. Devlet gibi kadın, diyor bu yüzden. İçinden. Karışıyor sonra. İç karışıklık. Kadın-anne, buluyor işte böyle eksikliğini. Bunu fark ediyor hep yeni bir şeymiş gibi. İnsan aslında fark edendir bakışlarını. Hemen dönüyor

oradan, iyi yerler değil oralar, dön kendinden, aynandan. Düşündükçe iyice zayıflıyor. Akıyla çözemedikleri etinden budundan gidiyor. İki çocuğu, iki buçuk tutam da beyazı var saçlarında. Son iki buçuk aydır. Çok beyazlara gebe beyaz. Biliyor. Seziyor. Evli. Gitmiş. Ama bağlı. Sanki belinden. Babasının annesi. Sigortası. Bu son iki buçuk ay önemli. Niye geldim ki zaten ben buraya. Birazdan böyle diyecek. Niye gittim ki ben buradan diye tercüme edilecek belki. Çok özele de inat etti, gelmedi iki aydır buçuk. Yüreği hep orada ama. Mutlu mu, önemli değil. Evliliğinden yani. Mutlu olmak için mi evlenir hiç insan. Evinden çıkıp gittiği ana babası, en çok da babası mutlu olsun, yeter. Büyük anlamlar peşinde koşmak lüzumsuz. Niye böyleyim ben diye kızdığı, sorduğu anlar var. Onu anlar kimse yok mu? Soru gelip dayatıyor kendini bazen, bir görüntü biçiminde. Soru işaretinin noktasına inmeden dönüyor hemen. Noktası elinde kalıyor, eli koynunda. Mutluluk pimi çekilmiş bir bomba. Peşinden koşanın elinde patlar. Başkalarını mutlu etmektir asıl mesele. Peki bakışlarını, kendinin? Bunu anlayamayan ahmaktır. Ya anlayan? Kardeşi gibi. Dayı yani. İki buçuk aydır gelmeme sebebi. Nasıl onunla kardeş olabildiğine inanamıyor. Daha doğrusu böyle bir anne babanının böyle bir evladı olduğunaaa. Elinin sırtını kaç buçuk kez kanattı bunu düşünmekten. Büyük kız dedi ki, anne öpiyim. Kan durmadı, dudak öpmeydi. Ama yapacak bir şey yok. Gidip gidip akıtıyor lavaboya. Mutluluk o lavabodan akıp giden o kırmızı gibi işte. İlle bir yerlere bulaşılıyor acısı.

Bu hikâyenin buçuklusu anne de değil.

Diğer otuz, damat. Yok, baba. Çocuklardan biçiyoruz payı. Nasıl desek, hakkında bir iki buçuk kelime etsek kırılacak orta yerinden sanki. Görseniz acır, sonra da karşısına geçip sarılırsınız. Hemen sonra git burdan lütfen diye yalvarırsınız. O gitmez de siz gidip evinize ışıkları kapatıp ağlarsınız ayakta. Yüreğiniz kaldırmaz oturmayı. Öyle bir adam. Yetersiz bakiye. İki çocuğu olmasa bahsetmeye bile gerek yok ondan. Önemsiz bir altyazı gibi geçer hayattan. Bir köşede durur. Kaktüs gibi. Batmaz, faydalıdır da. Radyasyonu, gerilimi çeker. Alçalır ki yükselebilsinler. Susar. Susmalar hususunda yüksek lisans madalyaları vardır. Her şeyi anlar kendince. Anlayış bakımından. Ona göre her şeyin anlaşılabilir bir yanı vardır. Herkes haklıdır. Eşini üzen ve üzüldüğü için - evlere bulaşıyor zaten onunla

kadın. Bak, demiştir kadın yolun başında. Beni alacaksan ailemi de almış olacaksın. Beni onların kuması say. Adama, kendine eş olacak gözüyle değil de ana babama damat olacak gözüyle bakmıştı ilk. Saçları, dişleri, gözleri falan vardı işte. Saçları, dişleri, gözleri bile susuyordu üstelik. Yaşına, çilesine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Saçlarını, dişlerini ve gözlerini bir merdivenin basamakları gibi gördü. Çıkabilirdi buradan – nereye? Düşünmedi. Göz ardı etti. Tuttu gözü kadının. Sonra hemen bıraktı, yerleşmemiş bir alışkanlık gibi. Uyardı ardından, pekiştirdi. Önce onlar, sonra ben. Anlaştık mı? İlk susması buradadır adamın. Sadece sustuğunu ve çok sıkıştığını hatırlıyor o güne dair. Sustukça elleri iniyor böbrek hizasına. Sükût, torbalarına doluyor, dayatıyor. Anlaştık. Tamam, başka şartım yok. Kabul. Arada hiçbir gelişme yok, hemen sonuç çarpıyor hatıralarda. Bu mutlu gününümüzdeeee sizleri de aramızda görmekteeennn. Yani anneanneyle dedenin mutlu günlerindeee. Onların arasındaaa. Henüz anneanneyle dede olmadılar tabii. Ama onları bekletmek olmazdı. Hemen yola koydular. Peş peşe hem de. İki çocuğu var işte. İhtiyaca binaen sayı çoğaltılabilir. Baba da bu saiklerle böyle böyle tam otuz yaşında, malum. Eşi mutlu olacaksa otuz da olur, dokuz da olur, buçuk da. Susar adam bu baba. Her şeye açık bir susan müze. Her şeye susan bir açık müze. İbretlik bir göz önünden çekilme belgeseli. Geeeeeeeelll.

Bu hikâyenin buçuklusu baba da değil.

Altmış çarpı iki artı otuz çarpı iki n'etti. Aferin, yüz seksen. Elde var kaç? Yirmi altı buçuk. Çocuklardan biri üç, diğeri bir yaşında.

Aynı babaya benzeyenin huyu suyu hiç babaya benzemiyor. Aynı anne benzeyenin huyu suyu da hiç anne benzemiyor. Babasına benzeyen üç yaşında, nasıl dilli nasıl bilmiş, piii. Sanki birazdan toyumuz toylansın, soyumuz soylansın, boyumuz boylansın diye söz buyuracak. Sonunda bombayı o patlatacak zaten. Şimdilik koşturuyor oraya buraya, olanca metrelerde. Metre dediysek kare. O kanatlarını açtıkça büyüyor kendi aklındaki gökyüzü. Dedeye laf atmalar, anneanneye cilveler, tansiyon düşürmeler falan. Dil altı torun. Dede koşmak sağlıklıdır, diy mi. Dedede izlerken mutlu bir yorgunluk. Anaane sen dedemi seversin hep, diy mi. Anaanede izlerken suskun bir pembelik. Anne ben dayımdan akıllıyım, diy mi. Annede izlerken gözden düşen bir dayı parçası. Kardeşim,

ben senden büyüğüm ama sen de dayımdan büyüksün, diy mi. Kardeşte izlerken salyalı bir gülüş. Civil civil de giyinmiş, reklam olmasın. Sevildiğinin nasıl farkında. Al karşına derdini anlat, içini dök. Canını sıkı bir şey olsa pat' söyler. Çözer de. O biçim. Tipi aynı baba. Babalı kızlı takım gibi suratları. Burun murun ithal baba. Babanın yanında kızı görenin suratına tüküresi gelir bu babanın. Ama kederli bir tükürük. Ne bileyim, hay ben böyle tezatın içine, der gibi. Nerenle yaptın oğlum bu çocuğu der gibi, tövbe tövbe. Çocuğun yanında böyle şeyler – susulur. Susmak ordinaryüsüdür baba. Dilmek ordinaryüsüdür üç yaşlı kız. Zıplayıp duruyor. Keyfi yerinde. Annesi ona baktıkça babasını görüyor. Kendi babasını. Öyle. Sekiz aylık doğdu bu. Yumruklarını sıkı sıkı geldi. İçinden böyle geçiriyor. Erkenci bu. Seviniyor buna. Hemen torun sevinci gelsin diye acele acele doğurdu sanki. İlk gösterdiklerinde kanlı kanlı, babama benziyor mu acaba diye baktı. Benzemiyor. Kandırdı o. Benzetti ama. Kanları silsen aynı babam, dedi içine. Kaç çekti. Sonra ağladı artık sevinçten mi nedense, bilen yok. Tahliller bunu göstermeye muktedir değil. Damardan alınan kan gözden akan yaşın sebebini söylemiyor.

Bu hikâyenin buçuklusu büyük kız da değil.

Çocuklardan anneye benzeyen bir yaşında. Tam bir. Dün doğum günüydü. Pastasını beraber kesmeye bile gelmediler. Gelmedi işte anne. İki buçuk aylık mevzular var, dedik ya. Ama dayanamadı yine. Niye geldim ki zaten ben buraya. Henüz demedi bunu. İçine atıyor. İçinde bir kamyon moloz birikti. İnşaat enkazı. İş olsun diye güçlendirilmiş ama yıkılmasına engel olunamamış kolonlar, kirişler, yapı parçaları. Bakamadığı aynadan yansıyan bedeninde yer etmiş. İşte yıkık annenin kucığında bir yaşında olan. Enkaz üstünde tepinen bir kedi. Annenin silerken düşürdüğü kırıntılardan mürekkep. Ama hiç benzemiyor kalben ve ruhen. Aceleye mi geldi bu çocuk ne. Kızım alkış yap. Kafasını sallıyor. Kızım dil çıkar. Saçını çekiyor. Kızııım, kızııım, hadi, dedeye el sallla. Ayağını kaldırıyor. Kızım mal mısın, tövbe, şaka. Yavruuum, hadi bak dedeye, ağzını göster. Kulağını tutuyor. Dedeyi mutlu edemiyor diye deliriyor içinden anne. Babaya benzeyen böyle miydi ama. Hey gidi hey. Neyi eksik yaptık bilmem ki. Dedeye annecanne daha çok mutlu olsun diye Oysa Definde Arzınanında doğmuştu bu. Dokuz

aylık. Dayıya mı uyuz olmuştu yoksa o gece. Gözünün önüne mi gelmişti ansızın. Arsız. Kızım, kızımımm amin yap hadi, amin, amiiinnn. Dil çıkartıyor. Frekansları karıştı hep. Tamam, diyor dede. Zorlama çocuğu. Canı sıkılıyor, çaktırmıyor. Niye canının sıkıldığına daha çok canı sıkılıyor. Yaşlanmak ve ilaçlanmak böyle. Mutfacı geçip balkona çıkıyor dede. Sık sık balkona geçer bir tüp geçitten. Çocuk işte. Kızına benziyor. Pek güzel. Ama ne bileyim. Çocukları yarıştırmak da hiç yapıcı değilmiş, bas bas bağıyor pedagoglar. Sonra da bize bağırmanın diyorlar. Yumruğuna davranıyor farkında olmadan. Boş ver. Aman be, kızımımm, haydi, bir kere gözünü göster. Gazını çıkartıyor. Bir yaşında. Net. Daha dün iyi ki doğdu. Daha dün gibi herkesin gözünde kendi mazisi. Ayna ne verirsen onu veriyor geri.

Bu hikâyenin buçuklusu küçük kız da değil.

Geriye kaldı kaç. Yirmi iki buçuk. İşte dayı bu. Ah dayı ah. Askere gidip geldi, hâlâ aynı mallıklar. Daha beter. Bu kafayla nasıl evlenecek bu? Benim düğünümü iki buçuk ay içinde yapmazsanız, diyor annesine, alır başımı giderim. Nah gidersin. İndibindi herif. Büyük büyük konuşmalar, konuşunca herkesi silmeler, gözü dönmeler, abuk sabuk şeyler hep bunda. Anne iki buçuk aydır bu yüzden gelmiyor işte. Bu kaçınıcı. Ama içi içini yiyor. Çünkü bu zibidi dayı... Ama çok merhametlidir bir yandan. Cebinde on lirası olsun, yirmisini verir isteyene. Ona on da karttan çeker verir. Askerdeyken dünyanın parasını yedi. Eniştesinden bile istedi. Yani iki kızın babasından. O da gönderdi, kimseye de ses etmedi. İki kişinin bildiği sır değildir ama bu eniştenin bildiği sırdır. Sürekli para akıyor askere. Orduya ayrılan bütçe çok derlerdi de boş laf sanılırdı. Harpten orduya akan para büyük. Devamlı istiyor. Ama nasıl kibar istemek. Sonradan öğrendiler ki hep arkadaşlara ısmarlamalar, kantinde *çaylarbendenler*, çarşıda *bendensinizler*. Mal mıdır nedir. Annenin içi içini yiyor, çünkü bu zibidi dayı, babaanneyi yiyip bitiriyor. Dedeye pek bir şey diyemiyor. Dede herkesin varlık sebebi. Sıkılmış yumruğunda bağlamış herkesi kendine, sert bir şefkatle. Çelik bir kafes gibi kuşatmış ailesini. Anne şimdi bunları düşünüyor. En başından beri ailesinden herhangi birine kaşını kaldıranın kaşını patlatmış, ağız eğenin ağzına tükürmüş, yan gözle bakmanın gözünü kırmış. Dedenin gözünden başka göz

görmemişler üstlerinde. Şimdi bunca bağılılıkları bundan dedeye. Sanki dedeye böyle bağlanmasalar kendi başlarına bir şey gelecek korkusu, içten. Aile olmak böyle bir şey işte. Peki, kendi kocası ailesi değil mi? Bu sefer kendi yumruğunu sıkarken yakalanıyor anne. Kendinden kaçacak bir bakış arıyor. Dayıya olan öfkesine dönüyor. Başkası değil de aileden olunca zarar. Çare katlanıyor, katlanmanın kendisi oluyor. Hep anayı darlıyor bu dayı. Tansiyon boşa mı on altı buçuk. Damarlar şişe şişe bir hal. Anlamıyor ki işte. Benim düğünümü hemen yapın, diyor. Askerde bir şey mi yaptılar buna? Lan oğlum, tamam, dur. Altınlar falan dünya para. Tamam, çalışıp getiriyorsun da dur daha abinin düğünün borçları bitmedi. Hem kaç aydır çalışıyorsun ki daha. Bi dikiş tutturamazsın zaten oldun olası. Binmeden inersin sen. Az dur, bekle. Anneyle birlikte bütün mevcudat konuşuyor. Okumaz dediler bu dayıya, okumadı. Çalışmaz dediler, doğru düzgün çalışmadı. Okulu ortada, işleri molalarda bıraktı kaçtı hep. Yemediği yemekleri gurur saydı. Beni iki buçuk ay içinde evlendirmezseniz ormana, dağlara çıkar, kafayı yerim, diyor şimdi. Çok mu seviyon lan sen bu kızı. Cevap: Beni delirtme anne! Dayı da bir aile kurup kaş patlatmak, ağıza tükürmek, göz oymak mı istiyordu? Bir yumruk olarak hayatını sürdürmek? Kafes olup müstakbel ailesini kendine bağlamak? Yok, abisi evlendi ya, ona yetişecek. Böyle sanıyorlar. Abisi demişken, dayı-2 yani, o buralarda yok. O zaten hiçbir kötü anının içinde yok. Mülâyim o. Dünyası kendinden kurmalı. Ses etmeyin. Bu dayı, yani dayı-1 doğduğunda ölür dedi beyaz önlüklüler. İki buçuk ay direndi. İnatlaştı. İnadı ordan mı ne. İnat etme demek yaşama demek buna. Doğduğunda şakakları yoktu, içine içine çökmüş. Bir buçuk kilo ya var ya yok. Şimdi kalkmış evlendirin beni, diyor. Kuvözlerden düğün salonlarına hızlı bir geçiş peşinde. Çakkaaalll.

Ömürler tamam, arzular şelale, hava enfes sıcak.

Ortada sofrası. Herkes kaşığına yol arıyor. Bir yaş bebek kucakta, ağzını sımsıkı kapatıyor, inatta. Üç yaş bebek yemekler hakkında şirin yorumlar yapıyor. Çorbaya sevgini katmışsın anaane, pilava kalbini koymuşsun anaane. Kaşık sesleri arasındaki şenlik o.

Sofrada cacık var. Ortada. Ortak. Cacık, bir aile klasığı. Cacık, her şeyin yolunda olma ihtimali. Cacık, geleceğe doğranmış bir umut. Cacık, beyaz önlüklü bir aynaya sarımsaklı ormana. Muhakkak

sarımsaklı. Çünkü sarımsak kimsenin kimseyi aldatmama ve kimsenin de kimseye incitecek kadar yaşanamama garantisi. Mesafenin bir arada tutuculuğu, hayata bağlayıcılığı. Sarımsaklı olunca hem kimse kimseyi aldatmaz hem kimsenin kusuru görünmez kimseye. Ortak bir kusurda buluşurlar. Cacık, görünür bir bağ, sarımsaklı. Görünmez bir yol, kaşıktan kaşığa geçen. Herkes sofrada. Sıcak da sofrada. Dayı hızlı hızlı gömüyor yemeği. Kaşığın sofrayı delip geçişi bir şeyler anlatıyor anlayana. Yemek yiyen bir heykel, hareketli.

Dede balkona kaçtı yine. Toruna mı taktı kafayı ne. Darlandı bak. Patlattığı kaşlar açılıyor gözünün önünde. Tükürdüğü ağızlar iştah kaçırıyor. Oyduğu gözler geliyor gözünün önüne. O oyuklara düştü düşecek oluyor. Dayı, kaşık taarruzunu sürdürüyor içerde. Bu, bir an önce yiyip defolup gideyim de görün, demek. Dağların provası. İki buçuk ay sonra gelmiş ablasına tek kelime etmedi. Ne hoş ne beş. Sanki beraber bot bağladılar. Cacık tasını sol eline alıyor dayı. Yeni bir heykel. Mevzuya daha hâkim olacak. Etrafa tehditler savuruyor şıkırtıları. Anne, yani abla delirmek üzere. Kaşığı hızla indiriyor dayının cacık tutan eline. O cacığa bu saygısızlığı yapamazsın, der gibi. Aynada artı bir kırık. Hooop cacık yere. Sofraya cacıktan bir desen çiziliveriyor, piii. Sofrada büzülmüş bir surat cacıktan. Bana bak lan, diyor genç ve kırıklı anne. Üç yaşındaki merakla anneyi takip ediyor. Cacığa, kaşığa, dayıya, anaya, bana bak lana bakıyor. Baba susuyor katmerli. Bana bak, bu insanları üzme, darlamaya hakkın yok. Sen laftan-sözden, durdan-sustan anlamazsın. Gönül koymaktan hiç anlamazsın. Beni delirtme. İki buçuk aydır uğradığım yok. İnsan yerine koydum, ayağına geldim. Niye geldim ki ben zaten buraya anne ya, babamla siz gelseydiniz ya. Niye gittim ben. Gidiş geliş karışıyor, çok acıklı. Anne ya'nın tansiyonu tırmanıyor. Aynada patlıyor ses, ayna hep buralarda. Dayının ağzı sarımsaklı. Allah'tan dede balkona çıktı. Geçitlerden tüp. Aman o duymasın. Zaten o duymasın diye dişlerini sık sık konuşuyor anne. Dişler gelinlik beyazı. Dayı ürktü ama hâlâ akılsız. Bir aynası olsa, görecek gününü. Öyle görünüyor. Bu daha ürkütücü. Gözlerindeki ateşi gördü ablasının. Allah'ım iki buçuk ay içinde canımı almazsan sana da inanmıyorum daha, diyerek çekip gidiyor sofradan. Tövbe tövbeler yayılıyor. İsyan edince Allah'a zarar vereceğini sanıyor bu dayı. Sofrada bu yüzdeyane.

içindeki ateşi akıtacağına, su gibi. Oysa içi yansa ilk dayı koşardı söndürmeye, ellerinde sebep – kor. Öyle karışık, öyle yarım bir adam. Emdiği süt çiği; düşüyor akla, acıtıyor. İki buçuk ay sonra tam yirmi iki buçuk olacak dayı. Hikâyenin buçuklusu. Pilava kaşık diker gibi dayının sırtına kaşık saplamak istiyor anne, olmuyor. Aynalara hiçbir şey saplanmıyor.

Cacık sofrada. Cacık net konuştu. Cacık yalan söylemez. Cacık kalbin aynasıdır. Masada sevimsiz bir şekil. Dişlerini ezmeye devam ederken bir yandan da sofrayı siliyor anne, yarım yamalak. Ağzında gelinlik beyaz dişler kırılacak az kalsın. Dede görmesin. Dayı tüydü bile. Odasına kapanmıştır. Dört buçuk metre odasına tüymüştür. Metre dediysek kare. Penceresiz oda. Aynı dayı gibi. O da penceresiz, havasız, karanlık. Tuvaletin bile penceresi var, onun odasının yok. Nah gider dağa, ormana. Evi terk etse bile bu odayı terk edemez. Dayı, odasında sanki kuvözden hiç çıkmamış gibi. Bu oda ona efelenme cesareti ve yazıklanma bahanesi veriyor. Cacık delikanlısı. Sarımsaktan aldığı cesaretle, dokunulmazlıkla. Penceresiz bu hayattan çok pencereli bir hayata geçmek istiyor. Bu hayattan kurtulmanın yolu bölünerek çoğalmak ya da yok olmayı göze almak. Devamlı bir parçası olmak zorunda olduğu için müstakil ve pencereli bir var olma biçimi ortaya koyamadığını düşündüğünden. Tüm hücreleriyle hem de. İstek ve bölünme. Deli işte, ne'delim?

Otuzluk baba olimpik susuyor. Küçük bebek sofraya uzanmaya, cacığa parmak atmaya çalışıyor. Anne hemen silmişti oysa her şeyi, silgiliğiyle. Yürü kızım, diyor, hazırlan, gidiyoruz. Büyüğe diyor tabii bunu. Dedene bir şey çaktırma sakın. Hadi. Anne, deyiver bir şeyler. Babam beni böyle görürse kahrolur. Adamın işi çıkmış, dersin, elin adamı, bir şey diyemezsin. Baba aynaya dahil midir? Beni böyle görürse? Elin adamı susuyor. Ağzını açmayan bıçak çalışmalarında faz 1 ve faz 2'yi bitirip faz 3'ten gün alıyor. Dese ne diyecek, çare yok. Dede kapattı balkonun kapısını. Geliyor. Önce öksürüğü, sonra ağırlığı, sonra ölmemesi, sonra altmış yıl ömrü, bir yumruya dönüşmüş yumruğu, sonra gölgesi, aynadaki gerginliği, en son kendisi. Buçuklu dayı gömüldü odaya. Dede sezdi, var bir şeyler. Şimdi herkes el ele, dede anlamasın aman derdinde. Dede dünyanın merkezidir. Dede aynaların/çinelerdeki karanlık. Ölme-

mek için dişlerini sıkıyor. Onun kendi namına sıkıdığı dişlerinden dayının istekleri bölünüyor. Birinin arzusu bir başkasının derdidir dünyada.

İlaçlarından birini otuz saniye geç alsa ölecek sanki dede. Zamanla yarışıyor. Direniyor dünya gibi. Bak döndük yine dedeye. Aynaya dönük. Dedelere hep dönülür. Önce isimleriyle. Dünya gibi dönülür.

Dede oturuyor. Büyük torunu kucağına çağırıyor. Terledin mi sen kuzum, diyor.

Küçük kuzu dedeye gel gel yapıyor. Gel de gör der gibi. Dede görenlerden değil. O sırada anne, gül hadi kızım dedeye, diyor kucağındakine. Dudak büzüyor ansızın kucaktaki, ağladı ağlayacak.

Annenin tırnakları ellerine geçiyor, mazisinden bir parça kopardı çalışıyor. Ayna avuçlarında kuma dönüyor. Kum kesiği kırmızılık yayılıyor, boşa. Sadece kendi görüyor.

Dede büyük kuzunun boynundaki terleri silmeye çalışıyor.

Anneanne içine attığı bir dille geçmiş ezber ediyor.

Kurumak üzere bir toprak parçası olarak soruyor dede: Çok mu terledin sen çiçeğim? Kim terletti seni böyle?

Kibar bir sus işareti geliyor sustalı babadan. Yine sıkışıyor, sükül. Yetersiz. Torbalı.

Ooofff diye penceresiz bir ses düşüyor ortaya, derinden. Duvar da pencere açan bir de kafa darbesi. Kaşı patlamış, ağzı eğilmiş, gözü oyulmuş duvardan.

Evet evet, cacığın hepsini ben içtim ya dede, ondan terledim, diyor çiçeği.

İNSANLAR ikiye

İnsanın sonradan hatırlayamadığı tek acı doğum acısıdır. Dedi bunu. İnandı buna. Sık sık tekrarladı. Kendi öğretmenini oldu. Öğrencisi oldu. Aldı aferini, oturdu aşağı bir güzel. Öyle sandı. Hayat başka türlü geçmez de bitmez de. Sıvazla kendi sırtını.

Bir yerde mi okumuştı, biri mi demişti, bilimsel miydi, sosyal medya patlağı mıydı, bilmiyor. Olanlar ve olmayanlar arasında yorulup durmuş bunca zaman. İnanmak bazen altını çizmektir bir şeylerin, kolaylaştırır.

Ve öyle de geliyor zaten ona. Bir türlü hatırlayamıyor doğum acısını. Biliyor, geliyor gözünün önüne her şey elbet, ama acının kendisi yetişmiyor bir türlü. Doktoru o gün ilk görüşü, odaya girişi, yatağına bakışı, sancı, sancılar, hepsi tamam, tamam ama sanki kâğıt üzerinde. Acıyı çağırıp duruyor sürekli. İnatçı, kayıp bir yara gibi. Görünmese de kaşınıyor.

Bebegi yok şimdi. Yani ilk göz ağrısı, gönül sızısı. Düştü. Öyle değil. Yere, zemine, boşluğa, gerçeğe. Tutunmayı başarmıştı oysa anasının rahmine. İnsan başlarken bile düşüşle. İlk düşüş anneye. Başarmıştı hayatı başlatan düşmeyi. Odaların tamamını kokusuyla bezemeyi de. Her şeyin kokusunu kendine benzetti. Tüm elbiseler, yemekler, perdeler, musluktan akan su bile kokuyordu bebek bebek. Çok uysaldı, hiç bilmezdi ağzı ağlamayı, dili dökülmeyi. Gülmserdi, hiç bilmezdi dudakları büzülmeyi. Uyurdu, hiç bilmezdi geceleri bölmeyi. Evcimendi, hiç bilmezdi dar gelmeyi. Maşallahı, çok şüküdü, mevlitti, sadakaydı, lokumdu.

Bazı geceler kediler çağırırdı dışarıdan. Bir sancının galası yapılırdı oracıkta. Rekorlar ve başka birçok şey kırılıverirdi ansızın. Bir hık ediverirdi bebek yatağında, sonra hemen yetiştirirdi annesinin onarıcı sesi. Sonra gelsin kokular, gelsin güzelim sabah.

Hiç benzemezdi babaya. Aynı annesiydi. Alnı, burnu değil sade; alı, gülü.

O gün hep birlikte balkona çıkmış, uğurladıkları günün boşluğuna bakıyorlardı uzak uzak. Bir yaşına girdiği gündü ki babasının elinden balkonun aşağısında bekleyen kedilerin önüne doğum gününden arta kalan ve elbette onların da her bir zerresine kadar kokusunu bulaştırmayı başardığı poşet poşet çöplerin atılverdiği o çöp konteynerinin biraz gerisine yeni yeni adımlarını yeryüzünün yüzüne yüzüne basmayı ilk başardığı o toprak araziye uzanan beton zemine...

Kimse anlamadı ne olduğunu, nasıl olduğunu. Her şey durdu. Ve hızlandı sonra.

Öyledir, insanın en mutlu günü ansızın dönüşüverir en kara güne. Bilemez hem de insan daha karası, koyu karası olabileceğini.

O güne çıkan gecede bir rüya görmüştü anne. Aylardır doğru düzgün ağlamayan bebek, kedi ağlamasına benzer bir iniltiyle ağlıyordu rüyasında. Buluttan bir gemiye binmiş, annesine el ediyor, bakamıyordu ama. Anne ter içinde uyanmış, beşiğe koşmuş, kırmış rekorları ve daha neleri, ohh demiş hiç de rahatlayamadan, öyle sabahı etmişti.

Sabah olunca çevirdi musluğu, iplik gibi incecik aktı su. Bağladı ipliğe rüyayı, anlattı. Aksın da gidiversin kasvetiyle birlikte diye. İlk kez alamadı musluktan akan suyun bebek kokusunu. İçi pır pır tüketti günü.

Rüyalar muhakkak çıkar bir sokağa. Ya şerdir ya hayır yahut bizim sürdüğümüz bir yokuş, bayır.

İnsan her şeyi hatırlıyor da o doğum acısının nasıl olduğunu bir türlü hatırlayamıyor. Yürekten inanıyor buna, eğer bir yüreği varsa, kalmışsa. Buna inanmasa evde ne var ne yok değiştirmez, acılardan bir sırça kule yapmazdı kendine. Elbiseleri, yemekleri, perdeleri, musluktan akan suyu bile değiştirmiş, o kokuyu evden silmeyi başarmış, böylece sırça bir kule yapmıştı işte tam şuraya. Gözlerinin baktığı her yere. Kuleydi, ihtişamlıydı ama sırçaydı işte, görünüyordu içi. Tuz buz olup dağılmıyordu da. İçini gösteriyor, kaşıyor ama defolup gitmiyordu işte. Doğum acısının peşine düşmesinden hemen önceydi işte bu.

Eşyalarla birlikte anılar, acılar da el değiştirir mi?

Eğer, dedi, insan, kemiklerinin yuvalarından ayrıldığını bildiği bu acıyı hakiki bir hatırlayışla çağırıyorsa bir daha asla kalkışmazdı buna. Sadece bu da değil. Ama ilk acıdan/başlangıç

son acıyı azaltmak için. Bunu deniyor. Bu da bir rekor. Deneme. Bitmeyen bir koşu. Tıknefes. Düştü düşecek.

Herkes bir şey dedi. Herkes sustu. Baba hastanelerde yattı, ilaçlar kullandı. Kollarından vurulmuştu baba. Kan, gözlerine bulaşmıştı. Bakamadı hiçbir şeye, açamadı gözlerini günlerce. Kimse bir şey demedi ona. Dedilerse de duymadı, anlamadı. Bir suçlayıcı bakış bile olsa yetecekti halbuki yeniden başlamasına, ilk günlerde. Olmadı, kimse bakamadı gözlerine, yandan bile.

Anne, donuğu bir türlü çözülmeyen, kocaman bir et parçası. Anne, bebeğini üzerinden alamadığı o soğuk kaldırım taşı. Anne, gidecek yeri olmayan bir sokak ortası.

Komşular, akrabalar, büyükler hepsi bir boşluğu doldurdu, daha büyüğünü açtı gitti, bir daha kabul olunmamak üzere. Evde ne var ne yoksa değiştirmeden önceydi işte bu.

İnsan yeni olana hemen alışıyor. Ama aslında o yeni olan eski olanı söküp atıyor. Bir yerde, bir şekilde karşılaştığında kendi suratına çarpmak için.

Balkonun aşağısındaki kediler günlerce bağırıp çağırdı, öfkeli mi neşeli mi oldukları belli olmadan. İnsanın içine içine el uzatan, göz diken bir halleri vardı. Bir kaderi anlatıyor, olacağa ağıt yakıyor gibiydiler. Bir yası kutluyor, bir neşeyi boğazlıyorlardı.

Kedilerin gördüğü rüyaları kim bilecek? Hangi su bu rüyalara direnebilecek? Suyun akışkan ipi hangi ihtimalin önünü kesecek? Kangren bir suyu kim, neresinden kesecek?

Karar vermek, yaşama inadının ispatıdır. Tüm ilaçlar, tüm hatırlamalar ve tüm hıçkırıklar yeni bir anlamın peşine itti kadını. Bu, aslında adamın da hikâyesi olabilirdi pekâlâ. Tut beni, dedi adama. Sakın bırakma, düşürme, iskalama, öldürme. Bu son tutuşun olsun bir canlıyı. Bana yeni bir hayat kat. Bana bir daha olsa yine hatırlayamayacağım o acının yolunu aç. Bu kadar iyilik yap bana. Sadece bu kadar. Sonrasına razı olamam artık. Kolları bir kez daha vuruldu adamın. Kan bu sefer bir yere sıçrayamamış, olduğu yer neresiye kuruyup kalmıştı oracıkta. Bu, aslında kanın hikâyesi de olabilirdi pek tabii. Nefeslerinden o bebek kokusunu son kez tatmalarından önceydi işte bu. Birbirine bakan ama göz göze gelemeyen iki kedi gibi. Tam ortasından ayrılan iki parça gibi. İnsanlar ikiye ayrılır, tam ortasından, ikiye. Bölünür. Hem de bir kılınca. Herkes. Anlatıyor bölünerek çoğalır.

Artık bir daha uğramadı oralara adam. Oraların sınırı kadının kalbinden geçiyordu. Uğradı da uğramadı. Eşiği geçmedi, balkona çıkmadı, kokuya karışmadı. Kolları, ihtiyaca binaen hareket ediyordu artık. Yoksa, bir uzuv oldukları çoktan unutulmuş, varlığı kuruyup düşmüştü. Her gün süpürüyordu bu kurumuş iki dalı. Kör olasıydı, kendinden bulasıydı.

Eve ve üzerlerine henüz bir şey sinmesine müsaade etmediği ne varsa her şeye yeniden sindi bebek kokusu. Elbiseler, yemekler, perdeler, musluktan akan su bile bebek bebek koktu yine. Tüm kemikleri yeniden ayrılmış, kemikler yerine geldiğinde bir de can bırakmıştı doktorun avcuna. Doktorun kanlı avcunda kocasını gördü kadın. Sırtı dönük, yüzü kayıp, ayakları uçurum. Ağlamadı. Bitmişti çünkü gözde ne varsa. Daha düşecek bir şey kalmamıştı. Yeni gelen can, kedi yavrusu gibi titriyor, bir sesinin olduğuna herkesi inandırmak ister gibi çırpınıyordu. Hemşirelerden, kendi kemiklerinin ayrılmasından mürekkep bu canı tutmak, tutabilmek için yardım istemeden az önceydi işte bu.

Kimsesi yoktu artık. Artık kendisi de yoktu. Bilmek, sormak da yoktu. Bazı şeylerle mücadele etmenin yolu birden fazla yok'tu. İnsan ölümün her zerresini hatırlıyordu da doğumun acısı yine yoktu. İsmi var cismi yok bir yok'tu.

Yeni bebek, kendinden önce bu evin bir bebek kokusunu tartı-tığını, taşıdığını anlamış, buna içlenmiş gibi bir türlü sığamadı bu eve. Kokusunu uzun süre sindiremedi elbiselere, yemeklere, perdeler ve elbette musluktan akan suya. Ağladı, ağladı günlerce. Aynı yoldan gelip hiç karşılaşmadığı atasına, büyüğüne neler neler söyledi de dövündü haftalarca. Aynı yatağı konak bilip hiç kokusunu almadığı selefine yakardı aylarca. Hiç bilmedi dudakları gülmeyi, gözleri derin uyumayı, huyu uysallığı, suyu sıcaklığı. Af Allah'tı, ya sabırdı, imtihandı, sadakaydı, ağuydu.

Anne anlıyordu sanki bazı şeyleri de bir şey diyemeden, gözüne uyku ilişmeden günleri, haftaları, ayları geçirdi. Kocasına gidecek olsa eli, sözü; sıkıca sarıldı yavrusuna, yavrunun bitmeyen çığlığına. Saymayı unuttu günleri. Bilmeyi unuttu kendini; açlığını, tokluğunu. Gözüne ağırlık gelirse bir gecenin en uçurum vakti, yeni çığlıklar icat etti bebek. İçinde bozuk bir musluktan akan damlalar gibi biriken korkular hissetti yeniden. Doktorların kim

bilir kaçınıcı, hiçbir şeyi yok bunun, demeden az önceydi işte bu. Tıp dünyası ağız birliği etmiş; dışarı çıkar, camdan baktır, gönlünü hoş et deyiciydi. Dışarıya, cama, balkona neredeyse mühürlü bir ömrü olduğunu fark etmesinden az önceydi işte bu.

Bebegin bir yaşına doğru kuvvetlenen çılgınlıkları mecburen perdeyi aralattı anneye. Aralanan perde, sadece dışarıyı getirmiyor; sanki bir şeyleri de içeriden dışarı çıkarıyordu. Hayat hep değiş tokuştur, bir türlü durulmayan bir yokuş. Kendi kanatlarına kafa tutan taklacı bir kuş.

O güne çıkan gecede bir rüya görmüştü anne. Aylardır çılgılığı çılgılığa katan bebek gülüyordu rüyasında. Buluttan bir gemiye binmiş, babasına el ediyor, bakamıyordu. Anne ter içinde uyanmış, hemen yanında bebeği bulmuş, kırmış dizini mecburen, ah demiş hiç de rahatlamadan, öyle sabahı etmişti.

Sabah olunca çevirdi musluğu, iplik gibi incecik aktı su. Bağladı ipliğe rüyayı, anlattı. Akıp da gidiversin çağrısıyla birlikte diye. İlk kez aldı musluktan akan suyun acı toprak kokusunu. İp kopmuş, su bölünmüştü. İçi pır pır tüketti günü.

Rüyalar muhakkak çıkar bir sokağa. Ya şerdir ya hayır yahut bizim sürdüğümüz bir yokuş, bayır.

Kediler oradaydı. Kediler kazınmıştı sanki kaldırıma. Kediler hiç gitmeyen alacaklı. Kediler içerden hiç çıkmamış sabıkalı. Kızgın mı neşeli mi oldukları belli olmayan bir halle bekliyorlardı balkonun aşağısında, sabırla.

Kocası, geleyim mi artık, demişti kollarıyla, kuruluğuyla, kanıyla. Süratle hayır'ı almıştı yine kollarıyla, kuruluğuyla, kanıyla.

Anlaşma böyleydi. Gitti adam oralara bir yerlere. Kediler takip etti adamı. Gittiği yol bir yere çıkmıyor, içine düşüyordu. Sallandı kedilerin kuyrukları.

Aralanmıştı işte perde. Bebek, kedileri görünce sustu. Heyecandan nefes alamaz oldu. Anasının kucağından cama, perdeye atılır oldu. Bebeğin minik gözleri dönmüş, döndükçe büyümüş, kedilerin gözüyle buluşmuştu. Sımsıkı tutuyordu anası. Kıyısından aralamıştı perdeyi. Sanki biraz daha açsa, ne bileyim camı da açsa mesela, başına yıkılacaktı dünya. Dünyanın tıpası bu perde, bu cam, bu balkonu. Bebek camı zorluyor, hopluyor, sevinçten çılgınlık atıyordu bu sefer. Anası da ağlamıyordu. İlk kez.

Kemiklerinin fırlayışını yuvalarından. İlk kez unuttu ilk düşüşün acısını. Acılar acılardan söküldü, tüm raflar boşaldı birden. Karşılıklı iki acının rüzgârı uçurdu ne var ne yok. Bir eve benzetti kendini kadın. Odaları, balkonu olan bir yaşam dairesiydi işte. Tüm odaları balkona açılan bir eve benzetti kadın kendini. Kapıları açılıyor,

rüzgâr esiyor,
acılar ve anılar cereyan yapıyor,
kocasının sesi duyuluyor belli belirsiz,
burnuna toprak kokusu geliyor, nasıl güzel,
çocuk hâlâ kucığında ama kedileri istiyor.

Bebek, kedilerin arsız davetleri karşısında deliye dönüyor, dizginlenemez bir neşeyle cama vuruyor. Kediler kendilerinden emin, bıyıklarını sallıyor, kendi etraflarında dönüyor, volta atıyor.

Hayaller kırılır, ümitler yıkılır. Çünkü hayal yüksekten düşer, ümitse henüz yerdeyken parçalanır.

Anne kendini, evet, bir eve benzetiyor. Mutlu bir eve. Bu benzetmeyi bir iple bağlıyor aklından. Kucığında, aylar sonra ağlamayı terk etmiş bir bebek. Kokusunu ilk kez o an alıyor böyle derin derin. Koku hızla yayılıp işini yapıyor; iyice yerleşiyor elbiselere, perdelere, yemeklere, musluktan akan suya bile. Rüzgâr şiddetleniyor, cereyan açıyor balkonun kapısını açık seçik bir el gibi. Kocasının kurumuş eli geziyor tüm odalarında, perdelerinde, camlarında. Kadının elini tutuyor kocasının kurumuş elleri. Kurumak bulaşıcı, bulaşıyor işte ileri geri.

Bebek bağılıyor coşkuyla. Elleriyle gel gel yapıyor belki ilk kez sokağa. Ağlamasız. Gözleri yuvalarından ayrılmış.

Annesinin kemikleri gibi. Yuvalarından. Ayrılm_

İnsanlar ikiye ayrılmayı öğreniyorlar önce. O izle yaşıyorlar sonra, ömürleri yeterse.

Kediler yaklaşıyor kuyrukları havada. Teslimata hazır.

Anne buluyor, bulunamaz deneni. Kemiklerinin her biri ayrı bir coğrafyaya dağılıyor. Her yer toprak, yer yer bebek kokusu.

Anne bebeğe anlatıyor gece gördüğü rüyayı o an. Sonunu bağlamıyor. Bebek su gibi çağlıyor balkondan yere.

Elbiseler, yemekler, perdeler ve musluktan akan suyla birlikte bebek kavuşurken şevkle kedilere,

anne ilk kez biliyor ki neşeyle,

bu bebek ayırcı baka benziyor

Ağla Allah Ağla

Misafir geldi. Açıya girdi. Ona yakından bakıyoruz. En büyük özelliği küçük bir dünyasının olması. Bir de kısa boyu. Boynu hiç olmamış gibi, hiçbir açıdan görünmüyor. Çok güzel yemek yapar ama. Tüm kusurlarını örtecek kadar güzel yemekler. Elleri tombik tombik. Kirlenince ne komik. Yüzükten ayrılınca ne acı. Yarası olmasa gelmez. Yarası olmayan yaralanır da gider buradan, yarası olansa bilmez yarasının buradan olduğunu.

Yarası olan konuşur. Boynu altında kalır, yine konuşur.

Kahveler de geldiii. Yok yok, henüz gelmedi. Ama bu kahveler de geldiii sahnesine hazırlanıyor herkes. Misafiri karşılayan kadının en büyük özelliği her türlü zorluğu karşılayacak bir dile sahip olması. Konuşup anlatınca bir kahve eşliğinde, kurtulamayacağı derdi yok. Henüz icat edilmedi. Ev sahibi bu kadın. Bu avantajını elbette iyi kullanacak. Bu evin dip köşe her yeri iyi bilir onun dillerini. Evin bazı köşelerinde birkaç komşunun dille sakat bırakılmış bedenleri, birkaç gencin sözle yıkılmış yuvaları, üç beş tapunun taşınmış bazı laflarla kana bulanmış nüshaları yer alıyor. Bir ev sahibi olmayı en çok da böyle köşelere böyle gömüler saklamak için. İstemişti kadın. Kadın, istemenin her yolunu iyi bilen biri. Ev sahibi olmak, kimlik sahibi olmaktı onun için. Hâkimiyet alanı açmak demekti. Dünyayı kazıklamak değilse de çivilemekti işte. Yüzeyde de olsa kök salmak. Bir muhite ait olmak ve orada dil üzerine çalışmalar yapmak. Dille aldırılmış borçlar, sözle girilmiş kapılar, lafla yürütölmüş gemiler işte bu eve dönüşvermişti sonunda.

Ev olduktan sonra kahveler de gelirdi misafirler de. Sözün ağırlığı olurdu ev kadar.

Ev, geline bir noktaydı işte insanlık tarihi boyunca. Alınan bir arpa boyu yol. Gösterilen bir arpa yolu boy.

Başka yolu yok demişti kadın. Bıktım el âlemin damlarında tünemekten.

Ya bana bir ev alırsın
ya evi bana alırsın
ya da el elde baş başta kalırsın.

Adam içerde. El elde baş başta kalmaktan korkan adam. Elinin kalacak bir eli, başının düşecek bir başı olmayan adam. İşte şuracıta. Kameralara görünmekten ödü kopuyor. Gölgeyi versem kameraya yeter, diye düşünüyor ama kaçış yok bazı açılardan.

Ya çıkarsın meydana
ya meydana çıkarsın

ya da insan içine çıkamaz hale gelirsin demişti. Bunu diyenin çaprazındaki odada adam. Adam hep orada duruyormuş da her şey üstüne bina edilmiş gibi. Üzerine atılmış bir suçu bile taşıyamayacak bir adam bu. En büyük özelliği dilim dilim dilimlenmiş olması. Onu hep seccadesinde görüyoruz. Seccadenin alınlanan yeri oldukça eskimiş. Bundan bir şey umuyor adam. O seccadenin o göynümüştü yeri, yüreğinde nadir gelişen umut ataklarına sebebiyet veriyor. Adam seccadesinde dünyayı temize çekiyor. Sonra hemen üstü örtülüyor borçlarla, alınmışlarla, batmış gemilerle. Nihayet seccadenin dizlenen kısmını görüyoruz ister istemez. Sağlam bir tekme yemiş gibi oluyor adam o an. Çünkü adamın bakılacak bir çehresi yok. Gösterebileceği tek şey bu işte. Göz degecek başka bir açısı yok adamın. Uzak. Sağlı sollu iki kameradan kayıt altında olduğuna inanıyor.

Misafir geldi. İsmi Veda. Boyunsuz bir uzanıyla geldi işte. Aslında burada tasarlanan bazı eksiklerini yine burada doldurup rahatlamaya. Geldi misafir. Oturmaya mı geldik ayol, geç otur. Bayat gülüş. Oturdu misafir. Bu iyiye işaret. Her şey yerine oturdu şimdi. Beraber tatlılar, börekler, çörekler yapacaklar ve adam hiç yemeyecek onlardan. Açılara gelesice adam. Kahveler geldiii'den hiç yudumlamayacak, dokunuyor bana bahanesiyle. Laf dokunduracaklar sonra ona, en alışmış yerlerinden. Yerin diplerine inmek için en uygun arayı arıyor gibi eğilip kalkacak adam yerinde.

Yakılıp bozulacak bir şeyler lazım şimdi. Oturdular madem, bir konu lazım. Tatlıların, böreklerin, çöreklerin içine konu komşu kanı akıtılacak. Hamur teknelerinde yıkılan yuvaların molozlarına rastlanacak çok çabuk. Kahve fincanlarında birtakım tapuların sınırlarına mayın döşenmiş. Etrafına tuzak olarak koyularak kaza

süsü verilecek hem. İsviçreli bilimciler dişlerindeki laf kalıntılarını analiz edecekler, sonuç çok yıkımlı olacak.

Davet edecekler adamı. Kahveler hazır. Unlu mamuller kokulu. Arzular akışkan. El elam meze. Kaldır başını da bak şu dümya nimetlerine. Yeter, diyecekler. Dünyayı bile isteye dümya diye söyleyecek kadın. Bundan tarifsiz bir zevk alacak.

Adam, yedinci kez üstünden geçecek ikindi namazının. Birkaç damla gözyaşını da farklı mahallere isabet ettirmeye çalışacak. Yaşamadığı sanılacak mesela. Ardından tüh tüh'ler, oh oh'lar, deh deh'ler, yuh yuh'lar yollanacak. Bilecek de her birini, dönüp bir şey diyemeyecek. Boynuna dolanmış ne varsa ellerinden kayacak. El elde, aklı başını koyduğu yerde. Elde avuçta ne varsa anlatacak inandığı yöne.

Bir derdini anlatmaya çalışır gibi ilgileniyor namazla. Birini mühim bir olmuş'a ikna etmeye çalışır gibi eğiliyor. Bir başkasını kahredici bir olmamış'a taraftar etmeye uğraşır gibi kaldırıyor burnunu. Kurtulma'nın eşiğinden döndüğü hissi hep kalbinde.

Evet, misafir geldi. Misafirin görevi gelmektir. İnsan misafirdir. Gelen, gitmekle mükelleftir. Gidenler götürmekle. Bu eve gelen muhakkak bir şey bırakır. Kendini ele verecek, sonra başka evlerde açılıp dökülecek, çarpıtılacak bir şey. Oradan kan sızar işte sonunda. Yüzükler atılır. Arsalar paylanır, tapular kamçılanır. Adam sesini yükseltiyordu bu olanlara, bir zamanlar. Adam yüksele yüksele anlamını yitirmiş bir sestir artık, bağışıklık kazanılmıştır adama. Altını çizer bir sesle yükleniyor adam namaza. Yıkılan yuvaları, bir araya getirilemeyen borçları, bir türlü birleşmeyen bazı tapu nüshalarını almasın kulakları diye belki duadan bile sapıyor, kayboluyor huşuyla. Seni en çok namazdayken seviyorum, demişti ona kadın. Çünkü bana uzak, Allah'a yakın, diye eklemişti. Zevk almıştı bundan, kesin. Oysa şimdi Allah'a da yakın değildi adam bu açıdan. İnsan acı çekerken de esneyebiliyordu malum. Esnemekten bir delik açılıyordu ruhuna. Delindikçe büyüyordu sonra, eller ağızda. Kapatıyordu giriş çıkışı engellemek için.

Ara vermek düşmek demek bir boşluğa. Bu gelen kaçınıcı misafir. Her misafirin elinde, boynunda, kulak arkasında insan parçaları, et benleri, kâğıt parçaları, selülozdan acılar, gemi olup gidememiş evrak, ağlanmış çeyizler, açılmış dava dosyaları, kopyalanmış bazı kapanmayan yaralar, daha neler neler. İnsan insanı ne kadar da andırıyor.

Kadın en son kendine laf söylendiğinde birkaç canlı bomba saçmıştı ortalığa. Birkaç ceset, bazı ayıplar, eser miktarda kusur, kan. Bu, ona bahşedilmiş en yalıtkan kalkan. Adam, bu kalkanın ancak secdede paramparça olabileceğine kalbi bir ant içiyor. İç, diyorlar adama, haydi kahve. Adamın ant dolu ağzına kahveler beton oluyor. Açmaz bıçak.

Kahveler içiliyor şu karşı odada. Kokusu duvarlara tutunuyor. Kahvenin kendini göstermek gibi bir tavrı var. Adamın burnunu buluyorlar hep bir elden. Küçük dünyalı boyunsuz misafir kadın kameralara göstermeden boynunu kaşıyor. Boynunda açtığı bir varlık alanından belli ediyor hislerini. Bu, bu adamın isteksizliği beni boynumdan vuruyor'un altyazısız versiyonu demek. Onu boş ver, diyor kadın, sen şu senin yeni evlenme işinden bahset. Veremiyor misafir. Dünyası bazı şeyleri boş verebilecek kadar gelişmiş değil. Bir adamın bu denli yaşamasız olması, onu –misafiri– canla başla yaşamakla alakalı konuşmalardan utandırır gibi oluyor. Kalbinden iki istek geçiyor hızla boynuna doğru: Ya gitsin bu nokta nokta adam ya da kahveden, tatlıdan, börekten, çörekten paylanıp hiç olmazsa bize katılsın başıyla, eliyle, gözüyle, imayla. İşte insan olmanın kıyısından dönen boyunsuz bir misafir. Bakın nasıl da kameralarımıza el ediyor.

Eski evlenme işini bu kadın sayesinde unutma mezarlığına gömdü misafir. Zaten eski evlenme işi de bu kadının diliyle gömülmüştü. Kimse bilmedi ama bunu. Kadın diline susturucu takmış, birkaç köşe başında görmüştü işini. Kafasında başka senaryolar vardı çünkü. Başka bir boyunsuzu düşünüyordu şu misafir kız için. Nefis yemekler sofrasına oturtacağı ağzı sulanmış bir başka müstakbel adam tasarlıyordu. Ona uygun bir veda düşlüyordu dünya evinden.

Dolayısıyla misafirin atılmış bir yüzüğü –nasip–
yırılmış davetiyeleri –olsun–
gösterilmiş çeyizleri –tekrarlanır–
kurulmuş hayalleri –of–
girilmiş bir beyni –yakışır–
yok olmuş bir boynu –hani–
inandırılmış bir yeni evlenme meselesi –kısmet–
yapılacak ~~kahve-fal~~ –Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve tatlı planları –ballı–
ve boş verilecekler –verme–
ile boş verilemeyecekler –ver– listesi vardı.

Ev sahibi olan kadının dilinin altında ise insanların sığındığı bir çadır kent yansıdı kameralara. Evlerini, ocaklarını, huzurlarını başlarına yıktığı ailelerin başlarını sokacakları tek yer yine orası, ev sahibi kadının diliydi. Burası, bu ev, acilen yıkılması gereken bir zarar hanesi, fitne ocağıydı.

İnsan denen varlık, kendi kuyusunu kazan iğneyle çeyizine dantel işleyen bir varlıktır. Ev almak böyle bir cinayet zeminidir işte. Alınmış bir evin rahatlığı, eda edilmiş bir vaktin rahatlığına galebe çalmaktadır. İşte adam orada, kadın burada, misafir de şuradadır. Eksik olan tek şey hakikattir. Herkes kendi zaviyesinden değişik yorumlarla bunu fark etmektedir.

Misafirin konuya hâkim olamama serzenişleri kadını –evin sahibini–

is-tek-siz-leş-ti-ri-yor.

Adam namazın üstünden geçiyor dokuzuncu kez. İkna etti edecek, bir ışık belirliyor. Hiç boşluk bırakmıyor saflar arasında. Dünyaya geçirimsiz bir zırh, nurdan, borçtan ve tükenmekten. İkna çabaları adamı çocukluğuna kaçırıyor. İlk günahlarına. Düştüğü ilk kuyulara. Koyu kahve kuyulara. Şekersiz, acı, yıllar sonra tuzlu kahve kuyulara. İlk evet, ağzını kavuran tat, hayatına yayılan ağı. Kameranın dıştan göstermeyi de ihmal etmediği şu kaç katlı binanın bilmem kaçınıcı yüksek katında içine düşmekten kurtulamadığı kuyular, ağzını alamadığı tatlar, tetiği çekemediği seccadesi.

Geçmiş, kapısı aralık bir oda. Kahve kokusu yürüyüp o odaya dayanıyor sürekli. Kahve, uyandırmak istiyor dürülmüş defterleri. İçeride geceden yıkılmaya alışmış bir eski dünya var. Adamın gençliği ayakta zor duruyor. Kanda delilik, damarda alkol, ruhta isyan. Kendine, henüz vakti gelmemiş bir af kuyusu hazırlayan deli bir çağ var. O çağın kendini tutuşturup duran yangını. Ömrünün sonuna suskunluk biriktiren iddialı sözler var. Masaya vurulmuş nice yumruk, ter içinde kalmış bedenler, bağı açık çiçekli gömlekler, arkaya arkaya itip durduğu görüntüler. O kapı bir açılrsa, şimdinin önünde paspas ölmekle korkuyor-adam/Gençlik o masayı par-

çalayacak bir elken, şimdi derman bulamıyor saçını düzeltmeye. Kapı açıldıkça kuyu meydana çıkıyor.

Ayaklarının, dizlerinin, ellerinin ve alnının değdiği yerlerden açılan boşluk adamı o kuyunun içine çekiyor.

Kahveler de gelmeek. Misafirle kadın göz göze gelmek. Bu saç sana çok açık gelmek. Renk vermek. Sen bu eve daha sık gelmek. Gelirken parmaklarını da getirmek. Ah sen çok müstakbel yemekler bilmek. Sen rahat rahat, usul usul ölmek. Dilim seni çok çekmek. Senin ölmüş etinden ben çok hayatlar didikleme.

İkisi de birbirlerinin gözleri olmasına tepkisiz. Adamın gözleri bir derenin içinde –sözde– sallanan iki renkli taş. Oradan alınıp bir akvaryuma koyulmayı bekleyen renkli. İki. Taş. Açılıp kapandıkça kütür kütür sesler.

Kahveler hazır, diyor kadın. Adama doğru. Bu kaçınıcı kahveler hazır. Bu bir teklif.

Adam kapalı tabelasını dışa çevirmiş bir antika dükkânı. Adamın yönü belli. Derdi esnemesini kontrol etmekle. Belirsiz bir an çarpışıyor havada. Planlar savruluyor. Namazlar kaza.

Kadın bağırlıyor iki üç dört beş. Misafir kan ter içinde. Boynu iyice kameraya taşıyor. Eski evlenme işini hatırlıyor. Başına gelenleri. Boynundan başına giden yolda yol yapım çalışması. Kaşınıyor. İşte bakın kameralara nasıl da utanırken yakalanıyor. O el mecbur o boynu kaşıyor.

Kaşı Allah kaşı misafir.

Eğil Allah eğil adam.

Bağır Allah bağır kadın.

Bari bir ses ver, diyor kadın adama.

Kocasının nasıl bir sesi olduğunu –sorsak– bilmiyor. Soramayız.

Kocası nasıl bir sesi olduğunu –sorsak– bilmiyor. Bilse de söylemez.

Misafir nasıl bir boynu olduğunu –sorsak– bilmiyor. Hiç sorma.

Eller bilir. Ama teknoloji bir insan kalbinden daha gelişmiş. Her şeyi saklamayı beceriyor hafızasında. İşte her şey kameralardan saçılıyor.

Bir ses bir ses bir ses, diyor kadın. Duvarlardan birkaç çocuk, birkaç genç, birkaç inşaat işi sesi selviğün dokunuyor. İçinmeye vakit

bile bulamadan. Nüşalar, yüzükler, sevdalar, terkler, içinde göz kalmış yaşlar, rutubet, neler neler.

Kamera kapandı kapanacak.

Adam ağla Allah ağla. Seccade şahit.

Gözyaşlarının biri bin para. Gözyaşları ateş pahası. Gözyaşları selsiyus. Yükseliyor.

Kadın kahve fincanından sal yapmış, kendini salmıyor. Telvele şahit. Fallar afallamış.

Kadın kahve dedikçe kuyu derinleşiyor. İlk günahların üstü açılıyor. Binanın boyu yükselirken evin zemini alçalıyor.

Misafir parmaklarındaki hünerlerden boynuna bir tüp geçit yapmış, iç geçirip duruyor. Misafirin parmakları vurgulu, acıklı, boş.

Kamera kayıt Allah kayıt.

Kuyu koyu Allah koyu.

Hesap sor Allah sor.

Utancından figürana düşmüş, kırılıyor fincanın ince belinden.

Vakit çıkmış kuyudan, namaz bir türlü yetişmiyor adamın peşinden.

Bakılık Arsa

Beni bu sandalyeye çaktılar.

B	Ç
E	A
N	A
İ	A

Bu sandalyeye bir güzel!!! KKK!

Bir güzel. Bekle dediler. Gelecek. Alkışladılar. Çakarken elleri incindi, duydum. Birini sandalyeye çakmak epey bir iş. Birini iş olsun diye. İş eşittir başka çaresi olmamak.

Bazı tırnaklar çıktı utançtan. Tırnak çıkması kötüydü, tekrar tekrar bildiler. İki çivi yetti, gerisi ziyan dediler. Zaten elde yok avuçta yok. Parmak kalmadı başka. Bu tarafa sakın bakma, ölüm o taraftan gelecek dediler. Biz burada seyre dalalım hayatımızı, olur mu hayatım? Sana düz bir aç bıraktık. Buradan ovaları bile görürsün. Boş bir arazi hiç olmazsa. Senin görevin bu masayı beklemek. Sadık ol. Çiviler sadakatin adamlarıdır, yardım ederler insana. Epey zaman oldu. İçim dışım zaman, akıyor çivilerin pasından.

Her sabah iki kedi gelir buraya. Bakış açım. Biri baba, biri oğul. Kırıntı toplayan kuşlara yaklaşır. Yere kapanınca yok oldum sanarak. Bak, sana ne kadar benziyor. Buraya bakma, o tarafa bak. Camdan dışarı. İstersen gözlerinle dışarı çıkabilirsin. Zaten yuvalarından ayrılmış. Gözler. Yuvalara kafa tutmuş iki çıkıntı. Burada hayat var hayatım, kokuşmuş bir şey, boş ver, özenme. Bir tarafın şişer sonra. Ekmek koyarız şişene. Varsa. Yersen! Sonra ağzına tıpa, hoop denize. Balık bilir, kesin. Biri bulursa dilek tutar, sevabına der. Bulamazsa zaten kurtuldun demek. Her şey kurtulur. Dönelim kediye, buraya dönme, kediye dön. Kediler miydi yoksa? İkili miydi? Baba ve oğul muydu? Her sabah gelenler. Kırıntıcı kuşları ağzıyla tanıştırmak için. Yere yaklaştıkça sanır ki yok oldum. Şapşal, o salyaları akan kuyruğun ne olacak? Ampul gibi görünüyor. Kapat kapanan kapıları. Çak.

Beni buraya türlü malumatla ÇAAKKtular. Sesler bile çakıldı. Zamanı kullandılar. Avutmayı, iyi hali, unutulmayı, mecburiyet denen metal şeyi.

Toplu komutlarla, tekil ricalarla, sert ve yumuşak sözcüklerle. İlaçlarla, reçetelerle, raporlarla, yoklukla, tıpla. O biçim.

Beklersem geleceğini söylediler. Bildiğin bir kılıkta gelecek, inan, dediler. İkna olup olmadığımı ilgilenmediler. Güneş doğdu, baktım ay. Ay battı, baktım güneş. Onların ricası yok. İstesen de istemesen de gelir, batar, gider, gelir.

En son yerimden kalktığımda. İlaç yerine hayatımın küpelelerini. Tırnaklının künyelerini. Toplunun kramponlarını. Eteklinin fırfırlarını. Her biri ayrı bir hayat işte. Bir şeye ilişerek ad almış. İlaç yerine içmiştim bir gecede, bir masada. Tüm bu ad almışları. İçmeye hazır adamlar vardı. İçildi, bitti saygısızca. Bir gecede. Beraberinde tüketmiştim hayatımı da. Dibi göründü, sıyırdım. Sonra örgü şişlerini bir güzel kızdırıp ocakta. Gözlerim bir tuhaf olunca. Henüz becerememişken. Beni buraya çiv_

Kapı açıldı: Hayatım. Kapı kapamak içindir oysa. Üstünü örtmek için, şeylerin. Açıldıktan sonra fakat. Arkasında aile olunur kapının. Önümde tarhana kokusu. Günde bir yoğrulur. Bazen sorulur, cıvık mı sence? Cevap vermem yasaktır. Soru bana değil, ben gibidir. Yüzüm cevaba aynadır hem. Sesler duymaktır benim işim. Cereyanda kalmak. Beklemek. Beklersen muhakkak gelecek. Yukardan aşağı dört harfli. Sağdan sola da. Her yerden her şeye dört harfli. Kapı tekrar: Hayatım. Un eklesem mi, cıvık mı? Oysa bence çoktan kurtlanmış, böceklenmiştir tarhana. İçinde yuvalananları bilirim. İnce sesler gelir sonra. Suyu katılmış sesler. Çocuk olduğunu gösteren sesler. Un eklesem mi? Çocuklara? Sayıları sonsuz, kusurlu belki. Varlıkları daim kusurlu. Elim yüzüm bembeyaz. Betim benim bet. Kuvvetim beni ilkokul terk.

Biri gelip elbisesinin eteklerini sürter yüzüme. Güzel olmuş muyum, der. Cıvık olmuş diyemem, diyecek bir şeyim yoktur benim. Raporlarla sabittir bu. Bakışlarımla izah ederim. Bu da her şeyi karıştırıyor derler. Tarhana karıştır desem, yok derler. Biri gelir, çakıldığı sandalyenin karşısında kafama attığı topun geri gelmesini bekler. Top gelir, onu bulur. İyisin iyi, duvar gibisin, der. Başkası gelir, bu resim güzel mi, der tırnağını göstererek. Hayatım

gelir sonra. Bir çivi daha bulmuştur bir yerden. Çakar çaktırmadan. Yüzünde son kullanması geçmiş bir utanç. Bak bak, yine gelmiş kuşlar, der. Bakma başkaya demektir bu. Ev ansızın kalabalık bir mahalleye döner. Çenemi siler hayatım, çeyizden kalma bezlerle. Kedi kendini yok sanarak, kuyruğundan damlalar akıtarak ikna çalışmalarına başlar. Lar?

Kapı açıldı yine, hayatımdır gelen. Bakma bu tarafa der. Adamın birinin bıyıklarının kokusu gelir, tıklatır kapıyı. Kedi gibi bıyık. Başka bir sürü koku vardır gelişinde. Saygılıdır, kapıyı deler. Her çiçekten bal kokusu. Bal yasaktır bana. Ölürüm. Ölürüm de yemem, yiyemem. Zengin hastalığı diyesim gelir. Zenginler hastadır bana, malum. Gönlü geniş, beli düşük olanların teşekkürü sırtımda unutulur. Poşetler inmiştir. Nefesler kokmuştur beklemekten. Poşetlerde markalar yazılıdır. Bakmak yok edilmiştir. Görmesem de bilirim. İlaçların tadı değişmiştir.

Bir çocuk daha getirilir o arada. Çocuk gözlüklüdür. Küçüktür. Gözlükleri kendinden yaşıldır. Elinde minik bir çivi. Gözümüm önüne tutar. n harfinin bitimine değer çivi, m olur. Gözümüm önüne çakılır. Gördün mü, der *bana*. Belki de *baba*, kim bilir. Bakışları acıma hissi uyandırır. His, kimseyi uyandırmadan uyanır. Bir sandalye çeker, karşıma oturur. Karşıma oturunca görmezden gelmek olmaz. Bu çivi benimle büyüyecek, der. Anlıyor muyum diye kontrol ettiği gözlerde eser miktarda ıslaklık bulur. Bunun bir anlamı olmasını ister. İstemem ki kedilere baksın. İstemem ki kırıntı peşinde koşan kuşların boş bulunmalarını beklesin içten içe. Kedinin kuyruğundaki şehveti bulsun istemem. Bana o tarafa bakma derler, kapıdan tarafa. O tarafta hayatımın terleri vardır. Ben de şimdi karşımdaki çocuğa, sen de o tarafa bakma, derim. Sen bana bakma, ben böyleyim, derim. Beni buraya çiviyle, derim. O çiviye taşıma yanında, o sandalyeye alışma, derim. Tüm sessizliğimle derim bunları. Kaderi benim kaderimmiş gibi bakar bana. Gözlerine bakarım, boş bir ova görünür. Girip çıkan adamların arasından. Poşetlerin mutfaktan çöpe gidiş gelişleri arasındaki boşluğa inanmasın isterim. Tarhana tek sayılı günler kadar bekler. Dokuz mesela. Veya on bir. Kaç gün dayanılırsa. Kokusunu benden iyi bilen yoktur. Günlerin sayısını da. İçini de. Tarhananın kuruyup satılması ~~adamlardan ve bıyıklardan~~ ^{adamlardan ve bıyıklardan} gelişimi engeller bir süre.

Poşetlerimiz kendi imalatımızdır birkaç gün. Sonra o poşetlerle çöp atılır. Çöpün içinde sarıp sarmalanmış, doğmadığına sevinmiş çocuk parçaları vardır. Alışmış ve kudurmuşlar ağız kokumuzdan medet umarlar.

Sonra boncuklar vardır. Beni çaktıkları sandalyenin karşısında parlayıp kaybolurlar. Her boncuğun geçirileceği bir delik vardır. O tarafa bakmak yasaktır yine, kapı tarafına. Boncuklar boncukluğu kalmamış gözlerden düşen yaşlarla geçirilir. Sayılar büyür, değeri küçüktür. Fırfırlı eteğin yanına saçlı bebekler eklenir. Kutusundan çıkarılır. Saçları korkutucu derecede uzun ve sahtedir. Onu getiren eller şimdi hayatım'a gider. Top sertleşir, ağırlaşır. Kafamdanka-famdan seker. Dan.

Kafamakafama çivi gibi çakar.

Hâlâ duvar gibiyimdir. Tırnaklının tırnakları büyüdükçe rengi de büyür, boyasının kokusu keskinleşir. Çivili oğlan gelip oturur karşıma yine. Elindeki çivi boy atmıştır onunla. Sevinsek mi üzülssek mi, anlaşılmaz. Ovanın boşluğu dolmuştur bir iki. Bazı yerler değerlenir. Ova artık arsa diye bilinir. Ova demekte ısrar etmenin yeri yoktur bu çağda. Açılmıştır imara. Ve bazı başka şeylere. İnsan kirlenmeye toprağın boşluğundan başlar. Önce boşluklarımızdan vurulur insan. Sonra yüzüne bakacak yüzü kalmaz sularda.

Boşluklar acı çekerek dolar. Evler hızla yaklaşır. Karanlığı gören gelir. Işığı gören söndürür. Çivisi olan çakar. Ağzı olan dil döker. Her şey yerine oturur. Oturaklı adam olunur. Hayatım dişlerini sıkarak başkalarının ağzında. Midem bulanır, içim kalkar, ben yelimden kıpırdayamam.

Kapı açılması bazen azalır bazen çoğalır. Cam açılır bazen. Kokusu çıksın diye. Ben koku olsam çıkmam, çıkamam. Boynuma poşetler dolandır. Etek boynuma asılır. Tırnak gözümü boyar. Gözümüz boyanır tenle, tinle, erle. Top artık sekmez olur kafamdan. Kafam hiçbir şeyi kaldırmaz. İnsanın kaldırma kuvveti suyun kaldırma kuvvetinden azdır. Tükenir hem. Kanun budur.

Zildeki kuşu boşluktaki kedi kapmıştır nihayet. Artık çalmaz olur. Kediler muhakkak bıyıklı olur. Kapı da yoktur belki. Odaya pislik dolar ama hâlâ baharatı gelir burnuma tarhananın. Boynum kapıya dönmeyi unutmuştur. Çiviler utancından gömülür sandalyeye iyice. Çenemden dökülen saçlarımsılardan bez değişmiştir. Bıyık

kokar bez, benim suratımda patlar koku, dağılır arsaya. Dağılan kokunun görevi iştahları harlamaktır. Çünkü insan, midesi boş duramayandır.

Neden hiç konuşmuyorsun baba, der çiviye anlayan oğlan. Bana der, baba der. Gelir dizime dokunur. Yetmez, oturur. Kapıdan kaç rüzgâr girip üşütmüştür her şeyi. Bakmak olmaz, kaldıramaz insan bakışı. Bakarsam sanki o yandaki çiviler gözüme sappp.

Hayatımın hıçkırığı bitmiştir artık. Hayatım çok güzel hıçkırıklar çıkarır ağlarken. Hemen bir ilaç daha çeker canım. İlaç boğazımdan geçmez, parası bıyıklıdır. Aklıma bu gelir dizime oğlan oturunca. Ellerimi bulur, yüzüme dokunur. Kirpiklerime bakar, kıpırdıyor mu diye. Kokusu ne de güzeldir oğlanın. Belki de bana dokunan tek insandır aylar sonra. Bu bana çok dokunur. Gözlerim harekete geçer, ağlamayı öğrenir. Gözlüklerin altından dökülür. Gözlükler yaşlıdır. Gözümden düşen oğlanı ıslatır. Göğüs boşluğunda bir kuyuya geçer anlamı.

Ben seni anlıyorum baba, der bana oğlan. Üzülme, bir gün birlikte bakarız boşluğa, görürüz boşluğun anlamını, der. Beraber bekleriz gelecek olanı. Susar sonra susmayı ezber eder gibi. Dört kocaman harf, bizi boş bir arazide kıss.

Çivili elleriyle gözlerimi siler oğlan bir güzel. Bir güzel oğlandır, benim yanımdan geçmez. Sandalyeye çakıldığım çiviler düşer. Çivilerin iki göz açtığı gözlerim boşluğa doğru bakar ki ne görsün:

Gözünü kan bürümüş bir adam bana bakar boş boş.

O boşlukta küçük oğlumun kaderini görürüm.

Ağzımdan çıkan ah'lar iki yanından çiviler oğlumu oturduğu sandalyeye.

Babadan oğula bir çivi. Hüzünlü bir saltanat.

Bakma oğlum, derim ilk kez. Bakma sen onlara.

Diş Hediği

İçimden geçse de dışıma bulaşmadığı için. Sürttükçe kendini yiyen diş. Sıka sıka. Hayat böyleymiş. Bulaşmış. Dışa taşmazsan aldatmış olmazsın. Bu kuralları kim dikti böyle gökdelen gibi? Göge doğru, içimizden içimizden arsız bir uzantı. Yürekler çarpık kentleşme. Ayıp denen bir şey var. Yo, çok şey var. İnsanın içinden geçenin günahı yok. Tutmak en büyük maharet.

Evliliğin ilk birkaç senesi geçmişten kurtaramazmış yakasını insan. Dayımın kızı anlatmıştı. Burada herkese bir şeyler anlatacak birileri bulunur. Anlayacak kimse bulunmaz yalnız. Kız, demişti, dikkat et, içinden geçmişe bağlı ipler geçer. Biraz sabretmelisin. Dünya kaç günlük ki? Hayali var insanın, ona bir şey diyemem, ama taşmak yok, demişti. Zaten bugün düğün, seneye varmaz bebe. Sevmek ne zaman? Böyledir bu düzen. Kurulup elimize verilmiş, adına dernek denilmiştir. Kaşlar çatılır çatışana.

Ne çok anlatmıştı dayımın kızı. Kız, bak, diye başlar, bakmasam da sıralardı. Önce onunla evlendim sanki. İlk kocam oydu. Sözleriyle tecrübe sundu bana. İçimde ferahlık kalmadı. Kafamda hiç boşluk. Boynum kabul etmeyi oydu durdu günlerce. Güzel şeylerin heyecanı bile karalandı. İçten içe acılandı dışımdaki sevinç. Tecrübe bir yumruk gibi indi sırtıma. Korka korka attım imzayı da. Ettim, dedim, kabul. İçime bir düğüm attığımı sezerek. Kör. İçini oymaktan körleşmiş ya da.

Kaç günü geçmişti dünyanın? Diye diye inandırdılar. Dünyanın üç günlük olduğuna inandım, mecbur. Dünü unuttum. Bugün elimde değil. Yarına kavuşan yok. Yarın, hiç gelmeyen gün. İçime bir imza gibi çakıldı bunu bilmek. Korku, insanın üstünde yuva kurduğu bir diken. Aynaya baksa batır, kirlendiğini anlar. Bakmasa, yoldan geçen biri tutar buldurur muhakkak o aynayı.

Köy yeri de değil ama, şehir hiç değil. Ne olduğunu kendi bile bilmeyen bir yer işte. Yer işte, yer insanı. Şehir olamamış, köy de kalamamış. Burada insanlar hep başkalarının sözleriyle büyür. Her

kızın ilk kocası bir kadındır bu köyde. Başkalarının sözleriyle kadın olunur, gebe kalınır, ölünür. Ortada kalınır. Bir söz duyan unuttu sanılır geçmişini. İnsan alışır burada her şeye, asfalt yolda yürümeye alışan şu hayvanlar gibi. İçi süt, yüreği dert dolu. Ben, dolu. Yağar insanın üzerine her şey. Hepsine alışır da insan, terk edişe hep mi acemi?

Herkesin bir parmağı vardır, sallamak için insanı bekleyen. Bir güne birden çok hayat sızdırırlar. Düşük. Yarım. Alışmayanın ayağını kanatır nicedir bu asfalt yollar. Deniz olmaya çalışan bir gölün sancısı.

Evlendim, yüzüm gülmedi. Buna hazır olacaksın, dendi bana. Erkeklerden neler neler göreceksin. Alışmayı, bilmemeyi, yutkunmayı ezber edeceksin. Miden ağzında, ağzın sandığa kilitli yaşamayı öğreneceksin. Önce şaşırmayı unutacaksın. İçinde kör bir kuyu olacak günler. Herkes öğretendir, kimse öğrenmez kendi içini.

Önce yaşlarımı sildi elleriyle. Sonra ellerimi kırdı gözleriyle. Baka-cak yer bulamadım uzunca süre. Gözüm bana yabancı. Gözleriyle su istedi, yatak istedi, çılgılık istedi. Gözlerini nasıl da böyle kullanabildiğine kendi de şaşırp gönenerek. Sırtı bir güzel erkekçe sıvazlanarak. Sırtına inen muzır yumrukları hiç unutmuyarak. Uсталık eseri ben. Bu yer insanı usta ederdi acı çekmede. Başka yerleri de vardır dünyanın. Üç günü başka görünür oraların. Burada yağmur bir yağar, karşı mahalle görünmez olur. Pencere desen araba yolu. En yakın pence-reye vasıta kaldırır insanın gözü. Yine de görmek ister ötesini. Böyle bakışsız, böyle içine hükülmüş. Biri dürtse kendi varlığına inanmaz. Dürtmek için gözler hep hazır kıta. Ha dedin mi yağmur yağacak. Şaşırmayacaksın. Sabah mı oluyor, gün mü bitiyor anlamayacaksın.

Atletiyle cama çakılan adam kimseye benzemiyor. Atleti benziyor, sol eliyle tuttuğu çay bardağı benziyor, boşta kalıp kendi karısının mezarını kazdığını bilmeyen sağ eli benziyor. Bir kurulu düzeni olduğunu akşamın önceden hazırlanmış saatlerinde yanan ışıklarından bilirim. Kurarım içimden. Bakar bakar benzetirim hayalimde. Orası başka bir dünyadır. Belli belirsiz. Uzak. Sofradan sonra güzel türküler dağıtır belki de rüzgâr. Kapı kilitleri bile ezgili açılır, çayın içine do-lar. Oradan bakışlarına yerleşir. Her akşam sevinçle imzalar tazelenir. Öyle boş, bomboş kâğıtlara, tasasız. Şimdilik. İnsan hep olmayanı arar, aranır. Bakışları kimseye benzemiyor ama. Amma yaptım. Kaç bakış bilirim ki ben? Benim geçmişim, ortasınara rastgele bir iki nokta

konulmuş kocaman bir boş sayfa. Ama şimdi bakmakla birleşiyor noktalar. Vasıtalara kalkacak mesafeden. Perdemin, tülümün içinden. Hatta elbisemin kavuşmaz yakalarından geçip kocamın hâkimiyet alanına. Bakışımı asacak bir dal bulurum hemen. Kuşlar canlanır dalların arasından. Kuşlar eski, köylü. Dışa vurmak yok gözümü, kulağımı. İnsan alışır gerekirse kör olmaya da duymamaya da. Dayımın kızı önce bunun altını çizdi kanla, irinle, boynundan fışkıran damarla. Sakın, dedi. Ben de tanımam seni yoksa. Hepimizin içinden geçer de bir şeyler, çekeriz surları, ölmesini biliriz içimize içimize. Yer yarılır da yarılmaz kalbimiz. Bilinmez içinde ne vardır. Sanki başka şey söylemek ister. Hepimizin noktaları var elbet, der, ama kendimizden de saklarız.

Ona bakınca buranın köy olduğuna inancım yok olur. Uzak pencereye, boşluğa. Bileğime kan oturur, içim uyuşur. Kapı açılır sonra kilit kilit üstüme. Kaç tane düşüncem sıkışır o kilitler arasında. Ezgisiz. Pencereyi adam çoktan kaybolmuştur, ben kuşlara dallara uçarken. Bulaşan utancı bir elbise gibi soyarım oracıkta. Gözüm sağda solda, tükenir bir günü daha dünyanın.

Her gün bir bağımyı yitiriyorum. Bu eve dair. Şu üç sene bir geçseydi. Alışmayı biçmişlerdir burada: Üç sene. Sonra insan unuttur derdini, devranını. Çocuk olur koşar adım. Çocuğun dişleri çıkar önce, bana da uğraş olur. Dertlenirim öte beri, işte dün gece de uyutmadı benim cennet kokulum diye. Yanaklarım başka pembe. Bizimki döndü arkasını yattı pofluya pofluya diye şikâyet buyururum, yapmacık bir utançla. Artık sır değil poz verilen köy çeşmesinin başında. Elim belimde. Alışmak, elini beline götürür insanın. Kururum o çeşme gibi, yenilendim sanırlar. Der miyim acaba böyle şeyler? Herkesin işi sanmak. Eli hünerlidir, dediler. Odunu aş eder, seni yoldaş eder, dediler. Hem babadan atadan arsalı, tapulu, dediler. Anadan babadan eksikliğini örter senin, dediler. Seni tahtadan bir kuş yapar hem de uçurur, dediler. Sen çok güzel yemek yaparsın, yarısı budur zaten, dediler. Yol yol uzatıp söylediler. Aklımdan geçenlere bir yol bulsam. Utanasım gelir, anlaşıldım sanırım. Her şeyin üstüne yine imzalı adam gelir. İmzalı elleriyle gelir bana düşer. Ağaçlardan alamadığının hesabını benden keser. Gözleri, çilingir sofrası ister. Beli, maharet ister. Kokusu, yıkanmak ister. Boynu, dolanmak ister. Ümitsizleşir. İster. Soyu, yitirir. İster. Babasının adı,

konmak ister bir türlü doğmamış çocuğa. Benim soyum incinir mi, düşünülmez. Belki de yoktur. Nokta noktadır, görünmez, lekelidir en fazla. Sonra arsalar, tarlalar çıkar meydana. Miras, kalacak bir er arar. Arkalarda çürümeye durmuş bir diş gösterir kendini. Dişin içinde arsa, imza, gebe, bebe. Gece bakarım, gelip yerleşmiş benim ön dişime. Dişlerim yirmilik, dizlerim kırkıktır şimdi. Kırık aynalı lavaboya atarım kendimi. Elleri ağaçlara şekil vermekten yorulmuş kocamın şehre çalan, övünç veren lavabosudur bu. Her iş gelir elinden, okşamak gelmez. Avuçları bitirebilir acıları oysa, bir insanın. Ağzımdan çıkanı gözüm görür de anlarım, bir umut, az kalmıştır. Çocuk bekle bekle gelmemiştir; pencere önlerinde, emanet yataklarda, kocamın elleriyle yaptığı divanlarda. On sekiz ay. Hani dünya üç gündü? Dayımın kızının hayali gelir, kulaklarımı çeke çeke uzatır köy meydanına doğru. Meydan çoktan şehre inmiştir oysa. Üç yapar eliyle dayımın kızı, sonra sabretmekten bir kuş çizer boşluğa. İçimi gösterir, dışım görünür. Sakın ha, der. Biz de geçtik bu yollardan. Bakarım geçtiğine, ne yol var ne geçen. Sonra diş gösterir bana. Bakarım dişlerine, ne tat var ne ışık. İki anlamlıdır bu gösteri. Belki de üç. Vakit yollara düşer düşer durur.

Hiç halimi sormadı benim. Uzaktan bir bakışı olmadı misal. Pencere arkalarından. İçine doğan bir şey var mı, diye sorardı başlarda, sık sık. Bir müjden, bir muştun? Diyeceğin tatlı bir sözün? Suratı olmadan. Suratımdan habersiz. Canın, derdi canımı bilmeden, tatlı-acı çeker mi? Yok, derdim her seferinde. İçime doğmaz bir şey. Meğer içimi deşen başkaca bir şeymiş bu sorular. Aylar sonra bildim. Odunlukta birikti durdu odunlar. Neşesiz, mecbur, ıslak ama işe yarayacak. O delikten hep su aldı odunlar. Günden güne kendimi benzettim o deliğe. Bir türlü yamayamadım aklımla. Karanlıklar bende kaldı, ördüğü ağı bağına basamayan örümcekler. Kapakları oduna yedirilmiş birkaç kitap aklımda. Odunlukta. Geçen kışa dayanamamış. İçinde mutsuz, resimsiz insanlar. Acısı ateşin içine kurulmuş, çoktan yol olmuş. Dilimde, dimağımda bir safra. Böyle cümleler kurmayı ben kitaplarda...

Artık ışığın sönmüş senin, diyor bana epeydir. Elleri oduna durmuş, çirkinliğini kanıksamış bir duruş. Artık istekler yok. Kokusu hepten ormanın soğuk karanlığı. Başka bir erkeklik. Yüzüme baktım ilk kez onun gözleriyle. Eklisimmiş bir yan te Dikk

Kırılan çizgisinde kaybolmuş aynanın. İçime bir ayaz indi. Bağladım elimi göğsümde. Tutacak bağ yok. Tahta, talaş, yırtık kapak.

Üç günlük yemek yaptım. Doldurdum dolabı, mutfak. Kapacak şenlendi. İçimde biri sürekli mevlit okuyor. Doğuma mı, ölüme mi bilmeden. Hem ağlıyor hem okuyor. Ellerim amin mi tutsun, yas mı, bocaladım. Dünyanın üç günü yetecek kadar. En sevdiği yemeklerle. Kokuları karıştı birbirine.

Dışımı sıktım, çektim kapıyı. Kapı ne kolay kapandı.

Yürüdüm köyün diğer ucuna. Yol ne çabuk yüründü. Aylarca yürürüm sanmıştım kapıyı çekince.

Köyün kadınlarının nasihatleriyle döşenmiş yolları, taşları, arsaları ezdim geçtim. Ayaklarımda karıncalar. Yuvasını arayan. Göğsümde beni takip eden şekilsiz biri.

Pencereli evin önüne vardım. Sanki dünyayı karşıma aldım.

Heyyy, diyebildim sadece. Çığlık kuşu ben. Tahtadan. Sesim ormanın karanlığına ulaştı. Sesime şaşırdım. Pencere ne çabuk açıldı.

Adam eliyle, gözüyle, atletiyle, çaysız bardağıyla belirdi pencerede. Arkada ama yanında, ışık vuran yüzünde benim adam, kocam. O da atletli. Elinde keser, dudağına saplanmış çivi. Yüzünde şaşkınlıktan yapılma bir tahta ördek. Ördeğin yüzünde ayna, ben. Sağa sola uluyor, uzanıyor. Parmakları, gözüme gözüme sallanıyor ateşle. Çivi bir o yana, bir bana. Islak.

Köy yeri yarılıp içine ben katık. Örümceğin ağları ayaklarıma dolaşık.

İki erkek serçe birbirine dolanıyor. Ağızlarında dünyalık; buğday, mısır. Gözümü sakladığım dallar başımda hışır hışır.

Aradan sızan mevlit. Odunlar üst üste yığılıyor. Sayfaları yanmış kitapların. Bir anlama geliyor.

Midem ağzımda, ağzım bin yıllık bir sandıkta kilit.

Üstüm başım mis gibi yemek kokusu. Az sonra dağıtılacak.

Parmakları yuta yuta kocaman olmuş gözlerim, kucağımdaki bebeğin ağzına doluyor.

Bebek elimde dişini arayıp ağlıyor. Ağzı ateş parçası.

İlk dişi patlak vermiş alttan. İlk defa görüyorum.

Bir taş gibi göğsüme bastırıp,

Sabret kızım, bir sene kaldı işte, diyorum.

Hava yine yağmur topluyor Abiliyorusu

En Büyük Ortak Bölen

Kapılar ardındaki çocuklara

Kediyi kovanın altına kapattım. İçine yani. Önce sevindim. Orası onun odası oldu. Oturdum kovanın üstüne. Kedi beni anlar. Sever. Alt kattaki teyze gördü sonra. Yeni ev sahibimiz. Bence yeni değil, hep varmış gibi. O teyze her şeyi görür. Ama beni sevmeye dayanamaz. Yani bana dayanamaz. Başka komşulara da laf söyletmez. Yazık, diyorlar arkamdan. Annesiyle babası ayrı, diyorlar. Ben kardeşimi özlüyorum, bundan pek bahsetmiyorlar. Kulakları da bir tuhaf, yazık, diyorlar.

Kedi kovaya çarptı durdu. Tırnaklarını hissettim. Öfkelendi, duydum sesini. Benim kulaklarım duyar. Kedi gibi değildi sesi. Odanın kapısını yumrukladığım gibi sesler çıkardı. Teyzeyi çağırdı kedi, sesiyle. Teyze çok yalnız, belli etmiyor. Kova kalktı, kedi göründü. Neden böyle yaptın, dedi teyze. Babam da beni odaya kilitlediği için yaptım. Oğlum, dedi teyze. Ellerini gözlerimin etrafında dolandırdı. Kepçe kulaklarımı yatıştırdı sonra. Baban kötü biri değil. Seninle baş edemiyor, üzülüyor o da. Konuştum onunla ben, dedi, bir daha seni kapatmayacak. Babam benimle de konuşur bazen. Bazen de kendiyse. Ben babamı seviyorum, sevmek istiyorum. Başka kimi seveyim? Kediyi de seviyorum. Kızsa da bana yavaşır. Onu kendime benzetirim. Kediyi aldım sonra kucağıma. Neler hissettin, diye sordum. Cevap vermedi. Senin de bir odan olsun diye yaptım, dedim. Bıyıklarına uzandım. Babamın bıyıklarına benzettim. Kulağıma dokundu patisiyle. Onun bile dikkatini çekiyor kulaklarım. Anten derlerdi bana okulda. Şimdi okul tatil. Okul tatil olunca okuldaki çocuklar bana anten diyez. İki ortalı defter gibi kulakların da derlerdi. Onlara kızdım yine, aklıma geldi çünkü. Teyzenin camı kırıldı sonra. Bahçeye bakan cam. Burnumda süpürgeyi durdurmaya çalışıyordum. Cam

da ne cılızmış, aynı ben, indi olduğu gibi. Burnumu sıkı teyze. Acımadı. Bir yerin kesildi mi, dedi. Üzüldüm sonra ama belli edemedim. Bunu da babamdan öğrendim. Yok, dedim, ayrıldım. Bahçede işlerim vardı. Yapacak bir sürü işim var benim. Solucanları çıkartıyorum topraktan. Komşunun civcivleri bayılıyor onlara. Solucanlar kıvrır kıvrır. İkiye bölüyorum, tekrar birleşmek ister gibi çırpınıyorlar. Kavuşan yok. Civcivler heyecanlanıyor. Kalpleri güm güm, sarı sarı, duyar gibi oluyorum. Annem varken ben de heyecanlanıyordum. Annemi de seviyordum, sevmem gerekiyordu. Annemden sonra daha da kepçeleşti kulaklarım, ayrıldı. Kendini çekip durdu.

Şimdi babam başka bir kadınla konuşuyor. Telefonda. Kaç kere duydum. O salonda, ben odada. Duyar benim kulaklarım. Korkuyorum artık evlilikten, dedi. Senin iyi bir insan olduğunu biliyorum, dedi. Babamın elleri onun da gözlerinin etrafında dolmuş mudur? Kadının elleri eksiksiz midir? Güvenemiyorum ama artık, dedi. O kadınla ilgisi yokmuş bunların. Yoksa evlenmek kolay işmiş. Bir imza, beş dakika... Benim bir imzam yoktu. Boş kâğıtlara imza çalıştım, kafama göre bir şey bulamadım. Ne beş dakkası, yarım saatten fazla sürdü. Acıktım. Canım sıkıldıkça acıkırım. Karnımı eşeler can sıkıntısı. Evde durmak istemedim. Bahçeye koşmak geldi içimden. Solucan arasam rahatlarım, dedim. Böler böler izlerim. Belki kavuşan olur. Bahçe teyzenin. O bana bir şey demez. Baltasını almıştım bahçedeki kulübeden. Küçük bir balta. Nasıl yakıştı elime. Babam duysa kızar. Yeni kilit taktıracak kapıya. Eskisi bozulmuş. Ben bozmuşum. Baltayı alırken heyecanlandım. Kesecek, bölecek bir şeyler aradım. Odun olur, çalı bile. Cılız. Tüm çatılardaki antenler. Kulaklarım. Belki de solucanlar, yine.

Döverim seni bak, dedi bana teyze bir kere. Sonra ben annemi hatırladım. Annemi hatırladığımı anladı galiba, sarıldı sonra bana. Senin on sekiz yaşına geldiğini görmeyi çok istiyorum, dedi. On sekiz olursam kurtulurmuşum. Belki o zaman bu bahçe, ağaçlar kalmaz buralarda ama belki sen kurtulursun, dedi. İçimden sevgi gibi bir şey geçti. Ayrılıp kavuştu bir şeyler hemen. Dilimin ucuna bahar temizliği gibi bir laf geldi, bir telaş. Tuttum. Bahçeye, ağaçlara baktım. Ne güzel göründüler. Kardeşimi özledim. Omuzlarımın

büyüdüğünü, kulaklarımın düzeldiğini hissettim. Ağzıma başka bir laf geldi sonra birden. Ben on sekiz olunca sen ölürsün o zamana kadar, dedim. Laf sanki kaçtı gitti kendiliğinden. Tutamadım. Teyzenin gözleri büyüdü önce. Sonra güldü. Hemen buluyor gü-lünecek bir yol. Ama üzüldüğünü anladım. Dilin kopsun, dedim kendime. Hay dilin kopsun Sirac. Solucan gibi iki parça olsun, ayrı ayrı kıvransın. Babamın lafı bu dil kopması. O da tutamaz bazen, kaçırır. Sevdiğinden. Kollarıyla birleştirdi beni teyze. Çamaşır suyu kokuyor. Biraz da kahve. Annemin kokusunu hatırlamıyorum. Yanağında kocaman bir ben vardı. Leke, diyor ona babam. Onu hatırlıyorum. Sanki her gün büyüyordu. Bir de olmayan parmağını. Sol elinin. Serçenin hemen yanındaki. İki parmak arası boş. Benim kulaklarım gibi. Babamla kavga edince olmuş, diyorlar. Kardeşim bebektir o zaman. Sabaha kadar ağlardı. Ben yoktum evde bu olay olduğunda, bilmiyorum. İnanmıyorum ama buna. Babam yapmış olamaz. Babam kötü biri değil. Beni odaya kilitlemişse benim için. Yurda gitmemi istemez, beni bırakmaz. Cadde boyunda çocuk yurdu varmış. Hiç görmedim ben. Allah göstermesin. Komşulardan duyuyorum bunu da, beni görünce söylüyorlar. Komşular ziyan oluyorum diye şikâyet ederlerse beni alırlarmış yurda. Asıl kendileri için şikâyet ederler. Kolum, bacaklarım yaraysa çok işim olduğundan. Kimse teyze gibi değil. Babam vazgeçmiş, öyle dedi telefonda. Neyden, bilmiyorum. Benden vazgeçmez ama. Artık kilitlemiyor zaten beni. Teyzene gidersen bezdirme kadını, dedi bana, o yürekli bir insan. İyi yürekli demek istedi bence. Yemek falan, iş çıkarma yine kadına. Başlatma can sıkıntına. Perdeleri çok güzel teyzenin, çiçekli, örtüleri çiçekli, elbiseleri çiçekli, bardakları bile çiçekli. Sanki yüzünde bile çiçek var. Çünkü o çok yalnız biri. Sesi demir gibiymiş babamın, öyle diyordu. Kaynakçı benim babam. Kulakları, gözleri ağrır hep. Sesten, demirden. Zor iş ama tam bana göre. O kadınla konuşurken sesi inceliyor bazen. Duygularımı kaybettim, diyordu. Tek sorunu buymuş. Kopan şeyleri birleştirmek zordur, dedi bir de. Sabahtan akşama kadar demiri çeliği yamayıp duruyorum. Demir bile kaynıyor da insan insana kaynayamıyormuş bir türlü. Bu söz garip geldi bana. Az daha gülecektim. Tuttum. Ama sanki ağlamam gerekiyor. Galiba ben de duygularımı kaybettim.

Kardeşimi görüntülü aradık babamın telefonundan. Arada bir konuşuruz böyle. İki üç ayda bir. Benden dört yaş falan küçük kardeşim. Okula gitmiyor daha. Gitsin, ona da suçlu gibi bakacaklar. Onun da bir adı olacak adından başka. Onun kulaklarını örten saçları var ama. Keşke kız mı olsaydım? Yok, saçma. Kız olsam çirkin olurum hem. Kızları yurda almazlar mı? Düşünmesem bunları. İnsanlar nasıl başarıyor? Solucanları düşünsem. Üzülüyorum kardeşim için. İyi bir kız o. Ne çok konuşuyor telefonda. Sesini kısarlar onun da. Masum görünüyor, acıyorum ona. Oralarda nasıl vakit geçiriyor acaba? Nasıl bir şehir orası? Dışarıyı göstereyim istiyorum. Yok, hep evde konuşuruz zaten. Ama yine ev değiştirmişler. Bu kaçınıcı? Bizim gibi aynı, taşın taşın dur. Boyası kalkmış duvarları var odanın. Bahçesi bile yoksa patlıyordur sıkıntıdan. Ben hep patlıyorum. Acıkıyorum. Komşular ne diyor acaba? Zıyan oluyor mu o da? Duvarda bir adamın resmini görüyorum. Teyze olsa resim değil, fotoğraf derdi. Resim çizilir, fotoğraf çekilirmiş. Teyzenin baltasını aldığımı söylemek istiyorum kardeşime. Birden aklıma geliyor bu. Ama babam duyar. Duyarsa kızar, bir yerimi keserim diye. Susuyorum. Son günlerde hep yorgun. Sabah yedide çıkıyor evden. Geceden bir sürü şey anlatıyor bana. Teyzeni üzme, bahçeye dalma, ocağı açma, musluğu kırma, masa örtülerini karıştırma, kediyi kovalama... Kovaya kapatma mı diyor, kovalama mı? Yapma, etme diyor hep. Ne yapacağımı hiç söylemiyor ama. Ne yapılır ki başka? Bir yaz daha nasıl geçer? Yine taşınalım istemiyorum. Annem geliyor telefona. Hep böyle. Önce kardeşim, sonra annem. Babamla kardeşim önce, sonra ben kardeşimle. Annemin parmağı hâlâ yok. Birleşme ihtimali yok galiba artık. Benim kulaklarım da öyle. Ne bileyim, bir umut, tıp filan diyorlardı. Yanağındaki leke kaybolmuş gibi annemin. Buna şaşırdım. Ya da telefondan böyle görünüyor. Dişleri parlak, dudakları ilk defa canlı, boynunda kolye. Kardeşim parmağına dolamış, çevirip duruyor kolyeyi. Kolyenin ucunda kıvrır kıvrır bir desen. Solucana benzettim. Ben yok olmuş sanki. Kardeşim kopartmadan rahat etmeyecek kolyeyi. Annemin parmaksız eli gelip kurtarıyor kolyeyi. Karnımdaki bebek ağlıyor, diyor kardeşim tam bu sırada. Çocuk işte. Annemin karnı gibi, bak, diyor sonra karnını göstererek. Annem karnımdaki bebek gibi diyor kardeşimi.

Görüntüden çıkıyor kardeşim. Ağzıma diyecek bir şey gelmiyor. Bekliyorum, yok. Kapansın istiyorum telefon. Bir şey olsun. Öbür kadın arıyor galiba o sırada. *Kaynakçı* diye kaydetmiş babam numarasını. Şarj azalıyor, diyor babam. Hadi odana geç. Oğlum da diyor galiba. Ya da onu ben içimden söylüyorum. Kız olsam kesin çirkin olurdum, okula da gitmezdim. İçimde bir şey ikiye bölünüyor. Karnım ağrıya ağrıya uyuyorum. Rüyamda hep acıktığımı göreceğim, biliyorum. Kendime ait bir sofraya aradığımı. Uykum kaç defa bölünüyor, sayamıyorum.

Teyze fark etmeden baltayı yerine koymak fikri geldi sabah sabah. Yüzü geldi sonra teyzenin. Bana sarılmak için bulduğu bahaneler sonra. Komşuları yatıştırması. Kırdığım camları burnuma koyduğum süpürgeyle süpürmesi. Kulaklarımı sevmesi. Gözlerim doldu. Gidip parmaklarını öpmek istedim. Büyüsem, on sekiz yaşına gelsem, teyzenin boynuna güzel bir kolye alsam. Onun da canı çok sıkılıyor, biliyorum. Karşılıklı kahve içsek. Kocası yok. Çocukları da yok. Çocuk olsa oynardık onunla. Solucana da gelirdi benimle, baltaya da. Ama ayıp olur. Dilin kopsun deseler ona, bunun anlamı başka olur. Yaşayamaz sonra. Ölmesinden çok korktuğum fikri geldi birden. On sekiz olmasam. Büyüyünce giderim buralardan. Babama da sorarım, isterse gelir. Çalıştırmam onu, otursun evinde, gazete okusun, imza atsın gazetenin boş yerlerine. Ne olsam büyüyünce? İçimi sıkıyan bir soru. Yakışıklı bir erkek. Çocuklara kapış, ikram. Görüntülü aranan telefon alırım teyzeye. Ararım, güldürürüm onu. Anne yarısı olurmuş teyzeler. Babam dedi. Teyzenin annemin yarısı olduğu geldi gözümün önüne birden. Gülemedim. Babam akıllı bir adam. Böyle sözleri var. Hem yakışıklı. Arada bir ağlar. İçini çeker, duyarım ben. Hemen sabah olsun isterim. Olmaz.

Babam her şeyi alıyor aslında eve. Ama ben masa örtüsü olsun istiyorum yerken. Perdemiz temiz olsun. Babam gelene kadar zaman hızlı geçsin. İşten gelince beraber çıkalım dışarı. Yorgunluk olmasın, koşalım. Koşarken birden durup sonra tekrar koşalım yandan yandan birbirimize bakarak. Ağaçlar birer birer geride kalsın. Kardeşim oyuna dalsın. Annem de gelsin isterse arkadan. Elma toplayalım dallardan, hemen yemeyelim. Kuru dalları ayıralım baltayla. Güzellesin Ağaçlar Evde her şey yarama karnım aç

benim. Tek başıma canım istemiyor. Sokağa indim. Bir adam indi arabasından. Çantalı, takım elbiseli, yakışıklı. Yanıma geldi. Durdum. Yurdu sordu, biliyor muymuşum. Bir şey demem gerekiyor gibi baktı. Korktum, dilime bir şey gelecek. Bilmiyorum. Karnım aç dedim adama. Bana yemek alır mısınız? Ağzım sanki salıncak, kaydı gitti birden. Niye dedim? Babam bunu duysa perişan olurdu. Perişan babamın lafıdır. Kulaklarımın alışık olduğu yerlerinden tutar çekerdi. Hiç babana çekmemişsin, derdi. Babama nasıl çekeyim; o dışarda, ben evde. O salonda, ben odada. O yakışıklı, ben kepeç. O kaynakçı, ben anten. Adam beni köşedeki lokantaya götürdü. Kedinin takıldığı lokantaya. Ne istersen söyle, dedi. Kulaklarına baktım adamın, güzel. Ellerine sonra, temiz. Kendi ellerime baktım, bakamadım. Bana bazı sorular sordu. Lokantacı tuhaf tuhaf bakıyor bana. Kaşık sesleri, kalabalık masalar, örtüler. Bir şey hissederim sandım. Olmadı. Hızlı hızlı yedim yemeklerden, içim boş. Tabaklarımı yarım bıraktım genelde. Gazoz içip tatlı yerken kardeşim geldi aklıma. Annem, babam, kedim, kovam, balta geldi. Teyze geldi sonra. Hatta solucanlar. Yediklerim taş oldu karnımda. Kussam, dedim. İçimden solucanlar çıkar. Cıvcıvler geldi aklıma. Hemen koşarlar buraya sarı sarı. Arkadan anneleri. Kulaklarım uzadı da uzadı. Babam kulaklarıma baksa anlayacaktı sanki ne olduğunu. Kalbim kulaklarımda güm güm. Sanki gözleri vardı kulaklarımın da eğilip oradan gözlerimin içine bakıyorlardı utanarak.

Canım sıkıldı her şeye. Eve doğru koştum.

Teyzenin kapısını çaldım. Açtı kapıyı, sanki ağlamış.

Bant var mı sende teyze, dedim. Güldü yine. Belki de ağlamamış. Eğildi. Ne bu hal? Sustum. Var, dedi, hayırdır? Ödünç alabilir miyim, dedim. Babam gelmeden veririm. Ne yapacaksın bantla bakalım, dedi. *Bantla bakalım mı dedi?*

Ağzımdaki salıncak kurudu. Ellerim, ayaklarım konuşsa keşke, dedim. Gözlerim, kulaklarım anlatsa bir bir. Ellerimle karnımı kapattım. Gözümün önünde olacaksın ama, merak ettim bantla ne yapacağını, dedi. Kafamı salladım, tamamdı anlamı. İçeri gitti teyze. Bant getirmeye. Gülerek.

Hemen gelse içerden. Onun gözünün önünde bantlasam kulaklarımı. Uzayıp ayrılmadan, kopmadan birleştirsem bir güzel. Anlar teyzem beni. Sanki yine babam.

48 Hevesin Kaçış Yönü

İçimdeki taştan kurtulurum.

Dönüp bahçeye baktım. Ağaçlara. Güzelim yapraklarına. İçime düşen bir şey. Bahar temizliği.

Ah çocuk
diyen sesi teyzemin.
Bi on sekiz olsam.
Babamla uyusam.

ffedaa

Cem Dizdar için...

Camın ardından, gökten inen yağmura bakıyor çocuk. Karşıda göllenen sulara. Her yer gökgöllük olmuş baba, diyor. Anne hiç sevmiyor böyle lafları. Düzgün konuş kızım, diyor. Yapbozunu yapıyor kadın bir yandan – bozuyor. Köşelerden başlayarak. Bin parça, kendi gibi. Çiçekli ama karanlık bir yaz resmi yapbozda. Bir türlü bitiremiyor. Bir türlü gerçekleştiremiyor kendini. Çünkü bin parça yapboz kocaman, kaygısız bir masanın üstüne yapılabilir ancak.

Yapboz kafayı dağıtmak için. Parçaları topluyor, kafayı dağıtıyor. Kafa dağılıyor, nereye? Bir şeylerle uğraşmak başka şeylere katlanmayı kolaylaştırıyor. Düzgün konuş kızım, derken bu sözünde, küçük kızın her sabah köşelerden başlayarak bozduğu yapbozun hesabı da var sanki. Hatta babanın körükleyen, kayıp gülüşlerinin de. Anne yapıyor geceleri, kız bozuyor sabahları ve baba gülüyor içine içine. Kıza sorsak o yapıyor sabahları, anne bozuyor geceleri ve baba yine gülüyor içine içine. Hayat böyledir, hep bozar insanı. İki ters, bir düz. Hep feda ister hayat. Köşelerden başlayarak.

Baba bıyıklarına gömüyor diyeceklerini. Babayla kızı cama yapışmışlar, sokağı izliyorlar. Fırtınalı bir gece. Gök gürültülü. Sağa çekmiş araçlar, araçların çekildiği sağlar, insanları kaderlerine götüren sarı taksiler.

Korkmuyoruz gök gürültüsünden baba. Allah kedileri ve kuşları korur, diiy mi? Bi de taksicileri. Sonra herkesi; dışarıda çalışanları. Baba gülüyor, babalar gibi. Gülüşünde gök gürültüleri yumuşuyor. Kızın kalbi yedi dönüm, yaşından kaç büyük. Beşiktaşlı, fanatik. Eller pençe, kara kartal, dişi kartal. Sırtta forma, feda, net. Babasıyla aynı numara. Yedi. Anne hiç hoşlanmıyor böyle şeylerden. Basitliklerden. Böyle diyor. Havanın soğumasını bekliyor, soğumuyor aksi gibi.

Anneye de bir forma almışlardı. En büyük özelliği hiç giyil-memek, yüzüne bile bakılmamaktı. Oysa babayla bir coşkuyu bölüşmenin adıydı kartal, kara, pençe. Annenin forması da yedi numaraydı, onu kendilerinden ayırmamışlardı. Anne, başından aşağı dökülen kaynar sular.

Kadın bir süredir dikiz aynasından bakar gibi bakıyor eşine. Doğrudan yüzüne, gözlerinin içine bakıverse bir kaza gürültüsü kopacak gibi oluyor. Kaporta aniden çökecek, yolun ortasında kalıverecek, geç kalacak hep bir yerlere. İçinde bir telaş büyüyecek, hatta o kadar büyüyecek ki şu camın önünde babasıyla coşkusunu yarıştıran kızını bile geçecek. Telaşın boyu kaç dönüm.

Adam fark ediyor kim bilir kaçınıcı kez kadının bu halini. Hal-lerini. İçine sinmeyen bir şeyleri. Üstüne bol gelen, dar gelen ne varsa giymiş gibi yaşıyor kadın bu evliliği. Oysa başta böyle değildi. Başta hiçbir şey böyle değildir zaten, böyle olsa hiç başlar mı? Kadın dörtlülere yakalı çok oluyor. Bazı şeyler artık çok oluyor. Pençeler sanki saçlarına dolanıyor. Karalar ve pençeler. Kartallar artık alçak uçuyor.

Adam taksici, zaten anlaşıldı. Kadın taksici değil, bu da anlaşıldı. Kadın basit olmayan bir şey. Kalbi getirdi onu bu tali yola. Kendi kendine kayıp anonsu geçip duruyor. Adam razı. Adı da Rıza. Kadının adı rıza değil, makamı da. Zaten anlaşıldı bu da. Kadının adı basit bir ad da değil. Buralara ait olmayan, dışı kartal falan olamayacak, fedaya uğramayacak bir ad. Küçük kızın adı mühim değil, kalbi yedi yedi daha on dört dönüm, basit. Pençeleri var, tutunmak var. İki de küçük kanadı.

O istiyordu ki pilli bebek gibi bir bebeği olsun. Sevsin, besle-sin, annelik hünelerlerini bir güzel göstere sin kaşı bile kırışmadan. Hamur gibi yoğursun istemişti onu kadın. Bir sanat eseri gibi, biblo gibi dursun hep oracıkta. Kendi imzasını taşısin, sergilen-sin. O istiyordu ki mutluluğa kurulmuş bir evliliği olsun. Dönüp dönüp kendini bulsun. Hep kendine dönmek için bir balerin gibi, oysun da oysun zemini. Onu kalbi getirmişti buralara, artık bu da biliniyor. Dün pişirdiğini bugün yemeyen değil miydi kalp? Peşinden koşup böyle düşmeye değer miydi? Feda etmeye kalbini? Ah benim akılsız kalbim. Benim mi, o da net değil. Bazı şeyler hiç basit değil.Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Basitlik dediğin insanlıktır, demişti adam. Bu insanlık lafını kendini haşlayan bir yolcudan öğrenmişti başlarda. Haşlana haşlana pişmişti işte. Şimdi bunu diyebilmişti eşine. Bıyıklarının altından altından. Hiç yolcu bulamayıp kendinden sıkılmak gibi bir hisle. Yevmiyeyi cepten ödeme ihtimalinin ağırlığıyla. Kadın bir proje olarak görüyor çocuğu. Sonunda bir şeye ulaşmak üzere sunumu hazırlanmış bir proje. Bir not almayı bekliyor neticede. Takdir, alkış, beğeni.

Bir de şunu demişti adam: Çocuk cennet projesidir olsa olsa. Öpüyor, ısıyor kızını. Dişlerini sıkı sıkı, bağrına basa basa seviyor. Her öpücük cennete yaklaştırıyor onu, inanmış buna. Hep sen bu hale getirdin bu çocuğu, diyor kadın. O da senin gibi. Isırarak sevgisini göstermeye çalışıyor. Sarılırken elleri pençe, dişleri sımsıkı, erkek gibi büyüttün çocuğu. Kadın istiyor ki bir kitap gibi sevilsin çocuk. Okunup koyulsun yerine, gösterilsin. Önemli yerleri olsun, altı çizilsin, herkese gösterilsin gururla. Kişiyi farklı kılan bir şeymiş gibi bahsedilsin ondan. Seçkin bir tablo gibi dursun. Tablolar durmak içindir, durdurmak. Bu nasıl çocuk böyle? Hayır bayım, o bir çocuk değil, çocuk tablosu. Kadın ressam olabilir mi? Ne önemi var? Kadının üstü başı, hayatı, bitirilememiş bir kara tablo. Kız kara kartal yapıyor elleriyle, kara gözleriyle. Desibel rekorları kırılıyor kadının kalbinde. Kadının ismi de Sibel? Bırakalım bu işleri. Babanın gözlerinin rengi yok, ona bakalım. Babanın gözleri dikiz aynasından yansıyor hep. Bakışlarından uzunlar ve kısalar geçiyor ve cümle kuran ayıp korna sesleri, zayıf sinyaller.

Anlatamayacağı bazı şeyler var galiba adamın. Onu anlamaya çalışalım. Sık sık söylediği bir şey var: Allah verdi, diyor kızı için. Allah'la alışveriş halinde olduğunu düşünmek ona güç veriyor. Böyle söylemek yüreğini büyütüyor, dönüm dönüm; Allah verdi. Bunu da kızından öğrendi. Bir çocuk, kalbine dair çok şey öğretebilir bir babaya. Doğumhane kapısında başlar bu, yol buldukça devam eder. Allah verdi deyip kızına sarılınca içinde bir taziye evinin kapısı kapanıyor babanın. Çünkü annesini Allah'ın aldığını kabul edince rahatlayabilmişti ancak. Artık Allah'a emanetti annesi.

Sık sık ayaklarının altını öpüyor kızının. Orada cennet büyüyecek, filizlenecek; buna iman ediyor. Sen çok merhametli bir anne olacaksın, demişti bir gün kızına. Kızın yüreği kaç dönüm birden

büyümüştü. Babasının da. Sımsıkı sarılıp ağlamışlardı annesi yine evde yokken. Gözlerinin içine baka baka, ayaklarının altını öpe öpe büyötmüşü kızının yüregini. İstiyordu ki insan olsun, sahici olsun, bahtlı olsun; kendini de yeşertsin. Söyleyemediği ne varsa eşine, kızının gözlerine gözlerine söylüyordu. Kızının gözleri, kendi kalbini görebildiği bir dikiz aynası. Bazen bunu düşünüp sağa çekiyor ve ağlıyor arabanın içinde. Geçmişine, annesine, kızına, insanın kovulduğu yitık cennete ve kaybettiği başkaca şeylere. İnsan hayatını sağa çekince ağlayacak çok şey buluyor geçmişinde. Belki de bu yüzden durmaksızın bunca koşturmacası insanın. Ağladıktan sonra kalbinden bir taş düşmüş de ferah bulmuş gibi sevinerek çeviriyor kontağı. Taksi anlıyor adamı, fazla ses etmeden, utandırmadan bakıyor işine. Canım taksi. Dış sarı, içi kara taksi.

Aramızdaki mesafe, demişti bir gün kadın. Cümlelerin gerisini hatırlamıyor adam. Kısa mesafe, uzun mesafe. Ciddi bir konuşmaydı halbuki. Adam cümlelerin burasını duyup çoktan sağa çekmiş, dörtlülerin yandığını hayal etmiş, ışıklar yanıp söndükçe kızıyla göz göze gelmiş, coşkuyu büyötmüşü tekrar. Artık sık sık böyle yapıyor, mesafeleri kısaltıyordu. Rıza'ydı adı, razıydı böylece. Adının ona verdiği bir kader vardı işte. Kızın da. Kız babanın çektiği sağılarda büyüyor, babaya çekiyor; el pençe divan, bahtını bekliyordu. Düşülecek bir yol ihtimaliydi kızın bahtı. Anaların yaptığı tahttı olsa olsa, baht babaların işiydi. Babaların işi işti işte.

Adam da olurdu aslında başka bir şeyler ama Fatiha okumak daha masum gelmişti ona üniversite okumaktan. Rıza ile annesi arasındaki... diye başlayan soruya gelince elindeki kalemi aç aça yarım saatin geçmesini beklemiş, dönüp dolaşıp kendini geçmişten alıp getirecek bir sarı taksiye binmiş, hayata böyle rıza göstermişti. Gidecekse kuralına göre gider; bekler de öyle giderdi. Annesinin ruhuna okuduğu Fatiha, üniversite hikâyesini kapatmış, sonraları taksinin kaputunu açtırmıştı ona. Sınav kitapçığının içine annesinin geçmişini; gördüğü eziyetleri, koca dayaklarını, daha kaç yaşında bükülen belini, çektiği çileleri ve doğmamış çocuğunun hayalini koymuş, çekmişti el frenini. Annesinden bir sene sonra hiç

suçu yokmuş gibi ölmüş tüü babası. Dişlerini sıkı sıkı izlediği bütün bu sahneler, dişlerini sıkı sıkı sevmenin zeminini hazırlamıştı onda. Ne yapsın? Edebiyat zayıf, Fatiha iyi, kuşlar pekiyi. Buna da rıza. Kalbini yokluyor bazen, küslük bulamıyor Allah'a karşı. Bu, arıza lambası henüz yanmıyor demek, iyi. İstiyor ki küçük kızı da sevsin Allah'ı. İstiyor ki küçük kızı inansın razı olmaya ve ayakları altından yeşerecek cennete. Onun için önce sevmeyi öğrensin. Her şeyden önce sevmeyi. Bir kartalı, karayı, pençeyi, kaderi, gerekirse sağa çekmeyi, ama muhakkak sevmeyi.

Arada bir sürü bocalamalar, tutmayan dikişler, zaman geçiyor. Taksiiye başladığından birkaç sene sonra yine bir sınav günü genç taksicimizin hali yaman, radyoda dağlar duman. Bir el kalkıyor hızlı hızlı. Hemen fren. Yaz yağmuru olmazsa olmaz, dökülsün telaşsız. Nereye hamfen, demeye kalmadan, acele bir rüzgâr gibi esiyor ses. Hemen yetişmemiz lazım, Âşık Veysel İlkokulu. Biliyor musunuz? Bilirim de severim de, diyor genç taksicimiz. Neyi, diyor kız şaşkın. Veysel'i canım. Canım mı? Yuh be güzelim taksicimiz. Affedersiniz. Hiç oralı değil, nereli? Telaş dökülüyor her yanından. Yağmur hızlansın burada, evet. Hızlı gidemez misiniz? Yağmur daha da. Sağa çekip ağlasa mı? Beraber ağlasalar mı sağa çekip, yağmurda? Gaza bassa geçmişine ısınlanacak gibi oluyor. Beyefendi, hızlı gidemez miyiz, geç kalıyoruz. Şimdi bir şeyler oldu işte. Beraber gitmekten bahsediyor, beraber geç kalmaktan. Sen benim hatıralarımı kaldıramazsın, diye geçiriyor aklından. Ne oluyoruz? Bana bak, dese, dönse arkaya. Kadere sırt çevrilmez. Kızın adı Kader? Daha neler? Bakmıyor ama. Dikiz aynası neden var? İşte şu meşhur dikiz aynası. Ne ayıp bir çağrışım. Benim ilkokulumdu, diyor, merak etmeyin. Geç kaldım, diyor hanım kızımız. Sınava yetişmem lazım. Çabuk çabuk evrak kontrol ediyor. Saçlarını topluyor. Acele çıktı evden. Hayatının sınavı mı, ne belli? Öyle işte. Öyledir. Hep öyle olur. O saçlar hep o yollarda toplanır, savrulur, bırakılır, yakılır.

Koca kadın sayılır artık, birden, kim sayacak? Saçlarını toplarken dikiz aynasında ilk kez buluşuyor bakışlar, ta o zaman. Kız oralı değil, adam buralı. Kızın kitap okumaya ara verdiği bir dönem. Bezmiş her şeyden. Dersten de, okumaktan da, şımarık arkadaşlardan da, kendisini gölgeleri gibi gören ailesinden de.

Büyüdü artık, iyi mi? Şu sınav bitsin gitsin de o zaman her şey telaşsız olacak. İnsan hep böyle aldanır işte. Derken öndeki araca arkadan, hadi kardeşim işimiz gücümüz var anlamında çarpıverince dönüyor kederler de, dikiz aynası da, nevro de. Olsun, panik yok. Herkes iyi mi? Herkes kim oğlum? İyi. Gurur meselesi oldu artık bu. Adam fedai. Yetiştirecek kızı bu sınava ve daha nelere. Panik yok. Çabucak hallediliyor arkadan çarpma meselesi. Bir şey yok zaten. Dikiz aynası düzel, gayet güzel. Kız burnundan solurken dışı sarı, içi kara taksimiz bir güzellik yapıyor, devam.

Ara sokaklardan falan kaçmalar, neyden? Tersten girmeler, niye? Aslan taksicimiz. Taksi iyice sararıyor dıştan, kararıyor içten, kim farkında bunun? Bi dikiz aynası. Düzeltelim az daha. Hoop başlıyor her şey yine. Sizi ben acele ettirdim, sınavdan sonra görüşelim, zararı ben ödeyeyim'e kadar geliyor iş. Sonra daha öteye.

Koca kadın olmanın verdiği cesaret ve her şeyden bıkmış olmanın verdiği hesapsızlıkla yaptı her şeyi. İşte o taksicinin sarı taksisine binip ezip geçmişti ailesini. Ailesini karşısına alıp evlenmişti bu taksi çıkması adamla. Aile olunca bir şeylerin üstünü örteceğini, örttüğü üstün altından güzel ve yeni bir şeyler çıkacağını sanarak. Apar topar. Oh canına değsindi. Değmişti canına. Aileyi karşısına alınca kendi de karşıda kalmıştı. Şimdi de kızı. Bazı şeyler doğrusal akıyormuş gibi görünür de aslında tersine birikir durur. Tersten girdi ya o ilk gün, ters gitti bir süre sonra her şey. Her şey nasıl da hızlı geçti. Farklı dünyalar, anlaşılamamalar, kültürel seviyeler falan. Benim sayemde okudun, seni ben yetiştirdim be kadın, demedi tabii adam. Sevgi ve rıza dolu. Kadının adı Sevgi mi? Yapmayın, yapmayalım.

Çocuk yapbozu ısırıyor. Isırarak seviyor. Annesi müsaade etmiyor ısırılmaya. Bu yüzden anneyi sevemiyor, sevgisini gösteremiyor çocuk. Dişlerini sıkı sıkı, bağına soka soka sevmek istiyor. Klasik müzik iptal; oyun havası, göbek. Pembeler değil istediği, karalar. Söylüyor bunu, söyle kızım. Bu çocuk hep senin yüzün_

Elleri, ayakları geniş, kaba; hiç sanatçı ayağı gibi değil, diyor içinden kadın. Bırak bu ayakları, diyor adam. Kaç sanatçının ayağını

gördü hayatında? Kadını, çocuğun ayaklarını incelerken yakalamıştı. Kızın ayaklarına bakınca babanın dudaklarını görüyor ve kederleniyordu kadın. Kendi ayaklarına bakınca eşinin ayağına bastığı o günü görüyor ve utanıyordu. Eşinin ayaklarına bakınca da kaderini bindirip götürdüğü yolları görüyor ve yol tutuyordu kadını.

Bırak bu ayakları, diyor adam yine. Sevgisiz değil ama, çaresiz. Ölüm döşeğindeki bir hastayı cennetle yatıştırmak ister gibi konuşuyor. Doğal ol, samimi ol, rıza göster, gülümse. Hayat İstanbul trafiği gibidir. İstedığın gibi gitmez pek. Rahat olmazsan kilitler seni, mahveder. Kuş gibi ol, cıkcık ol, hatta gel kartal ol. Forma orada, dolapta öylece duruyor, el göz değmemiş. Deposu hiç kimse beni anlamıyor'la dolmuş kocaman bir bakış. Forma kendini feda etmiş, bekliyor.

Allah kuşları korusun diyor çocuk tam bu sırada. Allah seni korusun diye mukabele ediyor adam, içinden. Kadının içi geçip gidiyor bir zamanlara.

Gençlik işte. Akıllı bir dönüm havada. Kadın, hiç de öyle kalbinin götürdüğü yere gidilecek bir hayatı olmadığını anlamış. Eşek kafa, ne var da gidiyorsun kalbinin peşinden? Kalp bir noktadan öteye geçemez. Geçerse yanar, hata verir. Oradan öte ancak akıl geçebilir. Pişman. Parça parça. Ama toparlanmak istiyor. Köşelerden başlayarak. Tane tane, sabırla. Bu yapboz bittiğinde hayatındaki parçalar tamamlanacak belki, buna inanıyor. Çiçek parlayacak, hava açacak, yaz gelecek, boz bitecek. İnanmak, aldanmanın yarısı. Yarısına bile gelemedi daha yapbozun. Gece yaptığı parçalar, sabaha paramparça.

Bazen ayaklarıyla basıyor kız yapbozun parçalarına. Kadın o ayakları terbiye etmenin derdinde. Bağırır, kendine yakışmıyor, estetik değil. Salıverse kendini, şöyle dişlerini sık sıkı sıkı sevse hayatı, yok, olmuyor. Köşelerden başlayıp bir türlü koyamıyor hayatını yerli yerine. Hep bir kalıba dökülmenin çabası. İçinde sürekli onu yoklayan bir ses var ama. Sanki ellerini pençe yapsa, geçirse sırtına yedi numara kara kartalı, dişlerini uzatsa mutluluğa çözümlüverecek her şey. İçinde müsaade etmeyen bir karar mercii. Alsa onu ayaklar altına. Ayaklar önemli. Bıraksa bu ayakları. Eşine müteşekkik olsa. Çok merci.

Çocuk büyüdükçe elleri ve ayakları bozdu sanki projeyi. Bir gün çocuğun ayaklarını incelerken yakalandı adama. Bunu zaten söylemiştik. Çocuk uyuyordu. Çocuğun büyüyen kalbi ortalıkta yoktu

kadın için. Af dosyalarına bir yenisini ekliyordu adam kendince. Af ya Rab. Öyle.

Öyle diyorsun ama bu çocuk senin yüzünden böyle, patavatsız. Konu komşuya pençe yapıp duruyor, ffeadaaaa diye bağıyor ansızın. Evde taksi park ediyor. Top sektiriyor, daha kaç yaşında. Topa vurmaktan ayakları kocaman. Sen tuvaletteyken seni kapının dışında bekliyor, korkunç bir şey bu. Sıradan bir hayatı bile olamayacak senin yüzünden, diyor kadın. Sağa çekip ağlayacak bir taksisi de yolu da yok artık. Karakalem çizdiği kadınlar hep tek gözü yaşlı. Küçük küçük ağlıyorlar. Gölge, flu. Kadınların, kızların ayakları hep incecik, narin. Hakikatin sağlamasını yapıyor resimlerde. Kadın res, şşiiittt!

Adam ve kız dışı sarı içi kara o taksiye binerek kızın ayakları altında büyüyecek cennete doğru yol alıyorlar. Yol, bildiğin alıngan.

Kadın evde. Camın önünde. Kendi anne ve babası geliyor aklına. Ayakları karnında toplanmış. Adı kesinlikle Cennet değil.

Ev birden kocaman. Yedi dönüm.

Dışarıda fırtına. İçeride de. Hava nihayet soğumayı başarmış. Yağmur, dersine iyi çalışmış gibi yağıyor. Kararlı, bitirecek bu işi yağmur. Gök gürültüsü çanak tutuyor.

Dışarısı gökgöllük olmuş, diyor kadın karşıda göllenen sulara bakarak. Sular birden ayna. Yedi dönüm. Sular, yağmur değdikçe yazılan bir sayfa. Yüzüne yüzüne çarpıyor.

Tek tük sarı taksiler geçiyor yoldan. İçleri kara. Yol, olan bitenden razı. Doğru konuş kız, diyor kadın suların içinde gördüğü kendine. Elleri birden kartal. Yedi başlı. Cama dayıyor pençelerini. Allah korusun, diyor. Kimi, neyi, kimden?

En büyük özelliği hiç giyilmemek, yüzüne bile bakılmamak olan forma gelmiş kurulmuş kadının sırtına, bekliyor olacakları. Numarası hâlâ yedi.

Kadın ayaklarını boşluğa bırakarak ısıyor yapbozun parçalarını. Köşelerden başlayarak. Ağzında kızının ağzı.

ffedaa, deyiverince kadın içinden, yağmur birden kesiliyor.

İkimiz Bir Figanın

Saçları, aralarına ekmek kırıntıları doluşabilecek kadar seyrekli adamın. Yeterince beyaz.

Her sabah ekmek almaya giderdi. İki tane. Fırından.

Gözleri kayan çocuğuyla ağzından salyalar akan çocuğu onunla gelmek istediklerini belirten sesler çıkarırdı. Kendini ayarlamayı bilmeyen yüksek sesler. Komşular alışıktı buna. Komşular – alışık olmanın altını çizen.

Çocukların bilekleri içe dönüktü. Bir amin'i tersten tutuyor gibiydiler. Ayakları yokçaydı.

Gözleri kayan çocuk babasıyla fırına gitme isteğini belirten sesler çıkarırken kimseyle aynı hizada buluşturamayacağı gözlerini gösterirdi babasına. Gözleri kayan çocuk babasına, isabetsiz gözlerini gösterirken babasıyla fırına gitme isteği anlaşılın diye korkunç sesler çıkarırdı.

Ağzından salyalar akan çocuk babasıyla fırına gitme isteğini belirten sesler çıkarırken kimsenin dudaklarıyla buluşturamayacağı ağzını gösterirdi babasına. Ağzından salyalar akan çocuk babasına, kimsesiz ağzını gösterirken babasıyla fırına gitme isteği anlaşılın diye dayanılmaz sesler çıkarırdı.

Babanın seçimi bir tane, gücü bir tane, çocukları bir taneydi.

Bu yüzden her sabah çocuklardan birini seçer ve bir bebek arabası gibi katladığı yol arkadaşıyla evden çıkardı. İki ekmek almaya. Fırına.

Ağzından desen desen salyalar akan çocuk ve gözleri yağlı yağlı kayan çocuk ekmek yemezdi. Yıllarca yememişlerdi.

Yerse ölürlerdı çünkü. Gözleri ve ağzı olan bu iki kocaman yağlı çocuk.

Yemezse de öleceklerdi.

Gözleri düşen ve ağzından salyalar sızan çocuk dayanılmaz ve korkunç sesler çıkarsa da çıkarmasa da ölecekti.

Babalarıyla birlikte fırına gitseler de gitmeseler de.

Fırının ekmek yutan ve ekmek kusan kocaman ateşli ağzını birlikte görseler de görmeseler de.

Bunu herkes biliyordu. Komşular alıştı böyle ağızlar ve gözler önünde birilerinin ölüvermesine de. Komşular, alışık olmanın tarifiydi çünkü. Komşular – ohooo, neler neler.

Komşular alışık olsa da olmasa da ölecekti çocuklar. Gözün ve ağzın bu iki çocuğu.

Babanın kaderi her gün bir çocuğunu bebek arabası gibi katlayıp fırına götürmekti. En davetkâr sesi çıkaran seçiliyordu her gün. Ya da her gün bir sebeple biri. Sırayla. Çocuklar birbirlerinin sırasına razı oldular yıllarca. Ekmekler eskidi, bozuldu ama çocukların rızası eskimedi, bozulmadı.

Bir sabah gözleri kayan çocuk donuk bakışlarla ve ağzı akan çocuk kaybolmuş bir ağızla karşıladı babasını. Babanın beklentisi kaydı ve neşesi aktı bu durum karşısında.

Dayanamadı baba. İkisini de bebek arabası gibi katlayıp çıktı evden. Biri bir omzunda yük, biri diğer omzunda dert.

Babanın bir omzu kayıyor, diğer omzundan salyalar akıyordu yol boyu.

Anne evdeki iki avuç boşluğa dolmaya uğraşıyordu. Evin içinde bir o yana gidiyor, bir bu yandan dönüyordu.

Gözleri kayan çocuk ve ağzından salyalar akan çocuk kabul edilebilir bir hüznle karışık mutlu sesler çıkararak gittiler ilk kez birlikte. Babanın omuzlarında. İki ekmek. Fırından.

Fırıncı şaşırdı babayı iki omuzla görünce. Yeni ölmüş bir balığa bakar gibi baktı adama. Adam sevindi mecbur.

Ekmekler gerildi. Poğaçalar kurudu. Simitler küstü çaylara. Zerreler anladı sırrı.

Gözleri kayan çocuk ve ağzı akan çocuk çok mutluydu. Babalarına bakıyorlardı kaymış ve ıslak. Dönmüş bilekleriyle babalarına asılmışlardı. Ayakları boşlukta sallana sallana yok. Elleri icazet verse, verebilse alkışlayacaklar bile belki.

Bir ekmek almak istediğini söyledi adam. Bugün-yalnız-bir-ekmek.

Fırıncı, Şule Gürbüz'ün *Coşkuyla Ölmek* kitabı gibi bakmıştı adama. Öyledir, bazı kitapların bakışı vardır. Bakarlar.

Adam, Şule Gürbüz'ün *Öyle miymiş?* kitabı gibi süzmüştü fırıncıyı. Öyledir, bazı kitapların gözü vardır. Süzerler.

Boyun eğdi fırıncı. Kabul etti ekmekler, poğaçalar, simitler. Zerreler tuzla buz, ah vah içinde.

Hararetle işini yapan fırının ağız da oradaydı, coşkuyla devam ediyordu. Babanın kendine dalmış gözünü göz açıp kapayıncaya dağıttı.

Şaşırmış bilekleriyle, ayıpsız ağızlarıyla, boşluğa uğramış gözleriyle ve yol bilmez ayaklarıyla çocuklar, bir ekmek içeren poşeti tutup eve doğru kaydılar omuzlarda.

Arkalarından bakınca utanıyordu insan bir şeylerden.

Ağaçlar vardı, yaprak vardı, mevsim vardı sonra yol boyu. Güneş vardı, doğmasıyla ve batmasıyla bildiğimiz güneş. Yeni giyilmiş ayakkabılar, eskiden gidilmiş yollar vardı. İnsan utanıyordu böyle şeylerden.

Eve yaklaştıklarında bir şey başarmanın sevinciyle dolup ağır-laştı çocuklar.

Dış kapının önünde en uygun yere nefessiz, bakışsız yığıldı adam. Bir daha kalkamayacağını bildi de öyle.

Bebek arabası gibi katlanmış, gözleri kayan çocukla bebek arabası gibi katlanmış, ağız akan çocuk bir çiçek gibi açtı kapının önünde. Bir musluk gibi açıldılar.

İçerden kadının hıçkırıkları duyuluyordu ve göğsünden geçen hırıltılar. Yıllar sonra ilk defa ağlıyor gibiydi kadın, beceremiyordu ağlamayı. Kurudu ağlar ağlamaz.

Çocuklar

babanın açık kalmış gözlerine ve ağızına ve seyrek beyaz saçlarının arasına

kırıntılar dökerek

yiyecek bitirdiler

kurumuş ekmeği.

İpe Sapa Gelmez

Pazar günü. Hanımı gönderdim. Yani gitmesine yol açtım. Çocukları da alıp gitti. Komşuda doğum günü varmış. Akşama kadar gelmezler. *Fazla dalma*, dedi giderken. *Saatini geçirme*. Oysa saat hep geçer.

Uzun zamandır evde hiç yalnız kalmadığımı fark ettim. Bunu fırsat bildim. Kafamda bir sürü plan. Yapılacaklar listesi. Evde değişiklik falan. Kabuk değişimi. Duran her şey beni boğuyor. Pek de öyle düşündüğüm gibi olmadı. Evde yalnız kalınca bocaladım önce. Genelde beni yalnız bırakmazlar. Kendimle. *Aman yalnız komayın*. Ne yapılır, bilemedim. İçimde bir heves aradım. Sesler, renkler yok. Sağa git, sola gel, otur, kalk. Hava sıcak. Bir sıkıntı sekip gitti içimden. Kalkmalı, dedim. Saat geçiyor. Dalmışım. Pazar, insanın yıkılma günüymüş. Her şey durunca anlar insan nelerin aslında hiç akmadığını. Kalktım.

Benimle biri daha kalkar gibi oldu. Ses etmedim. Olur bazen böyle.

Bodrum kat burası. Kirası ucuz. Millet omuzlarımızın üstünden yürüyor dışarda. Ayak basılan yerlere gözlerimiz değişiyor. O da ancak başımızı kaldırıp bakarsak. Yer altının provası. Her şey ucuz. Ne çok insan geçiyor. Ne az insan geçiyor. Zaman gelip geçiyor. Ayak bacak görmek bunaltıyor artık beni. Biriyle beraber bakıyoruz sanki tavanın çaprazına. Teker teker sallandıklarını görüyoruz oradan. Boy sırasına göre herkesin. En son kendimin. İnsan kafasındakileri adam yerine koymamalı öyle fazla. *Seni adam yerine koyanda kabahat*. Sizi.

Çocuklar duvarlara resim yapmışlar hep. Sanki ilk kez görüyorum. Evde civıltı eksik. Ben de dışarı mı çıksaydım. Yok, bilerek istedim bunu. Bilmeden de mi ister insan. Sözde kafa dinleyeceğim. Ne varsa dinleyecek kafamda. *Bıktım artık, ne hali varsa görsün. Görsünler*. Boşluk. Kâinat boşluk kabul etmez. Güneş gelip sokağa bakan pencereye dayanıyor. Pencere demirlerindeki tozları gözüme

sokuyor. Buldum. Kalk boya şu pencere demirlerini. Sokaktan geçenlere renk olsun. *Hayatımın tadını tuzunu kaçırdı bu. Saat geçsin. Kafayı kaldırıp bakınca bir canlılık görelim. Beraber, varsın olsun.*

Bir iki koltuğun yerini değiştirdim. Halıları, kilimleri topladım. Sandalyeyi aldım, pencerenin dibine. Önce bir tozunu aldım demirlerin. İçerden. Hoşuma gitti. Yoldan geçenler ötelere çekildi. Evin dışından bir güzel boyadım demirleri. Dışardan eve baktım. Evin içinden kendime, ayaklarıma baktığımı düşündüm. Kendi gölgeme basıyorum, ötekinin canı acıyor. Dışarıda süvari poşetiyle yürüyen telaşlı bir yaya. Allah Korusun yazısından içeri göçmüş bir kamyon kaportası. Hemen yanında ceviz satıyor bana benzeyen biri. Bir çocuk kulağını dayıyor yeni açtığı sodaya. Şimdilik mutlu. Kızgın, erkeksi gözlerle ona bakan araçlar.

Döndüm eve. Ev, dönülen bir yerdir. Boşlukta döner gibi. Bu-yursun, geçsin şimdi yoldan kim geçecekse. İçimizde anlık bir heyecan. Heyecanlanmak beni yoruyor. Saatleri de.

Oturdum yine. Şimdi ne yapсам. Soda var. Özendim çocuktan. Açıp kulağıma dayarım, sakinleştirir bu patlama sesi. Tıpkı benim gibi. Bir zamanlar ben de böyle coşkun. Ceviz sonra. İster misin. Ceviz kırmaya bayılırım. *Kırdığın cevizleri sana yedireceğim. Ettiğini bulacaksın.* Çocuklar olsa şimdi kapış kapış dalarlardı. Ortalık ceviz kabuğu olurdu hep. Akşama kadar bodrum benim. Pasta getirirler mi. Saatim geçer mi. Cevizli pasta. Kabuklu cevizleri aldım önüme. Ceviz kıran o aletlerden kullanmayı hiç sevmem. Cevizi cevizle kırarım. Bir elin nesi. Hoşuma gider. Yeni boyadığım pencere demirlerine baktım. İçimizdeki gönenme kanatlanmış, gitmiş. Güneş hafif eğilmiş. Sıkılmak için ne çok şey var. Sevinmek için ne çok şey var. İnsan aniden deli gibi sevinebilir. İnsan aniden deli gibi üzülebilir. Çocukların duvarlara yaptıkları resimlerin suratı asıldı birden. Adam asmaca mı oynanmış. İçimde sekip fırlayan bir sıkıntı daha. Sokaktan geçenler var hâlâ. Sanki beni toprağa ite ite. Yaptığım yeni boyaya rağmen. Cevizler ellerimde çatırıyor. Kemiklerim birbirine geçiyor. Kendimle safları sıklaştırıyorum. Boya kokusu ceviz kokusuna karışmaya bayılıyor. İçimde birbirine sürten bir şeyler kırılıyor. Bir başka el gelip kırılan kabukları birbirinden ayırıyor. İçerde işe yarar bir şey arıyor. İş, bende yaranacak bir şey arıyor. Bir işi bitirmenin boşluğu. *Hiçbir işe yaradığın yok. Yaradığınız. Sen*

ve için. Boşluğun yere, bodruma inmiş hali. İyi ceviz boşluk kabul etmez. Dışarıdan sürekli insanlar geçiyor. Dışarda sürekli insanlar. Ben süreksiz bir insan. Geçiyorlar, altyazı gibi. Penceredeki boyaya aldırmadan. Rengine hiç bakmadan. Kalan boyayla gidip bir ok işareti mi yapsam pencerenin üstüne. Aşağı yönlü bir ok. İçeriye açılan. İnsan sahipsiz midir. İnsan kendi sahibine benzer mi. İnsan boşluksuz mudur. İnsan kendi boşluğuna benzer mi. İnsan içinden çıktığı cevizin kabuğunu beğenmez mi. Annemin sözü. Biri sürekli kafamı sallıyor evet/hayır anlamında. Bakmaktan yoruluyorum. İçimde bir yol açılıyor, geçiyorum.

Cevizi cevizle insanı insanlar kırarlar. Cevizi cevizle kırdıkları gibi insanı insanla kırarlar. Cevizi cevizle kırdıkları kadar insanı insanla kırarlar. Cevizi cevizle kırdıklarına göre insanı da insanla kırarlar. Ceviz gibi kırılan, insan gibi kıran olmaz.

İçimin geçtiğini telefon çalınca anladım. Annem. Önümde kırık dökük cevizler. Sodanın balonları patlaya patlaya bitmiş. Ben. İç geçmeyen bir başka ben yanımda belirip telefonu bana uzatıyor.

Oğlum ben çok üzuldüm. Sana bir şey anlatacağım, diyor annem. Annem genelde üzülür. Üzülecek hiçbir şey bulamazsa oturur buna üzülür. Bana üzülür. Bodruma üzülür. Çocuklara üzülür. Kiraya üzülür. Geçen saatlere üzülür. Pazar günlerine, boşalan köylere, ekilmeyen tarlalara, bozulan cevizlere üzülür. Durup durup içi sıkılır.

Oğlum, az önce telefon geldi. İçim parça parça. Allah korusun seni oğlum. Çocukları, gelinimi Allah korusun. O bodrum katlarında, toprağın altında yavrum. Ben sensiz ne yaparım oğlum. İçim içim fena içim. Bizim Selma'nın damadı vardı, hatırladın mı. Üç tane oğlu vardı, senin gibi. İsmi de seninle aynı, Allah kaderini benzetmesin. Onların dairesi de bodrum. Yüreğim pır pır. Gelip sana sarılasım var, inan yavrum. Evde misin sen. Çık gez oğlum, durma evde. Dışarı çık. Çocuklar da yokmuş, çık gez, için açılır. Yine aranız mı bozuk sizin. Çık bana gel. Hadi, pasta yaparım sana. Yine ceviz mi yedin bakıyım sen. Ceviz yiye yiye kalbin kabuklaşacak, kırılacak. Yanında biri mi var senin. Tövbe tövbe. Dur, bak. Çocukları, eşiyile birlikte doğum günü partisine göndermiş bu oğlan. Eşiyile tartışmışlar mı ne. Nasıl da genç, güzel bir çocuktu. Senle bir. Senden iyi olmasın, evladım gibi severdim onu. Eşi ara-

miş bir iki saat sonra, açmamış telefonu. Merak etmiş, gelip bakmış ki, ne görsün. Allah korusun, dili varmıyor insanın. Pencerenin demirine asmış kendini. Nasıl sarılmak istiyorum sana şimdi bir bilsen. Gelip kapıya vurmuşlar, yok. Telefon, yok. Pencereye bakmışlar sokaktan, açık. Demirine ip bağlamış, sandalyeyi devirmiş içerden. İnsanın yüreği parçalanıyor. Aklına türlü şeyler geliyor insanın. Rahmetli baban geliyor, kader geliyor, kendine yaptıkları geliyor. Korkuyorum. Bilinci yerinde miydi acaba, aklını yitirmiş miydi, kendini bir başkası sanmış mıydı. İnşallah bir başkası sanmıştır kendini, yoksa kendine kıyması büyük günah. Düşünmüş müdür bunu. Gerçi ölenin günahla işi ne. Günah yaşayana lazım. Sen ilaçlarını aldın mı, de bana. Saatini geçirmedin inşallah. Hadi gel bana oğlum. Gel bende kal, seni rüyamda genç görürüm. Alo, uyudun mu oğlum, oğlum, oğl_/_

Güneş iyice eğilmiş. Boynundan bir iple çekip götürüyorlar güneşi. Yoldan çocuklar da geçiyor. Bir ambulans sesi duyuluyor. Ambulans cenaze arabasını davet ediyor. Bazı şeyler olmak zorundadır. Boşluk olmaz. Birazdan karanlık dolacak içeri. Bodrumda karanlık erken olur. Haberler erken uçar annelere. Telefonlar kara çalar. İpler saygı duyar bazı kararlara. Cevizler kırılmak içindir. İnsanlar kırmak için. İnsanın boynu vardır, ipler karşısında kıldan incedir. İpler büyür veya küçülür. Demirlere âşıktır ipler, asılır. İpler suludur, sulanır. Gelip önümde saygıyla eğiliyor. Sokakta birileri boşluğu tekmeliyor. Boya kokusu cevizden çıkıp ipe dolanıyor. Elimi öpmeye kalkışıyor. Bir kalkışma boynuma dolanıyor. Ayaklarım yerden kesiliyor. Saatler kendinden geçmiş. Telefon kapanmalı ki sonra çalabilsin. Arayana ip, ucu gösterebilsin yokluğa dair. Boya kokusu burnuma, burnumdan boynuma. Biri bacağına uzatsa boynuma doğru. Bodrumda boyunlar erken bükülür. Çocuklar iyi ki doğar. Pastalar iyi ki kesilir. Cevizler ellerimi kanatır. Ceplerim ceviz dolar. İp boynumdan öper durmadan. İp boynumda sıkılacak bir yer bulur. Çok sıkılır. Annem boynumdan öper. Annem boynumda üzülecek çok yer bulur. Ayaklarımda, sallanışında, yerin çekim gücünde yıkılacak çok şeyler bulur. Bir kadından çok ağlaması beklenir. Yazıklar olsun sana, der o kadın, ne sakladın benden. Çocukların yüreklerinin kavrulması istenir. Çocuklar birden büyür. Kızıma üç gün sonra haber verirler, keşke üç gün daha bekleyseydi, der. Oğluma iki gün sonra haber verirler, zaten iki gün önce

bir tuhaf halleri vardı, der. Diğerine bir gün sonra haber verirler, bir gün daha dayanamamış mı, der. Otopside yoğun miktarda ceviz ve soda patlaması bulunur. Yerin altında aynısından iki yer ayırırlar. Ok işaretleri yeri gösterir.

İçimin geçtiğini kapıda dönen kilit sesini duyunca anlıyorum. Karım. Önümde boş ceviz kabukları, uyuşmuş bir soda ve boynuma geçirilmiş bir ip.

Kaç kere aradım, çalmıyor. Öldün mü, diyor karım, beni görmeden.

Karıma, hadi anneme gidelim, demek geçiyor içimden.

İçi geçmeyen bir başka ben yanımda belirip boynumdan çekiyor,

karımı öpüyor,

ceviz kabuğu ister miydin canım, diyor.

Öyle Böyle Değil

Kalbine uğramış bir kılıçla yaşıyordu. Kalbiyle akli arasında kuvvetli bir bağ vardı bir süredir. Her şey birden olmuştu, dolu gibi. Kalbine düşen kılıcı aklına getirdikçe kılıç içeri. Sokuluyordu. Sırtına dik uzanan demirden bir dağ. Kalbinde bir kılıç olduğunu aklından uzak. Tutmayı başarabilirse kılıç ona zarar vermiyor, ses etmeden çekiliyor, usulca pasa duruy

Akli başına belaydı. Göğsüne, kanına ve kalbine de. Dolaşım sistemi dolaşmayı reddediyordu. Alışmak belası ona yanaşmıyordu. Kendini yaşamın kapıp götürün akışına bir türlü kaptıramıy

Mıymıydı. Mıymıntıydı. Korkuyordu. Hayatta en iyi olduğu şey korkmaktı. Ona göre ondan başka kimse bu kadar içi dolu korkamazdı. İncir çekirdekleri, ceviz kabukları hep doluydu kırmızıyla. Ondan başka kimse korkuyu göğsüne bir kılıç yapıp. Yapıştırıp. Yaşayamazdı böyle. Yaşıyor muydu ki? Buna yaşamak derler miydi herhangi bir sözlükte? Basbayağı yaşıyordu işte K harfinde. Birden çok bedene bölünmüş, bir ya da hiç olamamış şekilde. Bu kılıç ona, bunu sımsıkı. Hatırlatıyordu. Bütün sorun buydu işte. Ve kılıcın soracak epey sorusu vardı dah

Ölüm içinde bir damara yerleşmiş, oradan sürekli korku. Pompalıyordu. Başka insanlarla karşılaştığında onların kalplerine, göğüslerine bakıyordu. Orada, onlarda da bir kılıç. Hiç olmazsa bir bıçak, kesik, çizik. Görebilmenin tesellisini. Arıyordu. Tesellilerin boşa çıkmak gibi kadim bir huyu. Vardı, öğrenmişti babasından. Babası, ağzına öğrenmenin acısını çalıp çekilmişti önce yaşamına, sonra ölümüne.

Elde var kocaman bir utanç. Kalpte var kocaman bir kılıç.

Yaş yirmi: Bir acemi iki, bir de içi adamı yutmaya hazır delikli boşluk.

İnsanların nasıl oluyor da pazara gidebildiklerine, ayakkabılarını rahatlıkla bağlayabildiklerine, gökyüzüne tasasız bakabildiklerine şaşıyor ve içinde açan korku çiçeklerini bir türlü koparıp. Ata-

miyordu. Çiçek koparmak bile onda ölüm. Çağrışımı yapıyordu. Ettğini bulacağından ürperiyor, çiçeklerin boynuna ilişemiyordu. Kokularını bilmez, burnunu kalbine düşüremezdi artık. Bir bahar manzarası koklayacak olsa burnuna kan. Dolardı hemenc

Pazarlık yapan insanlar, keyifle çaylarını yudumlayanlar, gazete okuyabilenler, işlerine gidip gelebilenler onu hayretlere. Düşürüyordu bir süredir. Önceden o da yapabiliyordu diğer insanlar neler yapabiliyorsa ama şimdi. Hatırına bile getiremiyordu o günleri. Kendisinin de sevdiği şeyler vardı elbette bir zamanlar. Gidip geldiği dostlar, vakit öldürdüğü uğraşlar, bir okulu mesela, para kazanma umudu, yuva kurma beklentisi, hobi denen şeyleri, gülümseten fobileri, unutmanın şefkati bile. Bile bile aldığı riskleri, kaybetme umutları, fazladan ayıpları, kâr saydığı rüyala

Sonra evine uzak, mezarlığa yakın o halı saha. Yeşili sönük, sahteliği gerçek, halısı döşek misali saha. Toprağı gün yüzüne çıkmış. Orada bozdurup bozdurup harcadığı saatler, günler, ecelden uzak terler.

Oysa şimdi geriye dönüp baktığında kürek kemikleri arasından uç vermiş kocaman bir kılıçtan başka bir şey göremiyordu. Böylece arkaya bakmaktan da. Korkuyordu. Sirtına saplanmış bir sürü gece, bir sürü bakış, bir sürü boşluk vardı. Namlica bir kamburu dolaştırıyordu öte, beri. Kırmızılı, acılı, yakıcı. Kocaman bir kabristanı sırtlanmış da babasının ölümünden kaçıyor. Bu kaçışla yorgun ve kırgın eve düştüğünde varlığına bir türlü alışmadığı, çabalamaktan, kendini kanıtlamaya çalışmaktan yaşlanmış bir çift el buluyordu teninde. Ondandır korkuyordu ustalıkl

Hayata saygı duyuyordu içten içe. Korkuyla karışık bir saygı. İnsanlara özeniyordu. Temel bazı şeyleri yerine getirip evinden işine, işinden eğlencesine gidebilen insanlara gidip anlatmak istiyordu bu kılıç meselesini. Ben, demek istiyordu, –burada hiç ara vermeden– ben sizin nasıl böyle kılıcsız yaşadığınızı bilmek istiyorum. Lütfen bana anlatın, demek istiyordu. Bir kılıç nasıl düşer peşimden? Aklınıza ölüm gelmeden hayatı nasıl sürdürebildiğinizi bilmek istiyorum. Ona deli derler, şu yarım yamalak düzenini de bozarlar diye yine korkuyor, kılıç alıp başını kendini sırtlara. Vuruyordu.

Hep böyle kılıç. Kesiydi düşünceleri de içine akıttığı. Cümleleri de. Kopuk kop arılmış dağ ı l m ı şşş. Korkuyla hasırlanmış. Bir türlü bir sonuca. Bağlanamam

Hayatının başının ve sonunun elinde olmaması ortasını da başıboş bırakıyordu.

Yastığına kadar yürümüş, pıhtı şeklinde korkularla. Edine edine sabahı ediyor, kendini değilse de yatak örtüsünü hep. Değiştiriyordu. Her gece karanlık rüyalar. Görüyordu uykusuz. Ya kaza. Sanki kılıcın üstüne yatıyor, yara gittikçe. Arsızlaşıyordu. Yara yara, varacağı yerden emin.

Zayıftı, sessize alınmıştı, toplu taşımalarda fazla yer kaplamazdı. Toplu taşımalarda toplu taşındığına da inanmıyordu artık. Kendisini taşınabilecek bir topluluğa dahil. Edemedi ha deyince. Göğsündeki baba yadigarı kılıç buna. İzin vermezdi. Korkularının suçunu babasına atmakla herhangi bir hafiflik hissedemiyordu. Emin olmak istiyordu bazı şeylerden ve yaşamın kesinliğinden. En büyük suçu bunu istemek. Kılıcı kendine iliştip çekilmiş bir el seziyordu hayal meyal. Babası aklına. Düşüyordu karışık. Düşen de düşüren de düştüğü yer de allak bull

Birkaç kere gidip babasının mezarında döktüğü içinden de bir sonuç alamamış, babası kılını bile kıpırdatmamıştı. Kıpırdatsa daha çok korkardı şüphesiz. Babasının da böyle korkuları olduğunu. Biliyordu. Kimse anlatmamıştı böyle bir şey. Ama emindi, sezdiğinden. Belki de hayatta emin olduğu tek şey buydu. Hiç askerlik anısı yoktu mesela babasının. Hayatında birçok boşluk bırakıp en kestirme yoldan gelip yerleşmişti bu mezarlığa. Belki de tek suçu ansızın ölmektir. Ölümüne yaklaşmış bir sürü insanı çekip almıştı ameliyat masalarından, hayatın uzak köşelerine. Buradan başka bir şehirde, yıllarca. Kurtarılmış yüzlerce can ve yaşanmamış bir hayat. Kendi dünyası içinde bazı yalnızlıkları vardı babasının, bazı korkuları. Onların da mirası olabileceğini. Bilmiyordu işte. Rüyası var mıydı hiç, mezarda? Bazı geceler yatak odasından gelen çılgılığı buradan da yükseliyor muydu acabacaba? Rahminden kovulduğu annesinin yatağı soğumamışken. Kimse hiçbir şeyi dolu bir ağızla anlatmamışken. Babasının da kanlı bıçaklı olduğu harfler var mıydı mesela? İçinden çıkamadığı sözlükler? Mezarın içinde soluna dönmüş, korkularını da yanına alıp, o korkuların evladını ona,

hayatının bekçisi oğluna bırakmıştı. Mirasyedilerin en iştahsız. Oydu. Gözleri kan çanak

Kandır zamanı, geçişini görmediğin her saniye senin kazancın. Böyle böyle aranı açarsın korkularınla

gibi bir ses duyduğunu sanıyordu bazen mezardan. Bu yanılğısından da korkuyor, ağlayamadan evine dön

Bir yetmiş boyunun orasına burasına eh işte tutunabilmiş elli beş kilosu vardı. Boy-kilo dengesinin kritik sınırındaydı. Yaşamdan vazgeçmek istemiyor, zaaflarıyla çarpışmak istiyor, kılıç kalkanla direniyordu. Kanlar için

Birçok kez doktora gitmiş, devlet hastanelerinin tanınan siması haline gelmişti. Artık hastanelerin kapılarına, duvarlarına onun fotoğrafını bastırıp "Hasta değildir, içeri giremez!" yazacaklar diye de. Korkuyordu. Mikroplara, virüslere, tümörlere, kistlere, bezelere bile rezil olduğunu. Düşünüyordu. Göğsündeki kılıcı eline bi geçirebilse. Tek celsede bitirecekti bu. İş. Bi korkmasa. Ah. Kılıç! Kılıçtan bir madalya olup göğsüne. Asılan korkular.

Önce kalpten başladı gitmeye. Kılıcı bulamadılar röntgende ve ileri gözetleme tetkiklerinde. İleri gözetleme tetkikleri olmayan kılıçları gösterecek kadar ileri gitmemişti henüz. Göze bile gitti, acaba olaylara bakışında mı bir sorun var diye. Gözü var, bakışı yoktu. Kulağa gitti, mezardan gelen ses var mı acaba diye. Kulağı var, aslı yoktu. Sonra. Doktorlardan ve onların bakışlarından da korktu. Ve kucak dolusu hayretle; onların bu kadar ölüme yakınken nasıl evin yolunu bulabildiklerine, uyuyabildiklerine, çocuk sahibi olabildiklerine, sigara içebildiklerine.

Hastane sonuçlarından bazıları şöyleydi:

Böbrekler sulu, tuzu kuru.

Akciğerler havalı, çekici.

Karaciğer yağsız, fit, kara, beş para etmez.

Bağırsaklar tel tel, mis gibi.

Midesi eh işte, sakın, تنها, gelen giden nadir.

Gözleri vazgeçmiş, bulaşksız.

Kulakları delik, hep kendini dinliyor.

Elleri elsiz. El gibi.

Ayakları yolsuz. Irak.

Görünürde hiçbir. Şey yok.

Kılıç yok, kabza yok, göğsü de yok.

Görünürde kendinden de pek iz yok. Çocukluğu mesela, en son nerede terk edilmişti? Babası ölürken buradaydı da yaşarken neredeydi? Bir aynaya en son hangi dere kenarında baktı, kim bilir. Aynalar ona kimden korktuğunu anımsatıyor, babasının mezarını iletliyordu. Çukurlaşan yüzü bakışlarını içine çekiyor, kulağına kılıcı fısıldıyordu: Uzaklaş buradan!

Sorunun ruhunda olabileceğini hiç düşünmemiştir. Belki de düşünmüş ama konduramamıştır bu uzaklıktan. O kadar uzak ruhuna. Ruh, üstüne bir şeyin konabileceği değildi. Sonra bir sürü ilacı oldu ruhuna dair. İçilmemekten bunalmış bir sürü ilaç. Sadece bir kere düşündü intiharı. Aynanın önünden çekilip yatağına uzandı sollu. Sözlük okumak bazen unutturuyordu ona kılıcı. K harfini atlayarak karıştırdı sözlüğü. O güne kadar içmediği tüm hapları (yan etkileri okuyor, korkuyor, doktorların başından savmak için verdiği ilaçların hiçbirini içmiyordu) tek seferde yutup intiharı düşündü. Sözlük, elinde uyudu. Sözlük elinde, uyudu. Parmağı R harfinde. “Rezil” kelimesi, geri vites. Uyumak denmez. Babasının mezar taşı göğsüne. Düşmüş gibi. Zorlanarak. Bir yükü her an kaldırıyormuş gibi. Uğraşarak. Muntahir kelimesi yağlı elleriyle gelip gırtlaklarını sıkı rüyasında. Her bir harf başları örtülü birer adama dönüşmüş, etrafını çevirmişti. Ölmezsen hapi yutarsın, diye bağıırıyordu harfler çetesi.

Uyandığında Orhan'ı düşündü. Komşu çocuğu küçük Orhan, göz göze gelebildiği nadir insanlardan. Orhan, beş yaşında. Dörtte bir ömründe. Yanakları löp löp, etli butlu, kanlı canlı bir çocuk. Ona bakıp ölümü bilmiyor olmasına imreniyor. Onun bu ölümsüz haline bakıp ferahlıyor. Çocuklar ölümsüzdür, ölünce büyürler. Küçük Orhan, onun çocukluğu. Orhan gerçek mi? Bir var, bir yok. Hiç yok ama hep var. Kanıyla canıyla, etiyle buduyla hep var ama hiç yok. Yıllardır saklanan kıyafetlerini giymiş adamın. Kılıcsız tabii. Kılıçlı Orhan'ın kendi babasının adı da Orhan. Lakabı, Hadi Orhan. Öylesine hazır kaybolmaya. Abi, demiştir bir gün küçük Orhan, gözlerine bakarak. Abi, sen niye hiç büyümüyorsun? Aynanın karşısından konum atmış gibi. Kılıç, demeyi düşündü, bana kan kaybettiriyor. Bu cevapla Orhan'ı kaybedeceğini düşündü, korktu, sustu, utandı, güldü, karıştı, kırıldı ayna. Orhan'ın etleri

kanlana kanlana açıldı, genişledi, ona hiç yer bırakmadı. Çocukluğu dağıl

Bir gece yine bir ya kaza anı. Sanki rüya onu görüyor. Rüyaya görünmemek için karanlıkta saklanacak yer arıyor. Bir mezar? Sırtında parlayan kılıç onu ele veriyor. Rezil bir poz. Rüya ona neyi gördüğünü anlatıyor:

Damla damla akan sular altında çıplak. Göğsüne inen her damla su, kılıcı yavaş yavaş çıkarıyor yerinden. Sanki hiç bitmeyecek bir ferahlık. Ansızın uyanıyor, eli göğsünde. Elinin üzerinde sabaha kadar anne olmaya durmuş bir el. Arada bir alnında. İçinde korkular akan bir el. Esemediği için kendine küsmüş bir yel. Kılıçtan, kandan belki habersiz ama sezdiği acılarla küçülmüş bir teselli çabası. Tesellilerin makûs talihi.

Rezil olmaktan da korkuyordu. Yaşamak kaygısını eline yüzüne bulaştırıp tanıyan tanımayan herkese rezil olmaktan. Kepazelik denen şeyden. İnsan içine çıkamamaktan. Zaten pek çıkmıyordu insan. İçine. Adam gibi acı çekememekten ama babası gibi de kimseye aldırmayıp çekip gidememekten de. Sebep? Böyle giderse bir gün televizyonlara düşeceğini düşünüyordu. Suratına tükürülecek bir ayıba bulaşacağından. Nasıl ki kalbine aniden düşmüştü bu kılıç. Aniden bir şey olacak ve ülkenin gündemine oturacak bir rezillikle. Oturup bunu düşünüyor, kılıca doğru iğneyle kuyu kazı

Kalkıp yine doktor randevusu alıyor. Randevuya kadar günlerin nasıl geçeceğini düşünüp yine korkulara. Dalıyor. Nefes yok. Hasta değil, refakat edecek kimsesi yok.

Göğsünde kılıç, sırtında bir mendil su. Of: Deliksiz bir kuyu O ve ters tutulmuş bir kılıç gibi f.

Bir ay böyle geçti.

İkinci ay şöyle geçti.

Üçüncü ay şöyle böyle geçti.

Dördüncü ay öyle ya da böyle geçti.

Bu sefer başka.

Doktorun odası doktor odasına hiç benzemiyor. Ayrıntılara bakıp onları aklında tutmaktan. Ürperiyor. Çıkmaz sokağa bile

benzemeyen bir çıkmaz sokağın, içine bile girememiş bir kıyısında buldu burayı. Eline tutuşturulan adres burayı gösteriyordu. Kimin verdiğini hatırlayamadı bu adresi. Babasının mezarı, kırık bir yumurtanın dışa sızan içi gibi aktı gözünün önüne. Doktorun odası babasının mezarı gibi geldi, kuruldu. Kılıç birkaç beden büyümüş, göğsünden kanlı kanlı. Öpüyordu. Sanki bütün kanları bitse kurtulacak bu kılıçtan. Gücünü akacak kandan alan bir. Kılıç. Doktorun odasına itilmiş buldu kendini. Göğsünden sıkılan kılıç itmişti onu sanki bu odaya. Yine o el hissi geldi, dayattı varlığını. Üvey annenin şimdi çıkarmaya çalıştığını en başta bir miras olarak içine saplayan tanıdık ama yabancı el. Odanın içindeki bir başka kapıdan çıkıyor doktor. Tepeden tırnağa beyazlar. İçinde. Sol elinde terlik. Dirseklerinden sular damlıyor. Yüzü cennet garantisi veriyor. Rüyalarında damlayan sulara karışıyor haliya düşenler. Düşen düşene. Yerler yeşil halı, şen, yeni fark ediyor. Halının bir köşesi saplanmış kılıçlarla desen. Çiçekler desen kokmada. Kurtarılmış kılıçlar. Gençcik yaşlar. Keyifli bir terlemek büyüyor saçlarından başlayarak. Kendine çağıran bir döşek. Terlikleri rafa koyup oturuyor doktor. Islak saçlarını elleriyle tarayıp ses verince. Seni bekliyordum, gel, deyince. Babasıyla göz göze delmiş gibi çakılı. Ekranda kendi adını görmüş gibi. Geliyor ayaklarından bir gelmekle. Kılıç, göğsünden itmekle. Ayak, altından yitmekle. Kişisel tarihi için meşhur bir an doğuyor, düşük. Her şey birbirine karışıyor. Telkin. Dirseklerden dökülen su gözlerinden dökülen taşlara karışıyor yirmilik gencin. Mezarlar taş olmakla insanın kalbini soğutuyor. Gel, diyor yine doktora benzemeyen babacan doktor. Rüya kozasını yırtamayan bir kelebek çırpınıyor kıpırtısız. Kılıç, kalbine pamuk ipliğiyle bağlanmış da bir bahane arıyormuş. Gibi sağa sola bakınıyor. Gibi doktor ayağa kalkıyor, bakmakla bitmeyen boyuyla. Gibi gencin göğsüne, tam kılıcın kapı kilidine bir latif yumruk atarak. Ya kaza? Attığı yumruk içinden geçip sırtını bularak. Söyle benimle, diyor. Sözler sözleri kovalıyor: (...) yerde ve gökte hiçbir şey zarar vermez (...) Başı ve sonu yere düşüyor sözlerin. Üç kere, peş peşe. Ve arkasından, göğsünden düşen kılıcın haliya saplanıp kalmasıyla yüzleşiyor işte. Desene kurtuluş. Desenler içinde bir nokta. Kılıçtan destek alıp oturuyor şimdi. Nefes nefese bir oturuş. Yılların korkularını kütükten düşüren bir yumrukla göğsünde bir hayat

parlıyor. Beyazlar içindeki doktorun ellerinden ve dirseklerinden kırmızılar damlıyor şimdi. Gencin gözünden artık taş yerine yaş. Halı ne varsa toparlıyor. Yaşlar üstünü örtüyor, bunu uyandığında fark ediyor genç. Ne zamandır uyunmayı bekleyen uykunun dingin misafiri olarak gözlerini açtığı anda. Korktuğun ölümdür, diyor doktor. Kaçtığın sonundur. Sabahla akşamın arası ömründür. Sabah bunu üç kere peş peşe söylersen akşama kadar, akşam bunu üç kere peş peşe söylersen sabaha kadar. Ölüm sana gelmez ölene kadar. Diyor doktor. Saatleri şaşırma. Ve alışma sakın. Alışmak ölmenin uyuşuk kardeşidir. Kalbinle söyle bunu. Gözlerindeki bulutlar dağılıyor gencin. Bir unutup bir hatırlamak şeklinde açılıp kapanan gözlerinin arasından soruyor: Kadere muhalif değil mi bu babacığım? İnsan kaderi böyle eleyebilir mi? Ya kaza? Süren doluyor, diyor doktor. Kapı senindir, yol senindir, tercih senindir. Göğsündeki hafiflikle son kez hamle ediyor genç adam: Sana inanmam için bana bir babalık et, diyor, söyle. Gözleri babasının mezar taşını arıyor şimdi. Kalkıyor doktor. Beyazlar da kalkıyor, durulur mu? Göğsüne inen yumrukla kanlanan eli de kalkıyor. Sırtına konuveren sesi de kalkıyor ardından: Zaten kaderinde o gün ölmek varsa bu sözü söylemek nasip olmaz sana. Kapanıyor. Yeşil halıda kazılmış bir döşeğe gömüyor kendini canım doktor. Her şey birden kapanıyor içine.

Odaya bile benzemeyen odadan, doktorun odaya girdiği kapıdan çıkınca babasının mezarında buldu kendini. Ya da bulduğu kendi değildi. Akıyla kalbini yokladı. Kılıç yoktu. Göğsünde serin bir yumruk esiyordu. Elindeki adres kâğıdının arkasında doktorun söylediği sözler yazıyordu. (...) *yerde ve gökte hiçbir şey zarar veremez* (...) kısmına takıldı gözleri. Babasının mezarına da okudu üç defa, kalktı sonra. Artık ölmeyeceğini umdu babasının. İçinde korkutmayan bir boşluk. Öfkesi geçti. Elleri anneleşmiş kadını özledi ilk kez. Evde onu bekliyordu, bildiği en iyi şeyi yaparak, bilmediklerini boş bırakarak. Bir gölge olmuş bekliyordu kadın evde. Ellerinden başlıyordu konuşmaya ki ağzında bir söze imkân yoktu, elinde değil.

Evindeydi. Ezberindeydi. Boşluğundaydı. Sözlükler uzak raflara düşmüştü. Çakmak vardı tutuşmayı, tutuşturmayı bekleyen. Kılıcsız ve aynı zamanda savunmasızdı, garip. Bir korku aradı kendine yerde veya gökte. Bulamadı. Bir ağlama ordusu sokuldu boğazından gözlerine. Ağladı, ağladı, ağladı üç defa kâğıtta yazılı sözlerle. Kadının elleri kâğıtta yazılan adresi tekrar yazar gibi dolaştı saçlarının arasında. Elleri dolaştıkça kokusu üveylikten çıktığını ispat ediyor, özleşiyordu. Kalbi artık bir mezar üstü gibi, serin. Korkacak bir şeyi olmamasından korkmayarak. Rezil olmak bir televizyon kanalı gibi değişerek başka bir kanala. Ya kazadan sıyrılıp uykunun koynuna girerek.

Sabah güneş doğmadan kalkıyor, artık kâğıtsız söylüyor sözleri, tastamam. Akşamı ediyor huzurla. Bir üçleme de orada yapıyor. Günler geçtikçe alışmanın büyüğü rüyaları da hayalleri de korkuları da süpürüyor. Büyümüş ve görüntüsü netleşmiş bir kadın anneliğinden emin dolaşüyor evin içinde. Ellerinden öpüyor kadının, içinde dualar üçleniyor huzurla. Tenceredeki çorbanın kaynaması bile güzelleşiyor. Ateş, korunu sakladığını belli etmeden büyütüyor neşeyi.

Birinci söyleyişte kalbi gül suları ile yıkanıyor. İkincide içinde rüzgârlar duruluyor. Üçüncüde önünde kaderi bağlanıyor. Alışmanın ipi günden güne boynuna doluyor.

Göğsünde boşluk, sırtında yumruk kadar sıcaklık. Oh: İçi delikli bir boşluk O, yorgun ve güzel bir nefes gibi h.

Bir ay böyle geçti.

İkinci ay şöyle geçti.

Üçüncü ay şöyle böyle geçti.

Dördüncü ay öyle ya da böyle geçti.

Bir zamanlar hayatlarını nasıl böyle sıradan ve tasasız yaşadıklarına şaşkınlıkla baktığı insanlardan biri oldu sonunda. Bir işe girdi, eh işte. İşe gitti, geldi bile tasasız. Alışverişe gitti korkusuz. Yedi, içti kaygısız. Eti budu yerine geldi. Küçüklüğüne benzedi, kanlı canlı. Boy-kilo hesabını epey tutturdu. Bir de âşık olsam iyi, dedi kendi kendine, komşu pencerelerine bakarak. Komşular, pencereler ve

kadınlar varmış, bilerek. Rezil olmayı hiç düşünmeden. Spora başlamayı bile düşündü. Eskrim mi öğrensem acaba dedi, güldü, eli karnında. Sırtı değerlenmiş bir arsa, imarlı. Komşu çocuğu Orhan'a çikolata getirir oldu iş dönüşü. Ye de büyü, ben yedim de büyüdüm, diye takıldı sonra. Göz göze yediler. Ayna vardı. Anası öz, babası ölümsüz geçirdi günleri. Mezarlığa gitti yine arada bir. Kalbinden pek bir şey geçmeden okudu, üflledi, döndü. Çocukluğu gelmezdi hiç mezarlığa. Gelsin isterdi, ne olacak? Mezarlıktaki garip keyfine biraz utandı ama geçti gitti hemen o utanç da. Ölüm bir fikir olarak hızla uzaklaştı ondan, alışmanın tahtına oturarak. Cümleler toparlandı, kopmalar onarıldı, ifadeler durulaştı.

Korkuları gidince değeri de düştü kalbinin.

Akşam yedi-sekiz halı saha maçına çağırdılar. Ondan uzaklaşan arkadaşlarını verdiği kilolar gibi geri almıştı nasılsa artık. Top geçer adam geçmez oğlum senden, dediler. Taş gibisin işte, eskiye döndün dediler, sırtına göğsüne bir iki yumruk indirdiler keyifle. Tamam lan, dedi, geliyorum, taş gibiyim. Geçmiş, yakın tarihi hiç olmamış gibi anısız, ayak bağısız geldi.

Tanımadığı bir takım la yapıyorlardı maçı. Karşı takımın kaptanı garip garip bakıyordu genç adama. Tanımış gibi. O da Orhan'dı formasının arkasına bakılırsa. Tipi Müslüm, ismi Orhan, bacakları Roberto Carlos. Hiç öncesi yokmuş da böylece doğmuş gibi bir adam. İmrenerek baktı ona, ileri tarihli bir aynaya bakar gibi. Olmak istediği miydi? Saha kenarından küçük Orhan da tezahürat yapıyor gibiydi genç adama. Büüüüü, büüüüü diye bağıırıyordu sanki. Güldü. Hafife aldı çocukluğunu. Sık sık geçmişine, küçüklüğüne dönüyordu başlarda. Maç kıran kıranaydı. Tabelada hep hayat yazardı amma ölüm illa kazanandı. Karşı takımın insan azmanı Orhan'ı yüklendikçe yükleniyor, adamımız top tüfekte, kılıç kalkanla savunuyordu kalesini. Aylarca yakasından düşmeyen illeti oyun etmiş, kaderini ortalıyordu şimdi. Dedikleri gibi top geçiyor ama adam geçmiyordu işte. Ama zaman geçiyordu çaresiz. Babasına benzettiği hakem sertliğe izin veriyor, Carlos Orhan'ın kütüklüğü karşısında kollarını ileri uzatıyor, oyna oyna diyordu.

Hadi Orhan, oyna. Sabah üçlemesini yapıp gelmişti nasılsa. Bugün onun günüydü. Babası, geçmişi, korkuları, annesi aklına hiç gelmiyordu şimdi. Acıları yakasını bırakmış, böylece hızına hız, gücüne güç katmıştı. Öne geçip farkı açmak istiyorlardı. İnsan kaçkını Orhan iyice sinirlenmişti. Küçük Orhan kenardan bağırmaya devam ediyordu. Halı saha toprağa duruyor, olacakları bekliyordu.

Galibiyet coşkusu bizimkini iyice kaplarken sinirden bacaklarından ateş çıkan karşiki Orhan,

Roberto Carlos'tan emanet aldığı bacaklarında ne var ne yoksa toplayıp bir füze olarak gönderdiği anda akşam ezanı okunmuş, akşam dakik olarak başlamış,

göğsünde, tam da kadim kılıcın kanlı yuvasında patlayan füze genç adamın nefesini

kesmişti.

Herkes yığıldığı yere toplandı. Oysa hakem devam demişti. Hadi Orhan.

Çocukluğu kenarda çırpındı, silindi.

Düşüncesi düştü.

Ezberi kesildi.

Alışkanlık tavsadı.

Coşku söndü.

Ölüm, eski bir dost suretinde çıktı karşısına. Soracak çok he-sabı vardı.

Yattığı yerden kalkan doktorun yüzü belirdi yeşil boşlukta. Yüzünden çok sözü. Adres yazılı kâğıdın ardı. Üvey eller. Hayatın ötesi. Eser miktarda kan. Kırmızı kart. Göründü.

Ezan acelesi varmış gibi bitti.

Döndürmek istedi dilini üçleme için.

Kalbindeki yuvasını özleyen kılıç son kez ve ölümüne döndü.

(...) yerde ve gökte (...) diyebilirdi ancak,

kendilerine benzediği tüm insanlar göründü,

geçmişi göründü çabucak,

korkuları göründü öyle böyle değil,

babasının mezarı göründü. Kopuk kop arılmış dağ ı l m ı şşş.

Çocukken duyduğu çığlıklar doluştu ağzına.

Ağzında sakladığı sözlükten, atlanmış kelimeler döküldü.

Dönmeyen dilinin altından, görünmemeye alışan ne varsa
damla damla son kez görün

O sırada bir son dakika haberi düştü kanallara. Anne izliyordu haberleri, elleri yüzünde.

Ekranın sağ alt köşesinde işaret diliyle anlatıyordu adam:

Mezarlıkta yarı çıplak top sektirirken yakalanan (...) yanında beş yaşında bir çocuğun da olduğu (...) göğsünden çıkardığı paslı bıçakla toprağı (...) akşam saatlerinde (...) küçük çocuğı çikolatayla kandırdığı sanılan (...) üzerinde birkaç sözlük ve çok sayıda ilaç bulunan (...) görüntülerde kalbi gözükmeyen (...) elleriyle saklamaya çalışırken yüzünü bulamayan 20 yaşındaki O.H. (...) kimliğı belirlenemeyen bir Orhan Gencebay şarkısı gibi (...)

Baktım Göğ'e Bakar Gibi Toprağ'a

Rengiyle birlikte gelirdi. Her şeye rengini verirdi.

Bir hastalık bir renge, bir renk bir insana ancak bu kadar yakışırdı.

Bizi içeri almışlardı. Tek tek, sırayla. Hepimiz bakışlarımızı bırakmıştık oraya. Leğen vardı kucağında. Onun rengine bakmaktan leğenin rengini aklında tutan çıkmadı aramızda. Gözleri sarıydı. Akı gitmiş, yorulmuş bir.

Günler geçtikçe başka ayrıntıları hatırladık.

Yanımıza kolonya ile gönderirlerdi. Sokağ'a. Hem saçında hem cebinde. Koruyacağına inanırlardı belki, kim bilir. Kendini ayıltсын diye ihtimal. Aniden. Saçının önü burnuna doğru düşük. Bakışında yasa duran bir koyuluk. Sanılır ki bir karga.

Susardı genelde. Çünkü köpek ve başkaca dişleri yoktu. Gözleri toprağ'a düşerdi. Hep aynı şeyi söylediler bize: Siz toprağ'a bakmayın öyle. Rengine kapılmayın. Uyarırlardı işte ağızlarına ne gelirse onunla, telaşla. Hatta çekilmiş kulak, kızarmış ense.

Murat, karaydı. Ciğer gibi, diyorlardı. Gözlerinde hızla yorulan bir sarılık büyüyordu. Kolları iki yana düşmekle meşhur. İcat yapıp dururdu. Kalktı mı boş inmezdi kolları. Bizim oyunlarımız onu bayardı. Zaten hep bayılırdı. Hastaydı. Ailesine dadanmıştı hastalık. Ablasını almış önce, öyle dediler. Çocukları yokluyormuş.

Hiçbir şey bulamazsa iki taşı birbirine bağlar, dışına bir tel sarıverir, bir şeyle çıkardı ortaya. Topuz, derdi gözleri toprakta. Gürz, derdi mesela. Gözleri hep gölgesinin peşinde. Başka da konuşmazdı.

Hiçbir şey atılmazdı, birikirdi onda her şey. Atmak aptallıktı. Her şey dönüşebilirdi. Söker, çakar, sürter birbirine, icatla gelirdi. Ansızın giderdi öncesinde. İki gün yok. Kolonya kokusu yok. Kara parçasında sararmış gözleri yok. İçimden derdim, ne icat peşinde acaba. Neyi kolaylamaya çalışıyor. Başımızı aşağıda gören kızardı. Siz onun gibi olmayın, derlerdi. Yere bakarsak ona benzeyeceğiz

sanılırdı. Dişlerimiz dökülecek, tenimiz kararacak, gözlerimizin aklı eskiyecek.

İki günün sonunda elinde sökülmiş, çakılmış, sürtülmüş bir şeylerle gelir, hemen bir isim koyardı ona. Mekik, derdi hiç olmazsa, susardı. Arada bir de karga gibi gaklardı. Kocaman gözlerle bakardık ağzındaki mağaraya. İcatları vardı, gözleri yoktu. Kokusu vardı, sesi yoktu. Gözünde sarı vardı, canı yoktu. Yine kaybolurdu iki gün. Severdik, bilmezdik sevdiğimizi.

Evine hiç gitmemiştik daha önce. Aramızda konuşuyorduk, evi kesin hurdacı gibidir, diyorduk. Annesi şişman, tatlı bir kadındı. Gözlerine bakardık, görünürdü. Ev yapımı kurabiye salardı sık sık, sepetle. Murat iyileşsin niyetine. Alıp atardık, kargalar kapardı bir heves. İçimiz almazdı da gözümüz kalırdı. Elimize bulaşırdı içinden taşan çikolata karası, yıkardık.

Gelmediği günler uzayınca sepetler kesildi, icatlar bitti, sözler çoğaldı. Herkes bir şey söyledi, hiçbiri bize işlemiyordu.

İlk kez evine aldılar bizi işte o gün. Bir görün, ne olur ne olmaz, dediler.

Gözlerinin dermanı kalmamıştı. Üzerindeki yorgan, gözlerini kapatmıştı sanki. Leğene tükürüp duruyordu. Ağzında kırık sarı kanatlı kuşlar. O tükürdükçe durmayan bir yutkunma hevesi içimde. Yorganın üstünde bir defter, birbirine lastikle bağlanmış üç kalem, renksiz, kenarları yolunmuş. Kalemli iki yüzü açılmış, kargaya hazır. Karalamalar, şekiller. Kızamadığımız hamleler, belki bir girdap. Yatağın kenarında kemirilmiş kurabiyeler. Bir karganın geçmiş içi. Ortalık derli toplu, hurdalardan eser yok. Temiz desem değil, her şey gölgeli. Hurdalar varmış da şimdi kaldırılmış gibi bozuk, küskün Murat. Gözlerinde batmaya durmuş bir güneşin son ışıkları. Bakışları isabetsiz, evde yok.

Kalbimden ne geçsindi, bilemedim. Bir şey aradım içimde, adı yok. Sanki köpek dişleri yeniden çıkmıştı. Ve başkaca. Kabarmıştı çenesi, ağzı duvar. Odadaki her şey mecburen, gözlerinden yayılan bir sarı. Televizyonda bir dozerin süpürdüğü parçalanmış arabalar. Ağır, bir türlü geçip gitmiyor. Sessizliği, karganın gagasından duvara çakılan gümüş bir çivi bozuyor. En uzun cümlesiymiş gibi çıkıyor Murat'ın ağzından kırık sarı bir boşluk: Değiştir!

Yokuştan aşağı koştuk. Cenaze arabasından önce kapının önüne varalım istedik. Cenaze arabasının önüne geçerse ölümün de önüne geçeceğimize inandık.

Herkes indi rüzgâr gibi, ben sona kaldım. Ölümün ardına sandım. Pantolonum düştükçe topladım koşarken. Şuna da bir çare bulamadık, dedim. Bi ağlasam her şeye sıra gelecek gibiydi. Üzerindeki rengi fırlatıp atmış pantolonum. Eskiden kara. Paçalarım hiç çıkmayacak bir toz. Defterdeki şekillere benziyor. Pabuçlarım patladı patlayacak.

Herkes yerini almıştı. Murat yoktu görünürde. Çatıda seyirci bir karga. Tabutta olduğunu biliyordum ama yine ne icat peşinde acaba diye geçti içimden. Kızdım kendime, eğeyim dedim başımı, öfkem yerini bulsun. Toprağa bakma, dedi abim. Kaldır başını. Gözlerin sarı olsun mu istiyorsun aptal. Enseme tokat. Hemen. Elime leğen. Ağzıma sus. Gözüme yorgan. Rengime kabullenmiş bir hastalık. Suratım kirli bir defter. Aklıma –hem de nasıl– bir icat. Topuz, gürz, mekik bile.

Ölüm, tasmalı bir uysal köpek, diyor bir adam. Sonunda muhakkak gelecek. Kimseye muhtaç değil, doğuştan davetli, diye ekliyor. Az sonra diyorlar, üçüncü beklediği de kız olmuş bu adamın, ondan böyle konuşuyor. Bazı insanların yüzü insanın aklından hiç gitmiyor.

Karganın ağzında bir karalık, dönüp çıktı görüntüden. Hevesin kaçış yönü.

Kapattım gözlerimi. Yoksa aşağı düşecek.

Hayata gözlerini yumunca gömdüğün kara.

Baktım göğe bakar gibi toprağa. Tutamadım, düştü.

Kollarım iki yana düşüp durmakla meşgul.

Tükürsem gölgeme, hemen şuraya.

Burnumda uç vermiş bir acı kolonya.

Tabutun içi hafif aydınlık, kara.

Onmaz Olsun

Suya bir taş atıldı. Bir taş suya doğru atıldı. Bir gölün kenarında düşünüyordu, taş düşüyordu. Gölün, sularla dolu bir çukurdan başkaca anlamları da vardı. İnsan da bir su yığınıydı nihayetinde, içi çukurdu. Kabin bir şekli vardı, alınırdı. Su gibi çabucak geçen şeyleri düşündü. Ve bir damlanın ne kadar inatçı olabileceğini. İnat eden bir suyun ne yangınlar çıkarabileceğini. Bir suyun nasıl kendine doğru sönebileceğini. Ve dönebileceğini, durmadan.

3. bağlanma

İnsan bir şeye bağlanmadan edemeyendir.

İnsanın en kadim hastalığı bağlanmaktır ve bu hastalığın en kadim ilacı önce çözülmek, sonra dağılmak ve sonra yine, yeniden bir şeye bağlanmaktır.

Döngü böyle başladı.

Onunla tanıştıktan sonra.

Yok, olmadı. Tanışmadı çünkü onunla. Tanıdı ama. Ansızın desek havalı olur belki ama değil. Yavaş yavaş. Başladığı sanılan ama hakikatte başlamamış bir yangının boş bulunmuş bir kıvılcım sonrası alabileceği asıl hali gördü. Buna ansızın denir mi hiç? Diyemedi.

Onunla tanıştıktan sonra. Bak, yine dedik. Çaresiz.

Başka hiçbir şeye meftun olmadı. Olamadı denir mi? Densin, ne çıkar. Onu tanıdıktan sonra. Belki de şöyle: Zaten orada olan onu bulduktan sonra. Kendini tanıyınca yani. Bu olur belki. Ne çıkar? Su gibi. Akmaya mecbur.

Mesele şu ki, ondan sonra (böylesi daha güzel) başka hiçbir şeye bağlanamadı. Bütün bağları koptu ondan sonra. Yedi, içti, uyudu, üzüldü, yaşadı evet ama ondan başka hiçbir şeye böyle bağlanmadı.

Beş sene sürdü bu. Bağlanamama durumu. Durum denmez, akan bir şeydi bu, suyu çağırıyordu.

Zincirleri vardı ama kırılmıştı. Kırılan zincirlerin üstüne basa basa geçirmişti yılları. Ondan başka her şeyin adı vardı, özü yoktu. Beş sene böyle dolu dolu geçti. Aklında, hayatında, ömründe o. Merkezde hep o. Onu tanımadan önceki alışkanlıklar gitti. Aynaya bakması bile değişti. Gördüğü de değişti, bakan da. Yemesi içmesi oldu ama başkaydı. Onunla, onun için, ona doğru, ona göre, onun zaten, ondan beri, onun içinde... Hep böyle.

Tanımadan önce içi boş bir tenekeydi. Şimdi içi dolu bir teneke. Dünyaya bıraktığı ses değişti. Kıymetlendi.

Kıymetli olmak onu büyüttü. Bir anlamı vardı hayatının. Varacağı bir yer.

Onu tanıyanlara anlattı. Ben böyleyken böyle oldum, dedi. Bana çok yakıştı bu, dedi. Ruhuna giydiği bir gömleği gösteriyormuş gibi. Heyecanlandı anlatırken.

Kalbi bir yerde toplanınca her yer ona aitmiş gibi hissetti.

Sanki her yerdeyim, uçuyorum galiba, dedi.

Kim bir yerde, o her yerde
dediler.

Biz de böyleyiz dediler anlattıkları. Hepimiz senin gibiyiz. Kaderimiz aynı. Biz de çok sevdik, hayatımızın merkezine koyduk. Bildik ki güzeldir, özeldir. Tanıdık, bağlandık, yine tanıdık, yine bağlandık, sen de bağlandın işte. Hatta bir süre sonra bundan önceki hallerinin varlığı bile garip gelir sana, dediler. Bağlanmak adamı böyle eder, dediler.

Saçlarını kalbinden yana tarıyordu artık. Böyle bir yön, böyle bir yan olduğunu öğrenmişti.

(Yirmi beş sene ömrü kaldı. Öyle sandı.)

2. çözülme

İnsan bağını gevşetmeden edemeyendir.

İnsanın en kadim yarası çözülmektir ve bu yaranın en kadim ilacı önce dağılmak, sonra yeniden bir şeye bağlanmaktır.

Sonra bir şey oldu. Beş senenin sonunda. Bir şeyin tadı geldi. İlk

kez. İlk kez bir şeyin tadını alabildiğini hissetti. Yeni bir bağlantı kurmuştu bir şeyle. Bir tat sürüldü ağzına, adından öte bir şey. Ansızın dense havalı olur belki ama değil. Yavaş yavaş. Söndüğü sanılan aslında sönmemiş bir yangının boş bulunmuş bir rüzgâr sonucu alabileceği asıl hali gördü. Buna ansızın denir mi hiç? Diyemedi.

Yine o vardı, oradaydı ama artık onun yanında başka tatlar, başka bağlantılar vardı. Merkezde değil, az ötedeydi artık o. Kenara kaymıştı.

Sorsan yine güzeldi, biliyordu. Ama o his yoktu artık. Kendinden başka hiçbir tada yer bırakmayan o yoğunluk yoktu. Tek değildi artık onun için. Dili demeye varmıyordu ama kalbi de artık sadece onunla atmıyordu.

Ne yapacağını bilemedi bir süre. Beş sene sürdü bu hal.

Yine güzeldi, evet. Yine korkuyordu kaybetmekten ama sanki aslında zaten kaybetmiş gibiydi.

Kafası karışmadan önce içi dolu bir tenekeydi. Şimdi içi bulanık bir teneke. Dünyaya bıraktığı ses bulandı. Şüphelendi.

Şüpheli olmak onu sıktı. Bir sürü sorusu vardı hayatının. Cevap arayacağı bir mecra.

Onu tanıyanlara anlattı. Ben böyleyken böyle oldum, dedi. Kendime yakıştıramıyorum, dedi. Ruhundan çıkardığı bir örtüyü gösteriyormuş gibi. Utandı anlatırken.

Kalbi birden çok yere dağılınca her yerden kovulmuşum zannetti.

Sanki hiçbir yerde değilim, çakılıyorum galiba, dedi.

Kim her yerde, o hiç yerde
dediler.

Biz de böyleyiz dediler anlattıkları. Hepimiz senin gibiyiz. Kaderimiz aynı. Biz de sevdik, hayatımızın merkezine koyduk. Sonra yine bildik ki güzeldir, özeldir ama kaydı merkezimiz işte, dediler. Aıştık, bocaladık, yine aıştık, buna da aıştık, sen de alışsın. Hatta bir süre sonra bu halini garipsemiş olman bile garip gelir sana, dediler. Alışmak adamı böyle eder, dediler.

Saçlarını aklından yana tarıyordu artık. Böyle bir yön, böyle bir yan olduğunu da öğrenmişti.

(Beş sene ömrü kaldı. Öyle sandı.)

1. dağılma

İnsan bir yerinden dağılmadan edemeyendir.

İnsanın en kadim kabuğu dağılmaktır ve bu kabuğun en kadim ilacı yine, yeniden bir şeye bağlanmaktır.

Sonra bir şey daha oldu. Beş senenin sonunda. O karışık tadı da kaybetti. İlk kez. İlk kez içinde onun tadının hiç olmadığı bir kuruluk buldu dilinde. İlk kez bağlanmıştı çünkü onun dışında bir şeye. Her şeye. İçi dışı ondan arınmıştı. Sapmıştı. Ansızın dense havalı olur belki ama değil. Yavaş yavaş. Hiç olmadığı sanılan aslında korları varlığının başına dayanan bir yangının, çukurları doldurmuş bir arzu gölü karşısında alabileceği asıl hali gördü. Buna ansızın denir mi hiç? Diyemedi.

Artık o hiç yoktu. Neredeyse hatırlayamayacaktı. Özüne dair hiçbir şey kalmamıştı. Sadece adı vardı. Hafızasının büyük bir bölümünü kaplamıştı zamanında. Bir zamanlar nasıl bu kadar yoğun hissedebildiğine şaşırılmıştı. Saçlarını da şekilden şekle sokmuştu üstelik. Şimdi bunların hepsi ona anlamsız geliyordu.

Dağıttı kendini. Hiçbir zaman hiçbir bağı olmamış gibi yaşadı. Hafızasız, hatırasız, ansız yaşadı. İçinden ne geliyorsa onu yaptı. İçinden gelen şeylerin ne olduğuyla hiç ilgilenmedi. Yaşarken yaşadığının farkında olmak istemiyordu. Yerken yediğinin, uyurken uyuduğunun, konuşurken konuştuğunun, yok olurken yok olduğunun da.

Boş vermeden önce içi bulanık bir tenekeydi. Şimdi içi boş bir teneke. Dünyaya bıraktığı ses boşluktu. Genişledi.

Geniş olmak onu bunalıttı. Büyük bir boşluğu vardı hayatının. İçini dolduramadığı bir kuyu.

Onu tanıyanlara anlattı. Ben böyleyken böyle oldum, dedi. Bu bana yakışıyor mu, beni yakıyor mu bilmiyorum, dedi. Hiç elbisesi, örtüsü olmamış gibi. Ezildi anlatırken.

Kalbiyle susunca diliyle edecek çok söz buldu.

Sanki boşluktayım, bilmiyorum nerdeyim, dedi.

Unuttum sandıkların hatırlayamadıkların, hatırladıkların da unuttamadıklarındır
dediler.

Biz de böyleyiz dediler anlattıkları. Hepimiz senin gibiyiz. Ka-

derimiz aynı. Biz de terk ettik, hayatımızın merkezinden çıkardık. Sonra unuttuk güzelliğini, özelliğini ama boşlukta kaldık işte, dediler. Yok saydık, boşa daldık, düştük, sen de düşersin. Hatta bir süre sonra öyle düşersin ki düşecek başka yer bulamaman bile garip gelir sana, dediler. Boşluksuz düşmek adamı böyle eder, dediler.

Saçlarını tamamen kazıttı şimdi. Böyle bir boşluğun, böyle bir yokluğun olduğunu da öğrenmişti.

(Sene ömrü kaldı. Öyle sandı.)

3. BAĞ-

Sonra olacak hiçbir şey kalmadı. Bir senenin sonunda. Boşluğu da kaybetti. İlk kez hiçbir tadı kalmamıştı dilinin de zihninin de. İlk kez bağlanmıştı çünkü boşluklara. Boşluklar herhangi bir ipe dizilemiyordu işte. Asılı kalmıştı. Ansızın dense havalı olurdu belki ama değil. Yavaş yavaş... Hep var olduğu sanılan ama söndürülmesi için sunulan bir varlık yangınının, içinden çıkılacak bir boşluk karşısında alabileceği asıl hali gördü. Buna ansızın denmez de ne denir? Dedi.

Her şeyin adı yeniden yazılıyordu. Yeniden öğreniyordu

tadı da

hafızayı da

hatırayı da.

Böyle olmasından başkaca yol görünmüyordu. Karanlığı bil-meyince aydınlıkta da önünü göremiyordu insan. Gözünü kör ediyordu ışık. Önüne tutulunca yolu açar ışık, göze tutulunca değil. Şimdi ona her şey yeniden anlamlı. İçinde bayraklar asılı, taklar, taklar, tak.

Başlanacak yemekler, iştahlar. Yüreğinde patlayan kutlama topları.

Topladı kendini. Hep ait olduğu bir bağa yeniden kavuşmuş gibiydi. Bilerek, isteyerek, tadını alarak yaşamak istedi. İçi neye doğru yeşeriyorsa onunla tat bulmak istedi. Yeniden farkına varmak istiyordu yerken yediğinin, uyurken uyuduğunun, susarken sustuğunun, var olurken var olduğunun da.

Bulmadan önce içi boş bir tenekeydi. Şimdi içi dolu bir göl. Dünyadan aldığı ses dürüldü. Kapladı.

Kaplamak onu dinginleştirdi. Büyük bir yüzeyi vardı artık hayatının. Nice taşa tadını aldırarak, adını suya yazdırarak.

Onu tanıyanlara gidip sustu. Hiçbir şey söylemedi. Bu bana yakışıyor mu, yakışmıyor mu, demedi. Kendisi bir elbiseymiş, susmaya bir örtüymüş gibi. Duruldu susarken.

Kalbiyle konuşunca diliyle diyecek sözleri unuttu.

Sanki var oldum yeniden, biliyorum nerede olduğumu, dedi kendi kendine.

Bilen söylemez, söyleyen bilmez
dediler kalpleriyle.

Susarak mukabele etti.

Saçları kalbine doğru uzamaya başladı birden. Ansızın, kendinden, havalı, içten yanmalı.

Böyle bir yön, böyle bir yan, böyle bir hal, böyle bir yangın olduğunu hatırladı sevinçle.

(Ömrü kaldı. Öyle bildi.)

Suya atılan taşın oluşturduğu dalgalar hâlâ canlıydı.

Aslına, dinginliğe dönmek için birbirlerini sarıp durdular.

Her biri diğeri için ardından geliyordu.

Başrol Ölürse Film

Beyaz perde ışıdı.

Yakışıklı jön göründü. Önüm, arkam, sağım, solum, saklanmayan diye saydı içinden.

Loş bir caddede yürüdü sonra.

Uzun bir pardösü vardı üstünde.

Ağzında sigara, buzlu.

Cadde boş gibiydi. Cuma akşamı saat sekizde İstanbul'da bir caddeydi bu.

Trafiğe kapalı, sinemaya açık.

Bu yüzden hiç inandırıcı değildi. Ama insanlar inanmak için gelmişlerdi izlemeye. İnanmak masrafsızdı. Jönümüzden de inanasını talep ediyorlardı. Kendine, caddeye, akışa ve zamana.

Jön, karizmatik adımlarla yürürken durdu. Tepesinde bir yazı çıktı: Başrol!

Ölürse film biter. Film biterse ölür. Kaşlarını kaldırdı. Yazı kalktı, film aktı. Trafik yoktu, akımıyordu bu yüzden.

Başrol sahte caddede karizmatik yürüyordu birtakım teknikler ve müzik eşliğinde. Müzik suya benziyordu. İnanmasını istiyorlardı yavaşlığa da.

Bir kurşun sesi duyuldu. Sahi mi, sahte mi, bilinmedi. Kurşun tekti, yalnızdı. İnandılar kurşunun tekilliğine, yalnızlığına.

Başrol yere yığıldı. İnandı yere. Öldü.

Film yeni başlamıştı. Biletler yandı.

Trafik hızlandı. Gerçeğe döndü. Filminden çıkanlar o caddeden geçtiler. Ağzlarında birtakım sözler vardı, filme ve inanmaya dair. Sözler kalbin aynısıydı. Kalp inanma organıydı.

Ağzındaki sigarayı tuzla buz etti şehrin gerçeği.

Başından vurulup ölen başrolü bacaklarından çekip aldıklarına inandı elemanlar. Tepelerinde eleman yazıyordu.

Sahnenin dışına izler bıraktılar.

Başrol pardösüyü çıkardı. İçinde sadece kendi kaldı.

Duşunu aldı. Müzikli. Giyindi. İçi dışına çıktı.

Tepesinde çıkan başrol okunu göremedi.

Görse beyninden vurulmuşa dönecekti. Hafif bir baş ağrısıyla yetindi. Etraf gürültülüydü.

Eve doğru yollandı. Gerçek bir caddeden ve pazartesi akşam sekiz buçukta.

İnanamadı. Kalbini yokladı: Yok.

Hayat filmlerdeki gibi değil, sözü çıktı buzlu ağzından.

Korna sesleri arasından duyan olmadı.

Birbirine *bakan* aileler, bıçak kesigiyle tutturulmuş
ölümler, zamanla geçmesi beklenen hayatlar, içeride bir
kör kuyuya dönüşen günler, dışarıda kanatları akılda
büyüyen bir gökyüzü, ekmek yutan ve ekmek kusan bir
fırının ağzında hikâyeler...

Gökhan Yılmaz üçüncü öykü kitabında akışkan, kıvrak,
kırılmayan ama büküle büküle büyüyen ilişkilermeleri
dillendiriyor.

“Günler geçtikçe başka ayrıntıları hatırladık.

Yanımıza kolonya ile gönderirlerdi. Sokağa. Hem
saçında hem cebinde. Koruyacağına inanırlardı belki, kim
bilir. Kendini ayılsın diye ihtimal. Aniden. Saçının önü
burnuna doğru düşük. Bakışında yasa duran bir koyuluk.
Sanılır ki bir karga.”

Kapak resmi: Mehmet Yangır, *Cehennemistanbul*
Tuval üzerine yağlıboya, 25x25 cm, 2020

Ekranı Kapat,
Kitabı Aç!

<https://ailesaati.kocsistem.com.tr>

ISBN 978-975-08-5036-3

14 TL

KDV'den
muaf.